

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EX

IF YOU
THOUGHT
SHE WAS
GONE...

THINK
AGAIN

FREIDA McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Eski

FREIDA MCFADDEN

tarafından yazılmış
bir roman

Eski

© 2019 Freida McFadden tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbirisi gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

Libby ve Melanie'ye (her zamanki gibi)

İçindekiler

Önsöz Ex Bölüm 1: Yeni
Kız Bölüm Bölüm 3: Ex
Bölüm Bölüm 2: Ex 4:
Yeni Kız Bölüm 5: Ex 6:
Yeni Kız Bölüm 8: Yeni
Kız 7: Ex 9: Ex
Bölüm 10: Yeni Kız
11. Bölüm: Yeni Kız : : : :
12. Eski BölümKız Sevgili
15Sevgili 13. BölümYeni
14. Eski Sevgili
25. BölümYeni Kız
BölümYeni Sevgili 17Kız
Kız Sevgili 19Kız 16. Eski :
: Eski : 20. : Eski :
BölümYeni
BölümBölümYeni
BölümBölümYeni Kız
BölümSevgili
23BölümYeni Kız
BölümYeni Kız 18Sevgili
2122. Eski Eski : : 24: : 26.
Bölüm Yeni Kız 27. Bölüm
Eski Sevgili Bölüm 28:
Yeni Kız

Bölüm 29: Eski Sevgili
Bölüm 30: Yeni Kız 31.
Bölüm Eski Sevgili Bölüm
32 Yeni Kız Kız Bölüm 33:
Eski Bölüm 34: Yeni Kız
Bölüm 35: Eski : Bölüm
Bölüm Bölüm 38: Yeni Kız
Kız 36: Yeni Kız 37: Eski
Eski 39Eski Sevgili Bölüm
40 Yeni Kız Bölüm 41:
Eski Bölüm 42: Kız Yeni
Kız Bölüm 45: Bölüm 48:
43: Yeni 44: Eski Yeni Kız
46: Yeni Bölüm Bölüm
Bölüm Yeni Bölüm Bölüm
Yeni Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm 54: Yeni Kız Bölüm
Bölüm Kız Kız 50: Kız 47:
Eski 49: Eski 51: Eski 52:
Eski 53: Eski 55: Eski 56:
Eski Bölüm 57: Yeni Kız
Sonsöz: İki Ay Sonra Teşekkür

Önsöz: Eski

Uzun yıllardır birlikte yaşadığım erkek arkadaşım beni "önemli bir şey" konuşmak üzere yemeğe çıkaracağını söylediğinde aklımdan geçen tek bir düşünce vardı:

Zamanı gelmişti.

Tüm arkadaşlarımız arasında Joel ve ben en uzun süredir birlikteydik. Ne kadar uzun olduğunu söylemek istemiyorum, utanç verici. Sadece bizim yarımız kadar uzun süredir birlikte olan arkadaşlarımdan düğünlerinde dans ettiğimi söyleyeyim. birkaç ay önce kız kardeşim evlendi. *Küçük kız kardeşim* benden önce evlendi. Hindistan'da küçük kardeşlerden önce en büyük kız kardeşin evlendirilmesi kuralı var ve bence bu kuralı batı yarımküreye getirmelerinin zamanı geldi. Çünkü aksi takdirde, yaşlı teyzeler elinizi okşayıp "sıranın size geleceğine" dair güvence verirken küçük kız kardeşinizin düğününde tek başınıza oturmak zorunda kalıyorsunuz ve sonunda kadınlar tuvaletinde bir kabine saklanıp düğün pastasını ağzınıza tıktırđırıyorsunuz.

Joel o düğünü kaçırdı çünkü kısa çöpü çekti ve o gün acil serviste nöbeti vardı. Ya da bana öyle söyledi. Olaydan sonra, merak ediyorum.

Ama bu gece, Joel'le hastaneden doğruca geldiğı için akşam yemeğı için buluşacağımız kalabalık bar ve ızgaraya girdiğimde her şey affedilmişti. Masalar küçük alana o kadar sıkıştı ki, odanın içinde gezinmek için kalçalarımı bükmek zorunda kaldım. Bu işletmede sigara içmek yıllardır yasaktı ama yine de masa ve sandalyelerin tahtalarına yapışmış, yapışkan zemine sinmiş bir sigara kokusu alıyordum.

Burası aslında yıllar önce birlikte ilk resmi randevumuza çıktığımız bar ve ızgaranın ta kendisiydi - eğer bu soruyu patlatmak üzere olduğuna dair bir işaret değilse, neydi? İşten sonra kıyafetlerimi değiştirecek kadar bile zamanım olmamıştı ve bunu en iyi şekilde değerlendirdim. Geçen ay Büyük Küçük Siyah Elbise için para harcamıştım ve onu giymek için fırsat kolluyordum. Saçlarımı maksimum düzeyde ipeksi ve parlak hale getirmek için saç maşamla neredeyse bir saat geçirdim. Joel'in beni seksi bir kıyafet içinde gördüğünde yüzünde beliren ifadeye bayılıyordum; ağzı hafifçe aralanıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyordu.

Bir şeylerin yanlış gittiğine dair ilk ipucum Joel'in yeşil önlüğünü giymesi idi. Joel'in önlük giymesi alışılmışın dışında bir şey değildi. Yerel bir hastanede Acil Servis doktoru olarak çalışıyordu ve sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı önlükle yaşayabileceğini itiraf ediyordu. Her Pazar çamaşırlarımızı ben yıkardım ve genellikle içinde önlükten başka bir şey bulunmazdı. Gerçek kıyafetler giymesi için başının etini yemediğim zamanlarda onları giyerdi. Yani, kot pantolon ve tişört iyi olurdu. Seçici değildim.

Bu yüzden onu önlük giyerken görmek *sürpriz* olmadı. Yine de evlenme teklif edecekse daha güzel bir şey giymek istemez mi diye düşündüm. Ayrıca, o önlük giyerken ben de Nihai Küçük Siyah Elbisemle kendimi gülünç bir şekilde abartılı giyinmiş hissettim.

Ben masaya yaklaşırken bir garson Joel ile konuşmaya başladı. Kıvrımlı kalçaları ve sarı saçlarıyla yirmi iki yaşlarındaydı ve ben daha yerime oturmadan eli onun omzundaydı. Normal kıyafetler içindeki Joel, etkileyici mavi gözleri, utangaç gülümsemesi ve zayıf ama kaslı yapısıyla ikinci kez bakılan biriydi. Ama önlük giydiğinde kadınlar için karşı konulmazdı.

"Selam." Beni görünce o mavi gözlerini kaldırdı. Yorgun görünüyordu ama bu da yeni bir şey değildi. "Buradasın."

Garson isteksizce elini erkek arkadaşımın omuzlarından çekti. Bana verdiği tepki beni şaşırtmamıştı çünkü bunu her zaman yaşıyordum. Rakiplerini değerlendirirken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Ama sonunda bizi yalnız bıraktı.

"Vardiyan nasıldı?" Karşısındaki sandalyeye yerleşirken sordum.

İşi söz konusu olduğunda yüzü her zamanki gibi aydınlanıyordu. Joel işini tanıdığım herkesten daha çok seviyordu. Daha ilk tanıştığımızda, tıp fakültesi birinci sınıf öğrencisiyken bile acil servis doktoru olmak istediğini biliyordu. İşi için yaşardı. Bu onun hayatındaki en önemli şeydi.

O zamandan beri işler nasıl da değişti. Artık *ona* sahip olduğuna göre.

"Dural venöz sinüs trombozu teşhisi koydum," dedi. "İki gün önce, bu kızın baş ağrısı için sadece Fioricet ile çıkmasına izin verdiler. Yine de yakaladım."

"Yani..." Ona sıırıttım. "Onun hayatını kurtardın."

"Peki." Gözlerini indirdi. Joel'in bir özelliği de kendini asla olduğundan fazla göstermemesiydi. "Olabilir. Eminim birileri bunu anlayabilirdi."

Sonunda. Sonra onu nörolojiye teslim ettim, yani hayatını kurtaracak biri varsa o da onlar."

"Tabii ki yaptın," diye ısrar ettim. Çünkü erkek arkadaşım kendi başarılarını övmek konusunda her zaman isteksiz olsa da ben bunu yapmakta hiç zorlanmıyordum. Beni dinleyen herkese Büyük Dr. Joel Broder'ı anlatırdım. Övünmüyordum, söylediğim her şeye inanıyordum. Birlikte olduğumuz süre boyunca başardığı her şeyle gurur duyuyordum. Benim gözümde ondan daha iyisi yoktu. Daha iyi bir doktor. Daha iyi bir adam.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim daha iyi bir insan yok.

Buna hâlâ inanıyorum. Sonrasında olan her şeye rağmen.

"Kurtarmadığım bir sürü insan var," dedi.

O söylemese de neyi kastettiğini biliyorum. Bir ay önce acil serviste bir adam öldü. Genç bir adamdı, aşağı yukarı bizim yaşlarımızdaydı. Belirsiz göğüs ağrısı şikayetiyle gelmiş ve "muhtemelen mide yanması" olarak değerlendirilmişti. "Mavi Kod" çağrısı yapıldığında Joel onu henüz görmemişti bile. Joel hemen odaya koşmuş ama onu kurtaramamış. *Kardiyak arrest* olduğunu söyledi.

Joel bunu gerçekten zor karşıladı. Yatak odamıza gitti, yatağa uzandı ve birkaç saat boyunca hiç konuşmadan tavana baktı. En sevdiği yemeği, yani ev yapımı marinara soslu ve köfteli spagettiği yapmama rağmen ona yemek yediremedim. Bu tarifi mükemmel hale getirmek neredeyse iki saatimi alıyor ama Joel'in favorisi bu. *Köftelerin bu kadar lezzetli olmasını nasıl sağlıyorsunuz?* (Gizli malzeme tereyağı, İtalyan büyükannemden bir tüyo. Gerçi bunu ona hiç söylemedim.)

O gece sabahın ikisinde uyandığımda yatakta ya da dairemizde bile değildi. Çılgınca onu cep telefonundan aradığımda, "yürüyüşe çıktığını" söyledi. Güneş doğana kadar dönmedi, çünkü bekledim. Tekrar normal davranmaya başlaması günler sürdü. Ve belli ki bu olay her zaman aklının bir köşesindeydi.

Tam olarak anlamamıştım. Tıp kariyeri boyunca düzinelerce insanın öldüğünü görmüştü. Hatta belki yüzlerce. Neden bu ölüm onu bu kadar sarsmıştı?

"O da bir doktordu," dedi Joel şimdi bana. "Bunu sana söylemiş miydim? Şehir merkezinde hastane doktoru olarak çalışıyordu. Acil servis doktorlarımızdan biri onunla birlikte tıp fakültesine gitmişti."

"Ah," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Ölüm hakkında konuşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı. Aklıma gelebilecek en romantik şeydi.

Bakır renkli içkisinden bir yudum aldı. Ne olduğunu bilmiyordum ama her zamanki şarabı ya da birası değildi. Burbon gibi görünüyor ve kokuyordu. Onu daha önce hiç sert içki içerken görmemiştim. Bu doğru değildi. Ama tıp fakültesinden mezun olduğundan beri içmiyordu.

Bu, bir şeylerin yanlış gittiğine dair ikinci ipucumdu. Yine de görmezden geldim ve ilerlemeye devam ettim.

"Ee," dedim neşeyle, "benimle bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin? *Önemli* bir şey mi?"

O geceyi hafızamda yeniden canlandırdığımda, işte bu noktada içim sızlamaya başlıyor.

"Evet." Boynunun arkasını ovuşturdu. Gözleri benimkilerden kaçıyordu. Önlüğünün cebine baktım, bir yüzük kutusunun dış hatlarını seçmeye çalışıyordum. "Olay şu..."

Benimle evlenir misin?

"I..." Elinin içine öksürdü ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Son zamanlarda çok düşünüyorum, biliyor musun? O adamdan sonra..."

"Senin hatan değildi, Joel."

"Biliyorum ama konu bu değil." Ellerin içiyle gözlerini ovuşturdu. "Ben sadece... Onu düşünmeden edemiyorum. O... Yani, yürüyen bir kalp hastası değildi. Sağlıklıydı. Gençti... benim gibi. Benim gibi bir *doktor*du. Ve birdenbire öldü. Uyarı yok. Sadece..." Parmaklarını şıklattı. "İşte böyle."

Bu bir evlilik teklifi gibi hissettirmedi. Eğer öyleyse, çok kötü bir teklifti.

"Şey," dedim, konuyu tersine çevirmeye çalışarak. "Bu tür şeyler insanın... bilirsiniz, hayatını yeniden değerlendirmek istemesine neden olur. İlerlemek. Değil mi?"

Bir ev satın alın. Bebekler yapın. Birlikte yaşlanın. Bir verandada sallanan sandalyelerde el ele tutuşarak oturun.

Joel'in gözleri parladı. "Ben de tam olarak bundan ."

"Harika!" Masanın öbür ucundan Joel'in eline uzandım ama ben ona ulaşamadan o elini çekti. "Aynı olduğumuza sevindim." "Bence en iyisi bu."

İçkisini eline aldı ve bakır sıvıyı etrafa saçtı. "Sen ve ben birlikte iyi değiliz. Artık değiliz.

Ve devam etmek daha iyidir, bunun yerine-"

"Ne?" Kalbim göğsümde tekledi. "Birlikte iyi değil miyiz? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bahsettiğim şey..." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Demek istediğin bu değil miydi? Yollarımızı ayırmamız gerektiğini mi? Hayatımıza devam mı edelim?"

"Devam etmiyorum!" Kelimeleri adeta tükürerek söyledim. İnsanlar dönüp bize bakmaya başlamıştı. "Ben 'ilerleyin' dedim. Yani... evlenmek gibi."

İşte bu anının beni *gerçekten* kısım burası. Joel'in ağzı açık kaldı. "Evlenmek mi?"

"Peki, neden olmasın?" Kalbim göğsümde çarpıyordu. Acaba Joel beni ölüme terk etse kendini kötü hisseder miydi? "*Sonsuza dek* birlikteyiz. Birlikte yaşıyoruz. Birlikte harikayız. Ve... Seni seviyorum."

Bu, onun da beni sevdiğini söylemesi gereken kısımdı. Orada oturup söylemesini bekledim. Ama söylemedi. Sadece koltuğuna çöktü ve içkisine baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece... ilişkimiz artık benim için yürümüyor."

Onun için *çalışmıyor* musun? Bu da ne demek oluyor? Hâlâ anlayamıyorum. Yararlılığımı yitirdiğim için işten çıkarmaya karar verdiği bir çalışan gibi hissediyordum. Ya da belki çok yaşıyordum.

Daha sonra çıktığı bir sonraki kızı gördüğümde, ikincisi gerçek bir olasılık haline geldi. Ve "kız" demek istiyorum.

"Joel, seni seviyorum," dedim tekrar. "Lütfen. Yapma bunu. Sen benim tüm hayatımsın." Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen."

O günle ilgili geri almak istediğim bir şey varsa, o da yalvarmayı ortadan kaldırmak olurdu. Kendimi hiçbir zaman zayıf bir kadın olarak görmedim. Bir erkeğe beni terk etmemesi için yalvarmak... Bunun verdiği aşağılanmanın acısını hala hissediyorum. Ama sözlerim doğrudu. Joel benim hayatımdı. Onu bir erkeği sevmeyi hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyordum. Bu bir peri masalı aşkıydı. Ve peri masalları her zaman mutlu sonla biter.

"Özür dilerim," dedi tekrar, gözlerime bakamıyordu. "Sen... daireyi alabilirsin."

"Kırayı tek başıma karşılayamam," dedim. İşimi seviyordum ve işimde çok iyiydim ama maaşım onunkinin yanında çok azdı.

"O zaman ödemene yardım ederim," diye teklif etti. "Başka bir yer bulana kadar."

Bu konuda çok iyiydi. Joel'in özelliği de bu, iyi bir adam olması. Her zaman çok nazik, düşünceli ve *iyiydi*. Tıp fakültesinden mezun olduktan sonra iki ay izni vardı ve bu süreyi arkadaşları gibi eğlenmek için kullanmak yerine, Senegal'e uçup bir sağlık kuruluşunda gönüllü olarak çalışmaya karar verdi.

Klinik. Ben de onunla birlikte gittim ve elimden geldiğince yardım etmeye gönüllü oldum. Birlikte aşılarımızı olduk - sarı humma beni özellikle hasta etti - ve sıtma haplarımızı stokladık ve altı hafta boyunca bir kulübede birlikte yaşadık. Paylaştığımız oda, gömme dolabımızdan sadece biraz daha büyüktü ve odanın köşesindeki küçük vantilatör boğucu sıcaklığı dağıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bir hafta sonra tepeden tırnağa sivrisinek ısırıklarıyla kaplanmıştım. Ama her nasılsa, hayatımın en mutlu altı haftasıydı.

"Senegal'e tekrar gitsek nasıl olur?" Birlikte mutlu olduğumuz zamanların anısına tutunarak önerdim. "Yine gönüllü olabiliriz. Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu... bu olmaz..."

Fikirlerim tükeniyordu. Eğer doğru kelimeleri bulabilirsem onu gitmemeye ikna edebileceğimi hissediyordum.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım. "Lütfen."

Daha fazla yalvarma. Ugh. Söz veriyorum, genelde bu kadar acınası değildir.

Joel'in yüzünü inceledim; soluk kirpikleri, kalın kahverengi saçları ve boynuna doğru süzülen kızarıklık. "Başka biri mi var?" diye sordum.

"Hayır," dedi hemen. "Başka kimse yok."

Alt metin açtı: *Henüz değil*. Bir gün başka biri olacaktı. Başka bir kadın. Bir gün evliliğe, banliyödeki eve, çocuklara, uyumlu sallanan sandalyelere -yeterince iyi olmadığım her şeye- layık göreceği biri. Çünkü o ve ben *çalışmıyorduk*.

"Bunu bana yapma," dedim, sesimin şiddeti restoranın gürültüsünün üzerine çıkıyordu. Joel olay çıkarmaktan nefret ederdi. Bundan kaçınmak için her şeyi yapardı. Şu anda onu çok rahatsız ediyordum ama bunu bir restoranda yapması kendi hatasıydı. Belki de bunu evde yaparsa her yeri darmadağın edeceğimi düşünüyordu. Biz bu konuşmayı yaparken, arkadaşı Pete'in ben döndüğümde orada olmasınlar diye eşyalarını daireden çıkardığından haberim yoktu.

Joel etrafına baktı. Restorandaki insanların yarısının gözü şimdi bizim üzerimizdeydi. Gerçekten rahatsız görünüyordu. Çenesinde bir kas seğirdi.

"Özür dilerim," dedi üçüncü kez. Sonra ayağa kalktı, masaya birkaç banknot attı ve hızla restorandan çıktı.

Şaşırmıştım. On beş dakika önce sevdiğim adamla bir hayat planlıyordum. Ya şimdi? Şimdi hepsi tuvalete düşmüştü.

Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır derler. Joel'in ayağa kalkmasıyla restoranın kapısının kapanması arasındaki birkaç saniyede

Joel Broder'a olan sevgim nefrete dönüşmeye başladı. Her şey o gün olmadı ama zamanla ondan nefret etmeye başladım. Kendisi için hayal ettiği hayat için yeterince iyi olmadığından nefret ediyordum. Ödeyemeyeceğimi bildiği için evimizin kirasını ödemeyi teklif ettiğinde gözlerindeki acıma duygusundan nefret ettim. Sonunda bir kurmaya hazır olduğunda, bir gün mihraptaki yerimi alacak olan yeni tanışacağı kızı küçümsemeye başladım. Joel'den nefret ettiğimden çok daha fazla, bu isimsiz, yüz­süz kadından nefret etmeye başladım.

Bana yaptıklarından dolayı ondan intikam almak istedim. Ve *ondan*.

Başından beri niyetim buydu. Joel o gece beni terk ettiğinde, tüm hayatımı elimden aldı; evimi, arkadaşlarımı, saygınlığımı. Bunların hiçbirini asla geri alamazdım. Tek istediğim skoru eşitlemekti.

Asla kimseyi öldürmek istemedim. Yemin ederim.

Bölüm 1: Yeni Kız

Yirmi birinci yüzyılda aklı başında hiç kimsenin sahip olmak istemeyeceği üç işletme var:

- 1) Bir seyahat acentesi
- 2) Bir video mağazası
- 3) Bir kitapçı

Cassie Donovan tüm yetişkinlik hayatı boyunca internet üzerinden seyahat rezervasyonu yapıyor ve bir mağazaya girip ailesinin DVD oynatıcısında izlemek için bir DVD ödünç almanın nasıl bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyor. Artık bir DVD oynatıcısı bile yok.

Yine de burada, büyükannesi ve büyükbabasından miras kalan kullanılmış kitapçı dükkânında son satın aldığı hafif yıpranmış kitapları raflara diyor: Büyükanne Bea ve Büyükbaba Marv. Dükkânı devraldığında henüz yirmi iki yaşındaydı, üniversiteyi yeni bitirmişti. Donovan klanından başka hiç kimse, büyüyen çevrimiçi ve elektronik kitap satış pazarında mücadele eden kullanılmış bir kitapçının dizginlerini ele almakla ilgilenmiyordu. Ancak Cassie'nin her zaman basılı kitaplara karşı bir tutkusu vardı ve Bookland'in kapılarını kapatmasına izin veremezdi.

Kutunun içinden kulağı aşınmış bir ciltsiz kitap çıkarıyor. Daphne DuMaurier'in *Rebecca*'sı. En sevdiklerinden biri. Yine de klasikler asla satılmaz. Bu kitap için bir dolar alırsa şanslı sayılır. Bir dolar bir işi devam ettirmek için yeterli değil.

"Orada neler oluyor Cassie?"

Dükkânın önünden Cassie'nin arkadaşı ve iş ortağı Zoe Malloy'un sesi . Zoe, Cassie'nin üniversiteden oda arkadaşıydı ve Bookland Cassie'nin eline geçtiğinde, Cassie yardımını almak için Zoe'ye işletmede bir pay teklif etmeye karar verdi. Cassie'nin muhasebe diploması defterleri dengelemesinde (ya da denemekte) ona yardımcı olur, ancak satıştan anlayan Zoe'dir. Şu bir gerçek ki, Zoe mağazanın önündeyken, Cassie'nin orada olduğundan daha fazla kitap satıyorlar. Belki de Zoe'nin parlak kişiliğidir. Belki de satış tekniği ya da iletişim diplomasıdır. Her neyse, Zoe, Cassie'nin asla olamayacağı kadar iyi bir satış elemanı.

"Daha bitirmedin mi?" Zoe bağıyor. Bookland küçücük ama şekilde içinde kaybolabiliyorsunuz. Nereye dönseniz kitaplarla dolu raflar var - Büyükanne Bea bu küçük alana gülünç sayıda kitaplık sığdırmayı başarmış ve Cassie bazen hepsinin domino taşları gibi devrilmesinden endişe ediyor. "Cassie?"

"Bir dakika daha!" Cassie son kitapları da rafa yerleştirirken sesleniyor.

Cassie, Zoe'nin kasanın önüne koyduğu taburelerden birinde oturduğu ön masaya doğru yürürken ellerini dar mavi kot pantolonuna siliyor. Tabureler pek rahat değil ama eski sandalyeler altı ay önce tam anlamıyla parçalanmış ve Cassie bu iki tabureyi şehir merkezindeki bir apartmanın önündeki sokakta bulmuş. Zoe onları dükkana taşımaya yardım etmiş.

Cassie bunu itiraf etmekten nefret ediyor ama Bookland biraz mali sıkıntı içinde. Büyükanne Bea öldüğünde içine düştüğü çukurdan henüz çıkmayı başaramadı. Ama çıkaracak.

Öyle ya da böyle.

Zoe'önünde ciltsiz bir kitap var. Zoe de en az Cassie kadar okumayı seviyor ama daha yeni kitapları seviyor. Şu anki kapağında dudaklarından çıkan bir dişten bir damla kan damlayan bir kadın resmi var. Vampir romanları Cassie'nin ilgi alanına girmiyor ama Zoe onları yutuyor ve klasiklerden çok daha iyi satıyorlar. Zoe, yüzünü çevreleyen küt kesilmiş simsiyah saçları, koyu kırmızı ruj, pudra beyazı teni ve siyah tırnaklarıyla da rolüne uygun görünüyor. Zoe muhteşem ve sadece biraz korkutucu.

Zoe, Cassie makyaj yapmasına izin verirse daha çok kitap satacakları konusunda ısrar ediyor ama Cassie şimdiye kadar direndi. Cassie hatırlarsa sadece bir kat ruj sürüyor ve bazen o kadarını bile hatırlamıyor. Bugün de o hatırlamadığı günlerden biri.

Sadece makyaj da değil. Zoe, Cassie'den daha arkadaş canlısı. Zoe bir müşteriyle nasıl sohbet edeceğini çok iyi biliyor; herkes onun arkadaşı. Kitapçı ile yanlarındaki eczane arasındaki boşluğu işgal eden evsiz kadınla bile arkadaş olmuş. Görünüşe göre adı Maureen'miş.

"HD," diye mırıldanıyor Zoe. "Saat üç yönünde."

Ne yazık ki Cassie bu şifreli kodun tam olarak ne anlama geldiğini biliyor. HD, "Ateşli Doktor" anlamına geliyor. Bookland, büyük bir eğitim hastanesinden sadece bir blok ötede yer almaktadır ve çeşitli tıp ders kitapları arayan genç doktorlar ve tıp öğrencilerinden payına düşeni alma eğilimindedir. Ne yazık ki Bookland'de tıp kitapları bulunmuyor. Bu yüzden Zoe bu göz zevkinden hoşlanırken, Cassie bunu çoğunlukla sinir bozucu buluyor.

Yine de Zoe'nin talimatlarını takip eder ve saat üç yönüne bakar ve... şey, bu adam kesinlikle bir HD'dir. Bu adam kesinlikle bir HD.

Yeşil önlük doktoru ele veriyor. Ve seksi kısmı... evet, bu tartışmaya açık değil. Rüzgârdan hafifçe savrulan kalın, siyah saçlar, okyanus rengine gözler ve o önlüklerin altında oldukça hoş bir yapı.

"Benim" diyor Zoe. Erkek arkadaşı olmasına rağmen.

"Tamam."

Zoe parlak siyah tırnaklarına dokunuyor. Cassie'nin şimdiye kadar gördüğü en uzun tırnaklara sahipti, ancak bunların çoğunlukla kendini savunmak için olduğunu iddia ediyordu. New York tehlikeli bir şehir. Tırnaklarının onu biber gazından kurtardığını söylüyor. "Gerçekten istiyorsan onu alabilirsin."

"Onu istemiyorum."

"Neden olmasın? O muhteşem biri. Ve yüzüğü yok."

"Bilmiyorum." Cassie önlüklü adama bakıyor, o da bir çizgi romanın yıpranmış bir kopyasını karıştırıyor. "O çok yaşlı."

"Çok mu yaşlı?" Zoe'nin koyu kırmızı dudakları bir O harfi oluşturuyor.

"Nasıl çok yaşlı oluyor?"

En geç otuzlu yaşların ortalarında."

Cassie birkaç ay önce yirmi altı yaşına girdi. "Doğru. Benden on yaş falan büyük."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu mükemmel. Erkekler kadınlardan daha geç olgunlaşır, bu yüzden on yaş büyük erkeklerle çıkmalısın."

Cassie aynı fikirde olduğundan emin değil. Bırakın yaşlı erkekleri, kendi yaşındaki erkeklerle bile zor başa çıkabiliyor.

Zoe gözlerini kısar. "En son ne zaman biriyle çıktın Cassie?"

Cassie hemen tezgâhın üzerindeki kitap ayraçlarını düzenlemekle meşgul olur. Onları Zoe yaptı ve kazandıklarına ek olarak biraz da gelir getiriyorlar. Zoe gerçekten yetenekli; istese ressam bile. "Emin değilim."

"Yani... ne? Artık erkeklerle ilgilenmiyor musun?"

"Ben sadece... meşgulüm."

Gerçek bu. Bookland'in kapanmaması için Cassie'nin tüm enerjisini ve zamanını harcıyor. Mahallenin dört bir yanına el ilanları asıyor, ucuz reklam pazarlıkları yapıyor ve dükkânı kaldırılabildiği kadar açık tutuyor. Randevulara ayıracak zamanı yok. Şimdi yok. Belki bir gün.

Son birkaç yıl içinde çıktığı tüm randevuların hayal kırıklığı yaratmış olması da buna yardımcı olmuyor. Ve son ilişkisi o kadar tatminsizdi ki, tekrar bekar olmak için sabırsızlanıyordu.

Cassie, Zoe'nin onu sosyal hayatı hakkında rahatsız etmeye devam etmesini beklemektedir. Ama bunun yerine Zoe nefesini içine çeker ve onu sertçe dürtür. "İşte HD geliyor. Güzel görün."

Elbette, önlüklü adam masaya yaklaşmaktadır. Cassie onu yakından görünce, onun tam bir Ateşli Doktor olduğunu anlıyor. Adamın mavi gözleri o kadar canlı ve seksidir ki Cassie'nin flört piyasasından uzak durma kararlılığı hafifçe sarsılır. Ama sadece birazcık.

Normalde böyle bir adam Zoe'ye yönelirdi ama o bunun yerine Cassie'ye yaklaşıyor. Onun gözlerinin içine bakıyor ve sevimli bir şekilde çarpık sırıtıyor. "Merhaba," diyor.

Mantıksız bir şekilde, onunla konuştuğunda berbat bir kahve nefesi ya da çürümüş sarı dişleri ya da onu daha az çekici kılacak *bir şeyi* olmasını ummuştı, ama hayır. Mükemmel, beyaz dişleri vardı ve tıraş losyonu ile açık hava karışımı gibi kokuyordu.

Zoe onu tekrar dürtüyor. "Merhaba," diyor Cassie.

Önlüklü her adamın Bookland'e geldiklerinde söylediği sözleri söylemesini bekler. *Bana [tıbbi metnin adını girin] bulmamda yardımcı olabilir misiniz?*

Ama bunu söylemiyor. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve "Uğultulu *Tepeler*'in bir kopyasını arıyorum" diyor.

Eğer Cassie bir içecek içiyor olsaydı, onu dramatik bir şekilde tükürürdü. Yeşil önlüklü bu son derece çekici adam tüm zamanların en büyük aşk hikâyesinin bir kopyasını mı istiyor? "*Wuthering Heights*?"

Başını sallıyor. "Bu sende olan bir şey mi?"

"Tabii ki." Ve şimdi kalbi göğsünde hızla çarpıyor. Bu öğleden sonraki ilk satışı olacağı için değil, bu kitabı seven bir adam sosyal takvimini açmaya değebileceği için. "Beni takip edin lütfen."

Kadın masanın arkasından çıkar ve adam onu özenle mağazanın arka tarafına kadar takip eder. Kadın onu "Klasikler" yazan dört dar rafa götürüyor. Kitaplar ince bir toz tabakasıyla kaplanmış, çünkü ara sıra okul ödevi için gelen gençler dışında kimse bu bölüme göz . "Klasikler" tabelası Büyükbaba Marv'ın el yazısıyla yazılmış -Bea, yazılar silikleşse bile rahmetli kocasının yazdığı hiçbir tabelayı kaldırmamış. Ve şimdi ikisi de öldüğüne göre, kâğıt parçalanmaya başlasa da Cassie onlara dokunmayacak.

Cassie raftan iki kopyadan birini alıp üzerindeki tozu olabildiğince gizlice üflüyor. "Ciltli mi yoksa ciltsiz mi tercih edersiniz?"

Dudağını çiğniyor. "Uh... hangisi daha iyi durumda?"

Cassie kızgın görünmemeye çalışarak, "İkisi de mükemmel durumda," diyor.

"Özür dilerim, seni kırmak istemedim." Yine o çarpık gülümseme. "Bak, kitap benim için değil. Annem için. Bugün onun doğum günü."

"Annene doğum günü için *kullanılmış* bir kitap mı alıyorsun?"

Başını öne eğdi. "Düşündüğün gibi değil. Annem... kitapların bir hikayesi olmasını sever. Mesela, daha önce kimin olduğunu ve nasıl bir yolculuk yaptığını hayal etmek ister ve..."

Gülümüyor. "Büyükanne benziyor."

Büyükanne Bea hep böyle şeyler söylerdi. Ne zaman yeni bir kitap kargosu alsa, her bir cildi kaldırır, burnuna götürür ve içine çekerdi. Farklı kitap markalarının farklı kokuları olduğunu söylerdi - örneğin Penguin kitapları vanilya gibi kokardı. Ama sonra kitapların çıkacağı yolculuk ona bir başka eşsiz koku daha verirdi. *Sigara derdi*. Ya da belki *Chanel*. Bazı kitapların kime ait olduğuna dair hikâyeler uydururdu. Cassie kitapları okumayı sevdiği kadar bu hikâyeleri dinlemeyi de severdi.

Cassie ciltsiz kitabı yerine koyar ve ciltli kitabı raftan alır. Sayfalar o kadar yıpranmış ki sararmış. "Bu kitap bize orta yaşlı bir kadın tarafından verildi," diyor ona. "Her gün parkta evli sevgilisinin gelmesini beklerken okumuş. Her gün birlikte bir saat çalışıyorlardı ama adam karısını terk edemiyordu çünkü karısı hastaydı ve şokun onu öldürmesinden korkuyordu. Kadına bunun sadece biraz daha uzun süreceğini, sonra birlikte olabileceklerini söyleyip durdu. Böylece kadın onunla bir yıl boyunca her gün buluştu... beş yıl... yirmi yıl, ta ki..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne zamana kadar?"

Gülümüyor. "Bilmiyorum. Hepsini uydurdum. Sence ne olur?"

"Bence birlikte olmanın bir yolunu bulurlar. Mutlu bir son."

"Peki ya karısı? O da mutlu bir sonu hak etmiyor mu?"

Gülüyor. Bir sıra beyaz dişini gösteren hoş bir kahkahası var. "Öğleden sonra iki için bu kadar felsefe fazla." Adam kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kız önlüğünün üstünden çıkan çok güzel pazuları fark ediyor. "Bu arada, size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"HD nedir?"

Cassie'nin ağız açık kalır. Zoe'nin daha önce konuştuğunu duymuştu. Harikaydı. "HD?" diyor zayıf bir sesle.

"İş arkadaşının söylediğini duydum." Gözleri parlıyor. "Sana doğru yürürken. 'İşte HD geliyor' dedi."

Zoe'yi öldürecek. "Şey... senin hakkında falan konuşmuyorduk. Bu... yüksek... tanım anlamına geliyor."

"Yüksek çözünürlüklü ne?"

"Televizyon." Cassie omuz silkmeye çalışıyor ama sadece bir omzu harekete katılıyor. "Yüksek çözünürlüklü bir televizyon almayı düşünüyordum. Yani."

"Doğru, elbette." Başını sallıyor. "Birkaç yıl önce yüksek çözünürlüklü bir televizyon aldım. Harika bir şey. Görüntü çok net."

Harika, şimdi de ona yüksek çözünürlüklü televizyonlar hakkında tavsiye veriyor. Sanki bunu karşılayabilirmiş gibi. Elektriğini kesmedikleri için şanslı. Ama her şey onu mağazanın diğer ucundan süzdüklerini itiraf etmekten iyidir.

"Peki," diyor, "kitap ne kadar?"

Cassie elindeki ciltli kitabı çevirir ve arkasındaki fiyatı görür. Yirmi dolar, kullanılmış bir kitap için biraz yüksek görünüyor - hiç satılmamış olmasına şaşmamalı. Büyükanne Bea fiyat biçmiş olmalı. *Uğultulu Tepeler*'in kopyaları konusunda çok korumacıydı, özellikle de Marv Dede öldükten sonra.

Kadın ona on dolar demeye başlar ama o daha diyemeden adam "Tamam, alıyorum" der.

"Harika. Gidip çalayım."

"Teşekkürler..." Tereddüt ediyor, tek kaşını kaldırıyor.

"Cassie," diye bitiriyor onun yerine.

"Cassie," tekrarlıyor. Başparmağını göğsüne götürüyor. "Joel."

Başını sallar, neden isimlerini değiş tokuş etme zahmetine girdiklerinden emin değildir. Adam bu kitabı satın alacak ve kadın onu bir daha görmeyecek. Adamın ileride birçok kitap almak için geri dönecek büyük bir edebiyat aşığı olduğu söylenemez.

Cassie kitabı okuturken, bu öğleden sonra kasayı ilk kez açtığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyor. Bunu daha ne kadar sürdürebilir?

Joel cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarır ve ona uzatır. Kız parayı ondan alırken başparmağı hafifçe kızın parmaklarına değiyor ve

Elinden bir karıncalanma geçiyor. Unutulmuş bir his ama hiç de istenmeyen bir şey değil. Belki de Zoe haklıdır. Belki de flört dünyasına yeniden girmesi gerekiyordur.

Joel, "Bu kitap ayraçlarını sevdim," diyerek onun düşüncelerini böldü.

Bir satış daha yapıp yapamayacağını merak ederek canlanır. Ya da en azından bu çekici adamı bir süre burada tutabilir. "Bunlar el yapımı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onları *sen* mi yaptın? İnanılmazlar. Gerçekten yeteneklisin."

"Ben ," diye üzülererek itiraf ediyor. "Onları Zoe yaptı."

Zoe gözlerini vampir romanından kaldırıyor. İkisinin arasına bakıyor, başını sallıyor ve sonra yüksek sesle iç çekiyor. "Ateşli Doktor," diye anons ediyor.

Cassie iş arkadaşına bakmak için başını çevirir. Joel'in gözleri büyümüştü.

Zoe kitabını masanın üzerine koyarken, "HD'nin açılımı bu," diye açıklıyor. "Ateşli Doktor. Seni orada dururken gördük ve seksi bir doktor olduğun konusunda hemfikir olduk, yani... sanırım bu noktada kendini açıklıyor." Uzun tırnağıyla masaya vuruyor. "Şimdi de Ateşli Doktor'un yüzü kızarıyor."

Cassie gözlerini kaçırıyordu ama Zoe'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Joel, Cassie'nin utandığında yaptığı gibi (şu anda olduğu gibi) pancar gibi kızarmadı ama kulakları pembeleşti ve ensesini ovuşturuyor.

"İkiniz de kızarıyorsunuz!" Zoe Noel erken gelmiş gibi ellerini birbirine vuruyor. "Bu *çok* şirin." Bakışlarını Joel'e odaklıyor. "Ona çıkma teklif etmelisin, HD. Kesinlikle evet diyecektir."

Eğer Zoe iş ortağı olmasaydı, Cassie onu kovardı.

"Uh..." Öksürüyor. "Cassie, sen... Yani, seni bir ara aramamın bir sakıncası var mı?"

"Vay canına." Zoe göğsünü sıkıyor. "Ateşli bir doktor için hiç de pürüzsüz *değilsin*."

Ona çıkma teklif et. Haftanın her gecesi boş."

Tanrı aşkına.

Önlüğünün V yakasını çekiştiriyor. "Ne diyorsun Cassie? Cuma akşamı boş musun?"

"Evet," diye itiraf ediyor. Cumartesi, Pazar ve Pazartesi günlerinin yanı sıra...

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu kadar tatlı bir adam rastgele bir kıza çıkma teklif ederken bu kadar gergin olmamalıydı. Cassie'nin merak ettiği şey

uzun süreli bir ilişkinin pençesindeydi ve kısa süre önce kurtuldu, bu yüzden becerileri paslanmıştı. Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalışır.

"Bu harika," diyor. "Seni buradan alabilir miyim?"

Başını sallıyor ve kendi dudaklarında da bir gülümsemenin seğirdiğini fark ediyor.

Bölüm 2: Eski Sevgili

Dün gece Facebook'ta paylaştığım en son fotoğrafta, bendeniz kısa, dar kırmızı bir elbise ve doğru kamera açısıyla bacaklarımı sonsuz gösteren dört inçlik siyah topuklu ayakkabılar giymiştim. Tam olarak doğru kamera açısını yakalamak için kaç çekim gerektiğini itiraf etmek istemiyorum.

Tamam, kırk üç oldu. O mükemmel kareyi yakalamak için iPhone'umla yatak odamın kapısında asılı duran boy aynasında çektiğim kırk üç fotoğraf. Sonra da hemen Facebook'ta şu başlıkla paylaştım: "Şehirde bir gece geçirmeye hazırım!"

Paylaşımın yayınlanmasından altmış saniye sonra kırmızı elbisemi ve *topuklu* ayakkabılarımı çıkarmış, makyajımı silmiş ve koltuğumda *Top Chef* maratonuna başlamıştım. Yalnızdım.

Ama işe yaradı. Bu sabah uyandığımda, dün geceki güncellemenin yirmi yedi "beğenisi" ve çok sayıda yorum vardı. Evet, bu yorumlardan birkaçı "Aferin sana, tekrar dışarı çıkıyorsun!" gibi küçümseyici ifadelerdi. Bu beni endişelendirmiyordu. Önemsediğim tek şey bu "beğenilerden" birinin Joel Broder'dan gelmiş olmasıydı.

Ayrılığımızdan bu yana geçen beş ay içinde Joel ve ben arkadaş kalmadık ama hala Facebook arkadaşınız. Onsuz hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi gösteren, özenle düzenlenmiş fotoğraflarımı ve güncellemelerimi görebiliyor. Bu fotoğrafları yeterince görürse, sonunda şey için pişmanlık duymaya başlar mı? Ve belki de beni geri istediğine karar verir mi?

Acınası bir durum. Biliyorum. Bırakmam gerek. Ama Joel durumunu "ilişkisi var" olarak değiştirene kadar denemeye devam edeceğim. Kendime engel olamıyorum.

Bu yüzden Starbucks'a girdiğimde Joel'i her zamanki gibi arka masasında oturmuş, her zamanki gibi önlüklerini giymiş, sol elinin parmakları Caffè Mocha'sına sarılmış bir şekilde Android'inin üzerine eğilmiş gördüğümde arkamı dönüp kapıdan çıkıp gitmiyorum. Şansıma, geçen hafta Macy's'in indirim reyonundan aldığım ve göğüs dekoltesini mükemmel derecede gösteren bir üstle eşleştirilmiş en iyi asitle yıkanmış skinny jean pantolonumu giymiştim. Saçlarım geçen hafta yaptırdığım röfle sayesinde pırıl pırıl - kuaför çok pahalı ama buna değer. Kutu aynı değil.

Tamam, en iyi halimle Joel'e rastlamam *tamamen* tesadüf değil. Gerçek şu ki, yaklaşık iki yıl önce Joel benden bıktı.

Ona hastaneden çıkıp çıkmadığını mesajla soruyordum, o da telefonuma WhereAmI adlı bir uygulama yükledi. Bu uygulama sayesinde GPS aracılığıyla gittiği her yerde yerini şaşırtıcı bir doğrulukla tespit edebiliyordum. Eğer bir Starbucks'a giderse, bana hangisine gittiğini bile söyleyebiliyor.

Joel benden ayrıldığında, kendi telefonunda WhereAmI'ı kapatmış olacağını düşünmüştüm. Ama kapatmamış. Sadece unuttuğunu varsayabilirim, çünkü hala dakika dakika nerede olduğuna dair güncellemeler alıyorum.

Uygulamayı silmeliyim. Kesinlikle silmeliyim. Eski erkek arkadaşımı şehirde takip etmek sağlıklı değil. Psikolog değilim ama bu kadarını biliyorum.

Onu sileceğim. Çok yakında.

Olabildiğince rahat bir şekilde Starbucks sırasına girdim. Joel'e doğru bakmıyorum ve onun varlığından bile haberim yokmuş gibi davranıyorum. Sıra bana geldiğinde her zamanki siparişimi veriyorum: vanilyalı latte. Sonra içeceğimin hazırlanmasını beklerken telefonumu çıkarıyorum.

Ona doğru bakma. Burada değilmiş gibi davran. Seninle konuşmak isterse sana gelecektir.

"Hey..."

Telefonumdan başımı kaldırıyorum, oturduğu yerden kalkmış ve önümde duruyor. Tanrım, *çok* iyi görünüyor. Bu toplantıyı o tasarlamadı - bu kadar harika görünmeyi nasıl başarıyor? Telefonumu indiriyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum, kendime dün gece şık giyindiğim fotoğrafımı gördüğünü ve gördüklerini "beğendiğini" hatırlatıyorum. Gözleri kısa bir süre üzerimde gezinirken, gördüğünü yine beğendiğini söyleyebilirim.

"Hey!" Kolay bir gülümseme gösterdim. Sakin, rahat. "Nasılsın? Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Ben iyiyim." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. Mavi gözlerinin altında hafif mor halkalar mı var? Belki de düşündüğüm kadar iyi durumda değildir. "Ama sen... harika görünüyorsun."

Ses tonunda acıma olup olmadığını kontrol ettim, ama yoktu. Ciddiydi. "Teşekkür ederim. Oldukça meşguldüm. Bilirsiniz, iş... hayat..." Televizyon... dondurma... alkol...

"Bunu görebiliyorum..." Çarpık bir gülümsemeyle idare ediyor. "Aslında sana rastladığıma çok sevindim."

Kalbim göğsümde hızlanıyor. Beş ay önceki ayrılıktan bu yana üçüncü kez "kazara" karşılaşıyoruz ama

İlk defa garip bir merhabadan daha fazlasıyla ilgileniyor.

"Ne var yok?" Dedim.

"Peki, dinle..." Ayaklarının arasında kayar. "Durumunu falan biliyorum ama... Ben gerçekten... Yapamam..."

"Evet?" *yaşayamam. Seni geri istiyorum.*

"İki kira birden ödeyecek gücüm yok," diye bitiriyor sözlerini. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözlerini kaçırıyor. "Maddi durumunuzu biliyorum ama... kredi ödemelerimle birlikte birikimlerimi de zorluyorum. Yapamam... Yani, neredeyse altı ay oldu." Derin bir nefes alıyor. "Bu ödeyebileceğim son ay. Üzgünüm."

Midem bulanıyor. Beni geri istemiyor. Sadece eski dairemizi finanse etmekten bıkmış.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. Dairemiz ucuz değildi - Manhattan'da hiçbir şey ucuz değildir - ama ondan vazgeçmek benim için çok zor. Her şey bana Joel'i hatırlatıyor ve ondan vazgeçmek bir daha asla bir araya gelemeyeceğimizi kabul etmek gibi olurdu. Sonunda temelli bittiğini.

"Özür dilerim," diyor tekrar. Gri tonlarında olan ve üzerinde kan olup olmadığı belli olmayan koyu bir leke bulunan spor ayakkabılarına bakıyor. "Halıyı altından çekmek istemedim ama... dediğim gibi, neredeyse altı ay oldu."

Boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum. Joel'in maddi durumunun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yok, olsa bile yine de süresiz olarak ödemeye devam etmeyi kabul etmezdi. "Hayır, tabii ki. Bu anlaşılabilir bir şey. Ben... Ben aslında yeni bir yer buldum."

Nasıl bu kadar yalancı olduğumu bilmiyorum. Kendimi her zaman son derece dürüst bir insan olarak gördüm.

"Gerçekten mi?" Buraya geldiğimden beri ilk kez Joel'in yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Bu harika!"

Başımı salladım. "Şehir merkezinde, köyde. Gerçekten sevimli ve bohem."

"Tebrik ederim." Uzanıp omzuma dokunacakmış gibi görünüyor ama son anda geri çekiliyor. "Ben... şey, eğer yeni eve taşınma partisi verirsiniz, belki ben..."

Çenemi kaldırıyorum. "Evet, belki bir Facebook daveti gönderirim. İstersen gelebilirsin."

Harika. Şimdi onu sahip olmadığım bir daire için yeni ev partisine davet ediyorum.

"Seni görmek çok güzel," diyor Joel, masanın üzerinde soğumaya başlayan Caff  Mocha'sıyla koltuğuna dönüp bakarak. "Yani... sanırım... görüşürüz?"

Dudaklarımı gülümsemeye zorlamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Kesinlikle.

Sizi görmek de güzeldi."

Aceleyle koltuğuna dönmesini izledim. Arkasında durup derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Her şey bitmedi. Dairenden vazgeçiyor olmam, kaybettiğim anlamına gelmiyor. Bunu hâlâ kurtarabilirim.

Bölüm 3: Eski Sevgili

"Mikro stüdyolar şu anda *çok* moda Bayan Mascolo."

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük dairede duruyorum. Emlak komisyoncum Cindy, şu ana kadar bana her biri bir öncekinden daha küçük üç daire gösterdi. Bu sadece 70 feet kare. Evet, bu doğru. Yedi sıfır. Odaya sığmak için nefesimi içime çekmem gerekiyor. Bu daireden daha büyük tabutlar var.

"Ve mobilyalı," diye ekliyor Cindy, duvara yaslanmış küçük kanepeli ve bir köşeye sıkıştırılmış küçük masayı göstererek. Kanepenin yan tarafında sehpa olarak kullanılan bir mini buzdolabı bile var. "Sadece bir mikrodalgaya ve belki bir çeşit güveçe ihtiyacınız olacak."

"Peki ya dolap?" Boğazımda yükselen safranın etrafında soruyorum.

Cindy soluk sarı bir perdeyi kenara itiyor ve işte orada: yeni dolabım olabilir. Şu anki giyim alanımın yaklaşık altıda biri büyüklüğünde. Buraya taşınırsam sahip olduklarımın çoğundan kurtulmam gerekecek.

Bir şey kaçırdığıma emin olarak tekrar etrafıma bakıyorum. "Peki ya uyumak?"

Cindy'nin bana şu sıralar ayakta uyumanın çok moda olduğunu söyleyeceğinden eminim ama onun yerine başımızın hemen üzerindeki bir köşeye çıkan bir dizi merdiveni işaret ediyor. Tavanın bu kadar alçak olmasına şaşmamalı.

"Üst katta bir yatak odanız var," diyor Cindy, böyle bir ifadenin açıkça hak ettiğini düşündüğüm gülümsemeyi kırmadan.

Bir merdivenden çok bir merdiven gibi olan merdivenleri çıkıyorum. Dairenin üstünde bir şilte koyabileceğim küçük bir köşeye çıkıyor. Orada yatarken burnumla tavan arasında yaklaşık bir karış boşluk olacak. Tabut metaforu giderek daha uygun hale geliyor.

"Peki ya banyo?" Ben soruyorum.

"Koridorda bir tane var. Diğer dört sakinle paylaşacaksınız."

Merdivenden dikkatlice iniyorum, ayaklarımın üzerine dengesiz bir şekilde iniyorum. Burada yaşamak istemiyorum. Gerçekten ama gerçekten burada yaşamak istemiyorum. Ama seçeneklerim korkunç. Yabancı bir ev arkadaşıyla uğraşmak için çok yaşlıyım ve Manhattan'da bir oda kiralamak bile çok pahalı.

Queens'i denedim. Orada en azından biraz daha büyük olan üç daireye baktım, ancak en kolay ulaşım iki otobüs ve bir metroyu içeriyor ve toplamda üç saatlik günlük işe gidip gelme süresi demek. En azından

Burası iyi bir semtte, Lincoln Center ve Central Park'ın hemen yakınında.

"Daha büyük bir şeyiniz yok mu?" Umutla sordum.

Cindy bir kaşını kaldırır. "Bayan Mascolo, bu daire sizin fiyat aralığınızın üst sınırında."

"Evet, ama-"

"Ve hafta sonuna kadar kapılmış olacak. İnanın bana."

Elimi mini buzdolabının üstünde gezdirdim. Elektrik çarptı ve elimi çektim.

"Ona dokunmak istemezsin," diyor Cindy.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu benim hayatım olamaz.

"Burayı istiyor musun, istemiyor musun?" Cindy altın saatine bakıyor. "Yirmi dakika sonra başka bir müşterim var."

"I..." Etrafımdaki küçük yaşam alanına bakıyorum. Dizlerimi jöle gibi hissediyorum. Evsiz kalmanın eşiğinde olduğumun farkındayım ama burada yaşayamam. On beş dakikadan daha az bir süredir buradayım ve panik atak geçirmek üzereyim. "Bunu düşünmem gerek."

Cindy omuz silkiyor. Bana zor bir satış yapmıyor, çünkü hafta sonuna kadar birinin bu daireyi gerçekten kapacağını biliyor. Ama bu ben olmayacağım. Şu anki evimden taşınmam için hâlâ iki haftam var. Biraz daha bekleyebilirim.

Apartmandan çıktıktan sonra Cindy başka bir randevuya koşturuyor. O meşgul bir kadın ve benim yaşayacak bir yere, onun seçeceğim daireden alacağı komisyondan daha çok ihtiyacım var. Cep telefonunu kulağına dayamış, aceleyle bloktan aşağı inişini izliyorum. Diğer hattaki kişinin ona söylediği bir şeye gülüyor.

Acaba bana mı gülüyor? Gömme dolap büyüklüğünde bir dairede yaşamak için fazla iyi olduğunu düşünen kadın hakkında. Ama hayır, bu kendini beğenmişlik. Muhtemelen beni çoktan unutmuştur.

Caddede yürürken gözlerim apartman ilanlarının asılı olduğu tabelaları arıyor. Şehirdeki her duvar, bir sonraki yaşam yerimi keşfedebileceğim potansiyel bir reklam panosu. Belki de kimsenin bir cevher vardır. İki yatak odası, bir banyo, yukarı batı yakasında

-Ayda sadece beş yüz dolar! Tanrım,

hayal görmeye başladım.

Gözlerim sokaktaki karton tabelaya takılıyor. *Evsizler. Her şey yardımcı olur.* Tabelanın yanında çok da yaşlı olmayan bir kadın var. Oturuyor.

kirli mavi kot pantolon, neon sarısı spor ayakkabılar ve kapüşonunda kürk astar olan gri bir palto giyiyor. Mont havası değil ama yine de montunu giymiş. Saçları dağınık - çok uzun ve griyle benimkiyle aynı tonda koyu kahverenginin biberli bir karışımı. Sulu çikolata rengi gözleriyle bana bakıyor. Elindeki strafor bardağı uzatırken sağ eli titriyor. Tırnaklarına kir bulaşmış.

"Bozuk paranız var mı, bayan?"

Joel her zaman sokaktaki evsizlere karşı çok cömert olduğum konusunda benimle dalga geçerdi. *Bowery'de yürürken bütün bir maaş çekini bitirebilirdin.* Haklıydı da. Ne zaman sokakta yaşayacak kadar şanssız birini görsem, ona karşı bir sempati duyarım. Bu bana her zaman cüzdanımı açtırır.

Ama bugün, bu küçük açık hava köşesini evi haline getiren bu kadına baktığımda başka bir şey hissediyorum:

Korku.

Her zaman Evsizler ile aramda belirgin bir çizgi olduğunu düşünmüşümdür. Onlar uyuşturucu kullanıyordu. Alkoliktiler. Akıl hastalıkları vardı. Sorumlu bir şekilde içtiğim, uyuşturucuya hayır dediğim ve aklım başımda olduğu için (çok) o hayattan uzak duruyordum. Ama şimdi, iki hafta içinde ödemem gereken kira borcum varken ve bunu ödemenin hiçbir yolu yokken, çizginin bir zamanlar düşündüğüm kadar belirgin olmadığını fark ediyorum. İki hafta sonra, kaldırımdaki bu kadının yanına oturabileceğim.

"Bozuk paran var mı?" diye tekrar soruyor kadın, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

Zor yutkunuyorum ama boğazıma bir yumru oturuyor. Çantamdaki parayı düşünüyorum. Yarı düzgün bir dairenin kirasını ödemeye yetmez ama bu kadına yardım etmeye yeter. Beş dolar çıkardım.

"İşte," diyorum fincanına doldurmaya çalışırken.

Gözlerindeki donukluğun bir kısmı kayboluyor. "Teşekkürler." Tereddüt ediyor, bir an kaşlarını çatıyor, sonra bir dükkan aşağıdaki 7-11'e bakıyor. "Hey, bana bir sandviç alır mısın?"

İstek karşısında şaşırarak birkaç kez göz kırpmıyorum. Yıllar boyunca pek çok evsize para vermiştim ama bu bir ilk.

"Beni içeri almıyorlar," diye açıklıyor kadın.

"Oh." Bu mantıklı. "Peki, ne istersiniz?" "Pencereden bakmama izin ver."

Düşündüğümde daha hızlı ayağa kalkıyor ve elindeki tabelayı yere bırakıyor. Montundan idrar ve kirli çorap kokusu yayılıyor ve ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum. Sanki desteğime ihtiyacı olabileceğinden korkuyormuş gibi bana yakın yürüyor. Bu benim geleceğim olamaz. . Beni 7-11'in girişine kadar takip ediyor ve birlikte dükkanın cam kapısından içeri bakıyoruz. Nasıl bir şey seçebildiğini bilmiyorum ama gözlerini kısarak sandviç vitrinine bakıyor ve sonunda "Tavuk salata."

Zavallı kadının alışveriş yapmasına bile izin vermedikleri için kendimi biraz kızgın hissederek 7-11'e giriyorum. Sandviçlere göz atarken floresan ışıkları altında gözlerimi kısıyorum ve biri beyaz ekmekli diğeri buğdaylı olmak üzere iki tane tavuk salatası buluyorum. Hangisini alacağımı uzun süre düşündüm ama sonra bunun önemli olmadığını fark ettim. Eğer açsa, beyaz ya da buğday ekmeği olması umurunda olmaz. Yanlış sandviçi yüzüme fırlatacak değil ya.

Sandviçi tezgâha götürüyorum, kendim için bir şey satın alma zahmetine girmiyorum. Kadının sandviçi almam için gereken beş doları bana geri vermediğini fark ediyorum ama sorun değil. Bunu karşılayabilirim. Şimdilik.

"Dört yirmi yedi," diyor tezgâhtar bana bakmadan. Cüzdanımı çıkarmak için çantama uzandım ve...

Bekle, nerede?

Bir dakika önce kadına vermek için para çıkarırken çıkarmıştım. Buraya gelirken düşürdüm mü? Bu mümkün mü?

"Bir dakika," diye mırıldanıyorum görevliye.

Tavuk salatalı sandviçi bırakıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Sokakta yatan cüzdanımı görmüyorum ve kırmızı olduğu için kesinlikle fark ederdim. Elinde tabelasıyla yerde oturan kadının olduğu yere doğru yürüyorum ve... kadın gitmiş.

Tabela hala orada. Ve karton. Ama kadın ve tüm eşyaları gitmiş.

O sürtük cüzdanımı çaldı! Bana bu kadar yakın yürümesine şaşmamalı.

Kaldırımda durup gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Bunun geldiğine inanamıyorum. Sanki günüm daha kötü olamazmış gibi, şimdi de Yardım etmeye çalıştığım biri tarafından cüzdanım çalındı. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Bölüm 4: Yeni Kız

Beatrice Muller'in Marvin Donovan'la tanışmasının tek nedeni, birinin onu neredeyse tren raylarına itecek olmasıydı.

Bea metro istasyonundaydı ve onu şehir dışına, Gimbels'teki satış görevlisi işine götürecek treni bekliyordu. Alışkanlık olduğu üzere, Bea yaz başında Gimbels'in ucuzluk reyonundan aldığı bir romanı tıka basa dolu çantasında taşıyordu. Tren geleceğine dair hiçbir belirti göstermeyince, Bea çantasından yıpranmış ciltsiz kitabı çıkardı ve yeraltı istasyonunun loş ışığında gözlerini kısarak okumaya başladı.

Biri onu itip kakınca, ciltsiz kitap sıksa parmaklarının arasından uçup gitmiş. Bea'nın yıllar sonra anlattığına göre, o ciltsiz kitap yirmi metre havalanarak aşağıdaki rayların üzerine düşmüş. (Gerçekte, muhtemelen iki ya da üç fit daha fazlaydı).

On dokuz yaşındaki Bea acı dolu bir çığlık attı. Kitap tren raylarında kurtarılamaz haldeydi. Sadece bu da değil, kitap onun en sevdiği kitaptı. Emily Bronte'nin *Uğultulu Tepeler*'i. Bea'ya göre tüm zamanların en büyük aşk hikayesiydi.

Bea kenara doğru adım attı, yiyecek paketleri, kahve fincanları ve şimdi de sevgili ciltsiz kitabı ile dolu rayların üzerinde geziniyordu. Onu kurtarmak için kendini aşağıya indirmeyi düşündü.

Sonra kolunda bir el hissetti. Başını kaldırdı ve beyaz elbise gömleği giymiş genç bir adam gördü. İyi giyimli bir erkeği her zaman takdir etmişti ve siyah saçlarının kafa derisi üzerinde düzgünce taranmasını ve yeşil kravatının gözlerinin tam canlı tonuyla eşleşmesini de takdir etti. "Affedersiniz bayan," dedi genç adam Bea'ya. "Bu kitabı sizin için değiştirmek istiyorum."

Adam Bea'yı metro istasyonundan iki blok ötedeki bir kitapçıya götürdü. Yürürken neşeli bir şekilde sohbet ettiler ve Bea adamın adının Marvin Donovan olduğunu ve ailesinin kullanılmış bir kitapçı dükkânı sahibi olduğunu, kendisinin de ordudaki görevinden döndüğünden beri burada çalıştığını öğrendi.

Bea Bookland'e girdiğinde, anında ve umutsuzca aşık oldu. Dükkâna ve onu oraya getiren genç adama. Sıra sıra dizilmiş kitaplara şaşkınlıkla bakıyor, hepsini kucağına almak istiyordu. Marv, *Uğultulu Tepeler*'in bir kopyasını

Kitapçının klasikler bölümü, o zamanlar bütün bir kitaplığı dolduruyordu ve tozlu değildi. Marv daha sonra Bea'ya kitabın tam olarak nerede olduğunu bildiğini çünkü onun da en sevdiği kitap olduğunu söyledi. Bea ona kitabın on sentlik fiyatını ödemeye çalıştı ama o bunu reddetti.

Bea o gün işe çok geç kalmıştı ve bu birkaç hafta içinde üçüncü geç kalışıydı, bu yüzden Gimbels ona bir daha gelmemesini söyledi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Bea ve Marv altı ay sonra evlendiklerinde Bea Bookland'de çalışmaya başladı. Bu onun hayalindeki işti. Marv da onun hayalindeki kocaydı.

O kitapçıyı her şeye rağmen ayakta tuttular. Kitapların raflardan uçup gittiği zamanlar da oldu, bütün bir günü satış yapmadan geçirdikleri zamanlar da. Birden fazla kez, kapıların kapanmasını önlemek için gurur duymadıkları şeyler yapmak zorunda kaldılar.

Ama bu farklı bir hikaye.

Marv'ın Bea'ya *Uğultulu Tepeler*'in bir kopyasını vermesinden elli yıldan fazla bir süre sonra - Bea'nın her zaman başucunda tuttuğu kopyayı - Marv Bookland'in spor bölümündeki kitapları raflara dizerken göğüs kafesinin ortasında ezici bir ağrı hissetti. Yere düştü ve Bea kızlarıyla öğle yemeğinden dönene kadar üşümüşü.

Kısa bir süre sonra torunları Cassie Donovan, büyükanne Bea'ya yardımcı olmak için kitapçada çalışmaya başladı. Tüm çocuklar ve torunlar arasında Bea ve Marv gibi Bookland'i seven tek kişi Cassie'ydi. Cassie dükkândaki vardiyaları sırasında yeni dul Bea'yı teselli etmeye çalıştı ama Bea'nın teselli edilmeye ihtiyacı yoktu.

"Marv hâlâ burada," diye ısrar etti. "Onun hayaleti burada benimle birlikte. Tıpkı *Uğultulu Tepeler*'de Catherine'in hayaletinin Heathcliff'le birlikte olmak için geri gelmesi gibi."

Böylece Bea, Marvin Donovan'ın hayaletinin Bookland'e musallat olduğunda ısrar etmeye devam etti. Ne zaman bir kalem yere yuvarlansa Bea, "Sorun çıkarmayı bırak, Marv!" diye bağıırıyordu. Bir keresinde Cassie bir çocuğun sırt çantasının raftan bir kitabı düşürdüğünü kendi gözleriyle gördü, ama Bea beş dakika boyunca Marv'ı "envanteri karıştırdığı" için azarlamakta ısrar etti.

Çok tatlıydı. Bea, *Uğultulu Tepeler*'in tüm zamanların en büyük aşk hikâyesi olduğunu düşünüyordu ama Cassie tüm zamanların en büyük aşk hikâyesinin Beatrice Muller ve Marvin Donovan arasında yaşandığını biliyordu. Bea, Marv öldükten beş yıl sonra, onu buldukları yerin neredeyse aynısında kalp krizi geçirdiğinde, Cassie'nin kafasında asla büyükanne ve büyükbabası arasındaki kadar güçlü bir aşk olamayacağı düşüncesi pekişti.

Bea ve Marv arasındaki romantizmi yaşamak çok zor. Bu yüzden Cassie uzun zamandır biriyle çıkmıyor.

Ama bu gece Joel'la çıkıyor ve bu harika olacak. Cassie'nin uzun zamandır biriyle çıkmamış olması dışında, artık kuralların ne olduğundan emin değil. Kot pantolon ve güzel bir bluz uygun mu? Elbise giymesi şart mı? Ne kadar makyaj doğru makyaj miktarıdır? Ve neden bunu takıntı haline getiriyor?

Joel'in onu almaya geleceği saat yaklaştığında Zoe ona kesin bir dille "Daha fazla makyaja ihtiyacın var," der. Zoe kitapçıyı kapatmayı kabul etti. Nedense yoğun bir akşam olmuştur ve erken kapatmayı göze alamazlar. Dükkânın batmaması için umutsuzca paraya ihtiyacı vardır.

Cassie Zoe'ye kaşlarını çatıyor. Zoe "çok fazla makyaj" ın tanımındır. Mürekkep gibi rimeli birkaç milimetre fazladan siyahla kaplanmış ve yerini mora bırakmış. Bu etki gözlerini ortaya çıkarıyor ama aynı zamanda onu dayak yemiş gibi de gösteriyor.

"Belki birazcık," diye kabul ediyor Cassie. Önemsemekten nefret ediyor. Dolabından birkaç seksi elbisesinden birini çekip çıkarmasından ve randevusu için içine girmesinden nefret ediyor. Enerjisini Bookland'e odaklaması gerekiyordu, ateşli bir doktora değil.

"Kesinlikle."

Cassie'nin çantası masanın arkasındaki sandalyenin arkasına asılıdır. Çantayı karıştırır ve bir ruj tüpü çıkarır.

"Hayır, o değil." Zoe' burnu, Cassie az önce dudaklarını dışkıyla boyamaya çalışmış gibi kırışıyor. "Lütfen o rengi kullanma."

"Nesi varmış bunun?"

"Dudak renginde ruj. Ne anlamı var ki?" "Bu doğal."

"Oh, *Tanrım*." Zoe gözlerini deviriyor. "Bak, seni seksi göstermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Değil. Cassie iş arkadaşına bu randevuya kendisi olarak gideceğini ve olmadığı biri gibi görünmek için uğraşmayacağını söylemek ister. Ne de olsa Joel şu anda makyaj yapmıyor. Ama sonra Joel'in parmakları onunkilere dokunduğunda içinden geçen ürpertiye hatırlıyor. "Peki, tamam."

Neyse ki müşterilerde bir durgunluk oluyor ve bu sırada Zoe makyajını hızlıca düzeltebiliyor. On beş dakika sürüyor.

Zoe küçük, göreceklerinden korkuyor. Ama Zoe'nin harika bir iş çıkardığı ortaya çıktı. Mümkün olan en iyi şekilde tamamen farklı görünüyor. Kendisi gibi, ama kendisinin daha güzel bir versiyonu.

Zoe el emeği göz nuru eserini görünce gülümsüyor. "Harika bir iş çıkarmamış mıyım?" "Yaptın," diye itiraf ediyor Cassie.

Rimel tüpünü çenesine vuruyor. "Bunu kitap satın alan insanlara bir hizmet olarak sunmalıyız. Makyaj tezgahı gibi."

Cassie arkadaşına bakar. "*Makyaj tezgahı* mı?"

"Elbette." Zoe sırtıyor. "Erkekler kapılarını çaldığı için kadınlar kitap almıyor değil. Eminim pek çok müşterimiz küçük bir makyaj yaptırmak ister. Bir makyaj ve bir kitap."

Cassie sadece başını sallar.

Joel saat tam yedide gelir. Cassie onu önlüklerinin dışında neredeyse tanıyamayacaktı ama haki pantolon ve beyaz gömleğiyle de aynı derecede çekici görünüyordu. Gözlerindeki rengi ortaya çıkaran koyu mavi bir kravat bile takmıştır. Onun için *kravat* takmış. Daha önce kravat takan bir adamla randevuya çıktığını hiç hatırlamıyor. Bu sabah elbiseyle gittiği için rahatlamıştı.

"Cassie," diyor Joel, onu görünce yüzüne bir sırıtış yayılıyor. "Hazır mısın?"

Ve sonra arkasından bir gül çıkarır. Gerçek bir gül. Bu yeni bir şeydi; yirmili yaşlarının ortasındaki erkeklerin hiçbiri elinde bir gülle ortaya çıkmazdı. "Oh," diye soluk soluğa kalır.

Ona uzatıyor ve yine parmakları birbirine değiyor. Ve yine o karıncalanmayı hissediyor. "Ne tür çiçeklerden hoşlandığından emin değildim, o yüzden..."

"Gülleri severim," diyor. Büyükbaba Marv, evlilikleri boyunca her hafta büyükanne Bea'ya taze çiçekler hediye ederdi ve o da bunları dükkânın vitrinine koyardı. Ancak Marv Dede öldükten sonra dükkânda bir daha hiç çiçek kalmamış. "Teşekkür ederim. Tam zamanında geldiniz."

Başını sallıyor. "Buraya biraz erken geldim, ama hâlâ çalıştığını düşündüm, bu yüzden... uh, bloğun etrafında dolaşıyordum." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ve şimdi keşke bunu sana söylemeseydim diyorum."

Gülüyor. "Duyduğumu
unutacağım." "Sen unuttur
muydun?"

Cassie gözlerini deviren Zoe'ye bakar. "Kapıyı kilitlediğin için tekrar teşekkürler, Zoe. Yarın görüşürüz."

"Siz ikinize iyi eğlenceler." Zoe koltuğunda arkasına yaslanır ve onlara dişlerini . "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın. Ciddiyim, çünkü eğer *ben yapmazsam*, gerçekten kötü bir şey olmalı."

Cassie'nin bunun doğru olduğundan hiç şüphesi yok.

Kitapçıdan çıktıklarında güneş yeni batmaya başlamıştır. Cassie sonbaharın bu zamanlarını çok sever, yazın bunaltıcı sıcağı ve nemi nihayet azalmıştır ama hava hâlâ akşamları ceket giymeden bir elbiseyle idare edebileceği kadar sıcaktır. Hafif bir esinti ensesindeki koyu renk saç tellerini kaldırıyor. Sokağın aşağısına doğru yürüyorlar ve kadın nereye gideceğinden emin değil. Birkaç kez mesajlaşmışlar ve adam Hint yemeği yeme ihtimalinden bahsetmiş ama şimdi genelde sevdiği ağır, kremalı Hint yemeklerinin onu şişkin ve itici hissettireceğini düşünüyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ona.

"Punjab Kafe hemen bir blok ötede," diyor.

"Aslında," diyor, "Giotto'ya ne dersin? Şehrin iki blok yukarısındaki İtalyan lokantası?"

Gözleri kararıyor, neredeyse belli belirsiz. "İtalyan yemeklerini sevmem."

"Oh." Cassie kabul etmek ister ama kafasının içinde kırmızı bir bayrak yükselir. Kim *İtalyan* yemeği sevmez ki? Amerikan mutfağı İtalyan mutfağıyla o kadar iç içe geçmiştir ki *yemek* sevmediğini de söyleyebilir. "Peki ya suşi?"

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Kulağa hoş geliyor."

"Ama yer hiçbir şey alamıyoruz," diyor. "Benim alerjim var."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kaşıntılı döküntü alerjisi mi? Yoksa hastaneye götüren ziller ve ışıklar mı alerjik?"

"Eskiden ziller ve düdükler vardı," diyor. "Artık o kadar kötü değil. Çok az miktarda fıstık yersem iyi oluyorum ama çok fazla yersem boğazım kapanıyor."

"Epi-pen taşıyor musun?"

"Evet, tabii ki," diyor, ancak bu sözleri söylerken tam olarak emin olamıyor. Hâlâ çantasında mı? Anafilaktik bir reaksiyon geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse unutmuştu. Belki de artık alerjisi bile yoktur.

Suşi barına doğru yürürlerken Cassie bu yemeğin fiyatı konusunda endişelenir. Bir suşi yemeğini karşılayamaz. Ramen eriştesini zar zor karşılayabiliyor. Geçmişteki randevularında, her zaman hesabın yarısını ödemekte ısrar ederdi.

-Bu bir gurur meselesi. Ama iyi bir suşi restoranında hesabın ne kadar tutacağını Tanrı bilir.

Ancak Joel ona gülümsediğinde, bu konuda endişelenmemeye karar verir.

Cassie küçük Japon restoranına girer girmez, rahat kabinlerde ve daha büyük masalarda oturan müşterilerin önünden küçük tabaklarda yemek taşıyan bir taşıma bandı görür. Zoe yakınlarda bir taşıma bandı suşi mekânı olduğundan bahsetmişti ama Cassie ilk kez deniyordu. O ve Joel, suşi tabaklarından oluşan bir trenin yanlarından geçip gittiği, cam kapakların altına gizlenmiş Kaliforniya ruloları ve sashimi ile onları kışkırtan bir kabini kaparlar. Cassie sularını beklerken tabakların geçişini izler.

"Taşıma bandı yemek konseptini seviyorum" diyor.

"Katılıyorum," diyor Joel. "Tüm yiyecekler bu şekilde temin edilebilmeli."

"Küçük çizburgerler, bir taşıma bandı üzerinde seyahat ediyor," diye düşünüyor. "Dört küçük bufalo kanadı."

"Bir avuç patates kızartması."

"Altı soğan halkası."

"Sanırım kitapçıyı kapatmalı ve Conveyer Belt Everything adlı bir restoran açmalıyım" diyor Cassie.

Adam ona sırtıyor ve kadın biraz bayılıyor. "Zekice."

Sadece kısmen şaka yapıyor. Böyle yaparsa daha çok para kazanacağından şüpheleniyor.

"Somon tabakları indirimli." Menüü inceliyor. "Tabak başına sadece üç dolar! Bu harika bir fırsat."

Bir garson gelip masaya iki bardak su bırakır. Cassie bardağın üzerinde şüpheli bir leke olduğunu fark eder, bu da çiğ balığın kalitesi hakkında endişelenmesine neden olur, ancak tehlikeli bir şekilde yaşamaya karar verir. Manhattan'da yaşadığı süre boyunca henüz gıda zehirlenmesi geçirmemiştir, bu da şehri saran restoranlarda ve yemek arabalarında yaşayan belirli bakterilere karşı bir tolerans geliştirmiş olabileceğini düşündürür.

Garson gider gitmez Joel'in kaşları birbirine yapışır. "İndirimli olanı alma. Ne istersen onu al."

"Hmm." Cassie suyundan bir yudum alır. "Bir kitabevi sahibinin mali durumunun neye benzediğini bilmiyorsun."

"Doğru, ama..." Parmakları önündeki peçeteyle oynuyor. "Bu yemek... benden. Ben ödeyeceğim. O yüzden ne istersen almalısın."

Gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin veriyor. "Genellikle yarısını ben öderim."

"Bu gece olmaz." Başını sallıyor. "Sana çıkma teklif ettim, o yüzden ben ödeyeceğim. Ayrıca, yemeğin yarısını sevgilisine ödetecek türden bir pislik değilim."

"Ama-"

"Pazarlığa açık değil." Dudaklarına bir gülümseme dokunur. "Bunun için endişelenme. Ben seksi bir doktorum, unuttun mu? Sana bir akşam yemeği ısmarlayabilirim."

Bu tartışmayı kazanamayacağını bildiği ve neden denediğinden bile emin olmadığı için kabinin minderine yaslanıyor. "Tamam."

"Dediğim gibi, ne istersen al. En iyi şaraplarını sipariş edin."

İstemedenden de olsa kıkırdıyor. "Konveyör bant şarabı mı?"

Gülüyor. "*bu* harika bir fikir."

Konveyör bantlı bir şarap dükkânı açarsa erken emekli olabileceğinden şüpheleniyor.

Cassie suşiyi incelemesi gerektiğini biliyor ama onun yerine kendini masanın karşısındaki Joel'e bakarken buluyor. Tanrım, adam çok seksi. Yine o ürpertiği hissediyor, bu sefer tüm vücuduna yayılıyor. O da ona bakıyor, dudaklarında kendisinininkini yansıttığından şüphelendiği bir gülümseme var. Gecenin sonunda onu öpüp öpmeyeceğini merak ediyor.

Öyle olmasını umuyor.

Aslında, şimdi onu öpmesini diliyor. Randevunun sonunda öpüşme kuralını kim koymuş? Ne aptalca bir kural. Çünkü şimdi burada oturup onu öpmeyi düşünmek zorunda. Bu düşünceler beyninde dönüp dururken yemeğini nasıl sindirebilirdi ki? Hayır, *önce* öpücük olmalı.

Ona parlak fikrinden bahsetmeli. Bu onun bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor.

"Joel!"

Cassie başını kaldırır. Bol bir kot pantolon ve kafatası traşlı bir tişört giymiş tıknaz bir adam, yüzünde kocaman bir sırıtişla masalarına yaklaşmaktadır. Tam önlerine gelene kadar durmuyor ve adam Joel'in sırtını sıvazlıyor.

"Nasılsın, Broder?" diyor adam. "Lanet olsun, ne kadar oldu? Bir yıl mı? İki yıl mı?"

Joel gülümser, ancak çenesi gözle görülür şekilde gerilir. "Merhaba Rob. Seni gördüğüme sevindim."

"Hâlâ hastanede misin?" diye soruyor Rob adındaki adam.

"Aynı tas aynı ." Joel omuz silkiyor. "Hâlâ klinikte mi çalışıyorsun?"

"Evet, ama bundan nefret ediyorum. Başka şeyler arıyorum." Rob'un gözleri benim oturduğum yere kaydı. Dudaklarında bir gülümseme yayılıyor. "Eminim bunun kim olduğunu biliyorumdur. *Sonunda* seninle tanışmak harika. Yemin ederim, bazen Joel'in senin ne kadar harika olduğun konusunda çenesini kapatamayacağını hissediyordum. *Mükemmel kadın*. Sana aşık olduğunu biliyorum ama biraz ara ver, tamam mı?"

Joel'in yüzünün rengi solar. "Rob..."

"Siz ikiniz yakında evleniyor olmalısınız, ha?" Rob bir kahkaha attı. "Üzgünüm, muhtemelen haddimi aşarak konuşuyorum ama Joel'in senin gibi güzel bir kızla, sana er ya da geç bir yüzük takmak zorunda kalacağını bilmesi gerekiyor. Ve duyduğuma göre seni yeterince bekletmiş bile. Haksız mıyım Francesca?"

Francesca.

Francesca da kim?

Bölüm 5: Eski Sevgili

Depresyonda, endişeli, kızgın ya da mutlu olduğumda yemek yaparım. Bu benim yapmayı en sevdiğim şey.

Hayatım boyunca sadece Nonna olarak tanıdığım büyükannem Angela Mascolo, bana yemek pişirmekle ilgili bildiğim her şeyi öğretti. Sicilya'da doğmuştu ve İtalyan annesi ona mükemmel İtalyan köftelerinin sırrını, başı tezgâha yetiyecek kadar bile yüksek değilken öğretmişti. Nonna yemek yapma sevgisini kızına -anneme- aşılamaaya çalıştı ama annem böyle şeylerle ilgilenmezdi. Nonna'ya her zaman aileme olduğumdan daha yakındım ve Joel beni terk ettiğinde yıllarca onun mutfağında fırtına gibi yemek pişirdim.

Berbat dairelere bakmakla başlayan ve cüzdanımın çalındığını bildirmek için polisi aramakla biten korkunç günüm lazanyayı gerektiriyor. İtalyan sosisinden bir et sosu yapıyorum. Sosis kıymadan çok daha iyi lazanya sosu yapıyor. Nonna da küçük bir İtalyan bakkalından taze mozzarella alıyor ve orada ona çok ucuza yemek veriyorlar. Lazanyayı taze mozzarelladan başka bir şeyle yapmazdım.

Tabii o mikro stüdyoyu alırsam hiç lazanya yapamayacağım. Mikrodalgada ısıttığın plastik kasedekiler hariç. Nonna'nın mutfağı küçük olabilir ama düzgün bir fırını ve dokunduğumda beni elektrik çarpmayan tam boy bir buzdolabı var.

Nonna yemek yapışımı izlemek için mutfağa giriyor. Ben çok küçükken Nonna'nın da benim gibi koyu renk saçları vardı, sadece hafifçe , ama o zamandan beri tamamen kırıştı, ancak saçları hala uzun ve başının arkasında gevşek bir topuz halinde. Camları benim yumruğum büyüklüğünde olan bir gözlüğü her zaman burnunun üzerinde tutuyor; gözlük olmadan onu tanıyamazdım. Şu anda neredeyse doksan yaşında ama büyükannemde hiç zayıflık yok. Hava çok olmadığında şehirde gururla günde iki mil yürür ve güçlü kolları... ağaç gövdesi kadar değil ama kesinlikle kağıt havlu rulosu büyüktür.

"Çok güzel kokuyor *patatina*," diyor Nonna, domates, sosis, fesleğen, sarımsak ve kekik aromasına gülümseyerek. Küçüklüğümünden beri beni "küçük patates" anlamına gelen *patatina* lakabıyla çağırır. Hayır, hoş bir lakap değil. Ama İtalyanca'da kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bugünlerde Nonna genellikle İtalyanca konuşmayı tercih ediyor. Her zaman İtalyanca konuşurdu.

Gençken İngilizce konuşurdu ama yaşlandıkça ana diline geri Ben akıcı konuşuyorum ama utanç verici bir Amerikan aksanım olduğu söyleniyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Gerçekten de harika kokuyor. Bu kadar güzel kokan bir sos yapabiliyorken Joel neden benimle kalmak istemedi? Bunu özlemiyor mu? Beni özlemiyorsa bile en azından yemeğimi özlemiyor mu?

"Joel... o bir aptal," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Onun adını hep Jo-elle diye telaffuz eder. Eskiden bundan nefret ederdi. *Sanki benim bir kadın olduğumu düşünüyor.* Bu anıya gülümsüyorum. "Sen mükemmel bir kadınsın. Daha iyisini nasıl bulabilir ki?"

İçimi çektim. "Evet, şey..."

Kadın parlıyor. "Senin için mükemmel bir adamım var!"

Aman Tanrım. Nonna'nın bana ayarlamak istediği korkunç erkeklerin sonu gelmiyor. Her biri bir öncekinden daha kötü. "Hayır, teşekkürler."

"O Estelle'in oğlu, kitap kulübünden." Mozzarella peyniri topağını eline alıyor ve kokluyor. "Adı Robert. Çalışmadığı için haftanın her gecesi boş olduğunu söylüyor."

Harika. "Sanırım pas geçeceğim."

Mozarellayı bırakıyor, görünüşe göre tatmin edici buluyor. "Bugün yeni bir daire mi buldun?"

"Henüz değil." Kaşığımla bir parça sosis koparıyorum. "Seçenekler pek iyi değil. Manhattan'da iyi bir şey yok, Manhattan'ın dışındakiler biraz daha iyi ama işe gidip gelmem korkunç olacak."

Nonna bir beni izliyor. "Burada yaşayabilirsin." Kaşığı neredeyse tencerenin içine düşürüyordum. "Burada mı?"

"Evet, neden olmasın?" Kendisine ait olan dairenin etrafını işaret ediyor. "Burada yer var. Ve işinize de çok uzak değil."

Nonna'nın dairesi Bensonhurst, Brooklyn'de. D treni ile şehre dümdüz gidiliyor. Şu anki evimden daha uzun bir yolculuk süresi var ama Queens'te gördüğüm yerlerden sonra bir hayalin gerçekleşmesi gibi. "Ama nerede uyuyacağım?"

"Fazladan bir yatak odam var!"

Nonna dikiş malzemelerini sakladığı küçük odayı işaret ediyor. Buraya "Nonna'nın Dikiş Odası" adını verdim. Aslında bir yatak için yeterince büyük (zar zor), ama dikiş odasını elinden almak istemezdim. Nonna tüm elbiselerini kendi elleriyle yapıyor. Kabul ediyorum, biraz

Yaşlı bir kadın onları elleriyle yaptı, ama bunu yapmayı seviyor. Onun odasını almak istemiyorum.

"O odaya ihtiyacın var," diye itiraz ediyorum.

Elini sallıyor. "Eklem iltihabım artık dikiş dikemeyecek kadar kötü. *Bana sen* lazımsın, *patatina*! Düşüp kalçamı kırarsam beni kim kurtaracak?"

"Nonna, her gün benden daha fazla yürüyorsun."

"Belki de düşüp kalçanı kırdığında orada olmam *gerekiyordur*." Sosu bir kez daha karıştırıyorum. "Tamam, ama sana ödeme yapacağım."

"Kesinlikle olmaz! Benim evim senin evindir!" Başını sallıyor. "Çöpü dışarı çıkarırsın, biraz yiyecek alırsın, birkaç bulaşık yıkarsın... bu beni mutlu eder."

Beni cezbediyor. Burada yaşamak mikro stüdyolardan çok daha iyi olurdu. Nonna'nın yaşı ilerliyor ve biraz yardıma ihtiyacı var. Burada tek başına kalmasından endişe ediyorum. Bu şekilde ona göz kulak olabilirim ve bir mikrodalga fırın ve bir güveçten daha fazlasını içeren bir mutfığa sahip olabilirim.

Kabul ediyorum, büyükannemle yaşamak dünyada bir basamak atlamak gibi gelmiyor. Ama seçeneklerim az. Zaten kredi kartı borcum var ve önümüzdeki birkaç ay içinde gelirim artacağını sanmıyorum. Belki bir gün, ama şimdi değil.

"Bunu bir düşün, *patatina*," diyor

Nonna. "Düşüneceğim," diye söz veriyorum.

Nonna mutfaktan yavaşça çıkıyor. Topallıyor. Çok az, ama fark ettim. Belki de gerçekten yanında birine ihtiyacı vardır.

O gittikten sonra çantamdaki telefonuma uzanıp e-postam olup olmadığına bakıyorum. Nonna'nın bir bilgisayar yok, bu yüzden buradayken bunun için telefonuma güvenmem gerekiyor. Gerçi buraya taşınırsam Wi-Fi bağlatabilirim. Kira ödemek zorunda kalmazsam bunu karşılayabilirim.

İlgimi çeken bir e-posta yok ama telefonumu tutarken başparmağım WhereAmI uygulamasının üzerinde kalıyor. Onu silmeliyim. Şimdi tam zamanı.

Sil onu. Joel'e kafayı takmayı bırak.

Ama silmek yerine bir şekilde üzerine tıklıyorum. Bir şekilde.

Şehrin bir haritası ekranı dolduruyor. GPS Joel'in bulunduğu yeri gösteriyor. Cuma gecesi ve evde değil. Çok uzakta olmamasına rağmen hastanede de değil. Bir restoranda gibi görünüyor.

Arkadaşlarıyla orada olabilir. Cuma akşamı dışarıda olması, ille de biriyle çıktığı anlamına gelmez. Hemen atlamamalıyım.

Sonuçlar.

Ve biriyle çıksa bile, ne olmuş yani? Neredeyse altı aydır ayırınız, buna hakkı var. Bu sadece bir randevu. Kızla evlenecek değil ya.

Acaba benden daha mı güzel? Benden genç mi? Onun gibi acil serviste doktor olup olmadığını.

Tekrar haritaya bakıyorum. Kesin olarak öğrenmenin bir yolu var, değil mi?

Bir sonraki hamlemi düşünerek nefesimi içime çekiyorum. Joel ile birkaç tesadüfî buluşma ayarlamak başka bir şey. Onu ve sevgilisini gözetlemek için trene atlayıp şehre inersem, bu işleri bambaşka bir boyuta taşımak olur. Çizgiyi aşmış olurum. Çılgın eski kız arkadaş olmak istemiyorum. Olmak *istemiyorum*.

Yine de...

Ocağı kapattım. Telefonumu çantama geri atıyorum ve dolaptan hafif bir kazak alıyorum. "Nonna!" Sesleniyorum. "Ben dışarı çıkıyorum!"

Bölüm 6: Yeni Kız

Bu Rob denen adam hiç susmayacak.

"Sonunda harika Francesca ile tanışmak ne heyecan verici," diyor. "Ve şimdi seninle tanıştığıma göre, tüm bu yaygaranın nedenini anlıyorum."

"Rob," dedi Joel boğuk bir sesle. "Bu..."

Rob her şeyi bir araya getirirken garip bir sessizlik olur. O Cassie, Francesca değil. Joel'in mükemmel ve güzel olduğunu düşündüğü ve evlenmek istediği o harika kadın değildir. Başarısız bir ikinci el kitapçı dükkânı sahibi bir kızdan başka bir şey değildir.

"Vay canına," diyor Rob. "Gerçekten ayağımı ağzıma soktum, değil mi?" Joel sadece başını sallar. "Rob, bu Cassie."

"Merhaba Cassie." Rob çarpık bir gülümseme sunuyor. "Karışıklık için özür dilerim. Siz ikiniz uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Joel dişlerinin arasından, "Bu bizim ilk randevumuz," diyor.

"Vay canına," diyor Rob tekrar. "Kahretsin Joel, benden nefret ediyor olmalısın." Cassie'ye özür dileyen bir bakış fırlatır. "Francesca'yla ilgili şeyleri abartıyordum sadece. Kız arkadaşının önünde onu iyi göstermeye çalışıyordum."

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldandı Joel.

Rob parmaklarını masaya vurur. "O zaman ikinizi yalnız bırakayım. Umarım gecenizi mahvetmemişimdir."

Bunu zaman .

Cassie orada oturmuş, parmaklarıyla elbisesinin eteklerini tutmuş, bir açıklama beklemektedir ama bir açıklama istediğinden de emin değildir. Joel'in uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktığından zaten şüpheleniyordu. Ama şüphelenmek başka bir şey, bunun yüzüne vurulması başka bir şeydir.

Birçok büyük aşk hikayesinin, erkeğin eski kız arkadaşıyla karıştırılmasıyla başladığından şüphe ediyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Joel. "Çok... çok üzgünüm."

Sanki randevularda hep eski kız arkadaşlarıyla karıştırılıyormuş gibi omuz silkiyor. "Bu senin suçun değil."

"Evet..." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Ben sadece... Bilmen gerektiğini düşünüyorum... Abartıyordu. Hem de çok."

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Yani bu Francesca gelmiş geçmiş en mükemmel insan değil miydi?"

"Hayır." Gözlerini indiriyor. "Değildi."

Cassie'nin aklına milyonlarca soru gelir. *İlişkileri ne zaman bitmişti?* Bu adam hâlâ birlikte olduklarını düşündüğüne göre yeni bitmiş olmalı. *Kim bitirdi?* Neden olduğundan emin değil ama bir şekilde mükemmel ilişkilerinin fişini çekenin Francesca olduğunu düşünüyor. *Onu seviyor muydun?*

Tabii ki . Yüzünden o kadar belli oluyor.

"Francesca hakkında konuşmak istemiyorum," diye araya giriyor Joel. Çenesinde bir kas seğiriyor. "Bu konuşmak istediğim son şey. O yüzden... konuyu değiştirelim. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor, konuşmak istediği tek şey bu olsa da. Ama adam haklıdır. Eski sevgililer ilk buluşma için uygun bir konuşma değildir. Ya da herhangi bir randevu konuşması.

Arka planda bir şarkı çalmaya başlar. Bir erkek sesi, ancak Cassie şarkıyı söyleyeni ya da şarkının adını çıkaramıyor. Ama Joel'in kulakları dikilir ve gülümser. "Eskiden bu şarkıyı çok severdim. Uzun zamandır dinlememiştim."

"Daha önce duydum mu bilmiyorum."

Gözleri büyür. "Gerçekten mi? Bu Sister Hazel. Eskiden radyoda çalardı..." Kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşında olduğunu sormak kabalık mı?"

Gülüyor. "Hayır, kaba değil. Yirmi altı yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?" Tereddüt ediyor. "Senden daha büyüğüm."

"Oh, bu hiç adil değil." Ona bir bakış fırlatır. "Sana kaç yaşında olduğumu söyledim ve şimdi sen bana kaç yaşında olduğunu söylemeyecek misin?"

"Şey..."

"Tamam, bu durumda, tahmin edeceğim..." Gözlerini kısarak masanın karşısındaki adama bakıyor, yüzünde çizgiler ve gri olup olmadığını inceliyor. Şakağının etrafında olası bir gri saç tespit ediyor. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında çizgiler oluşuyor ama yüzü gevşediğinde bunlar çoğunlukla kayboluyor. Otuzlu yaşların ortalarında ya da o civarda. Ama onu kızdırma havasında olduğunu hissediyor. "Elli... yedi mi?"

Ağzı açık kaldı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Gözlerini kırptırıyor. "Yaşlı mı genç mi?"

Ona sırtıyor. "Yirmi altı yaşındayken elli yedi yaşında biriyle çıkmayı kabul etmen seni daha da kötü gösterir."

"Ne diyebilirim ki? Bir şeker baba arıyorum."

"Bunu akşam yemeğinin parasını ödememe bile izin vermeyen kız söylüyor."

Cassie'yi eski kız arkadaşı sanan o salak tarafından bozulan büyü tüm gücüyle geri döndü. Yine birbirlerine bakıyorlar ve Cassie suşiyi çok sevmesine ve uzun zamandır yememiş olmasına rağmen suşi yemek için sabırsızlanıyor.

Böylece sokakta ona yakın yürüyebilecek ve belki de düşündüğü o öpücüğü alabilecekti.

"Otuz altı," diyor.

"Aman Tanrım, *çok yaşlısın*," diye alay ediyor onunla.

"Hastalarımın yarısından fazlasının geriatrik olduğunu düşünürsek, genellikle öyle olduğumu düşünmüyorum." Suyundan bir yudum alıyor. "Ama şu anda... yirmi altı yaşında biriyle randevudayken... evet, biraz yaşlı hissediyorum. Ben ve SAT sınavlarına girerken, sen macun yiyen bir anaokulu öğrencisiydin."

"Ben hiç macun yemedim."

"macun yiyiciyi gördüğümde tanıyamayacağımı mı sanıyorsun?"

Gülüyor. Onunla alay ettiğinde dudaklarında beliren gülümsemeyi seviyor. O çok seksi. Ondan önce ciddi bir kız arkadaşı olmuşsa ne olmuş yani? Herkesin bir geçmişi vardır.

Bölüm 7: Eski Sevgili

Buraya nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyorum.

Bir dakika önce telefonumun ekranında Joel'in küçük avatarına bakıyordum ve bir dakika sonra Manhattan'a giden D trenine biniyordum. Kafamda bir plan yoktu, pek sayılmaz. Çoğunlukla kendimi rahatlatmak istiyordum. Restorana bir göz atmak ve Joel'i orada arkadaşlarıyla birlikte bulmak ve yeni birini bulmadığını bilmek istiyordum.

Ama bunun ne anlamı var ki? Joel beni geri istemiyor. Kirayı ödeyemezsem eski dairemizden taşınmamı istediğinde bunu açıkça belirtti. Arkadaş olmayı denemeye istekli ama umabileceğim en iyi şey bu.

Neredeyse altı ay oldu ve duyduğuma göre biriyle çıkmıyormuş. Bu bir şeyler söylüyor, değil mi?

Metrodan indiğimde güneş gökyüzüne düşmüştü ve ben de omuzlarıma sardığım kazağı üzerime geçirdim. Joel, üşüdüğümde benim için her zaman ceketinden vazgeçen bir beyefendiydi. Beni titrerken görür ve gülerdi. *Sen hiç ceket getirmez misin?* Sonra kendi ceketini üzerime sarardı, sıcak ve büyük gelirdi ve tıraş losyonu gibi kokardı.

Bazen ceketimi bilerek unuturdum, o da bana onunkini verirdi.

Bunu başka bir kadın için yaptığını görseydim, ne yapardım bilmiyorum. Bu beni yıkardı. Bu yüzden arkadaş olamayız.

Restorana vardığımda kalbim güm güm atıyor ama bunun tempolu yürüyüşten mi yoksa göreceklelerinden korktuğum için mi olduğundan emin değilim. Restorana yaklaşırken dikkat çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu benim için zor değil. Çok dikkat çeken biri değilim.

Restoranın cam pencerelerinden bakıyorum, fark edilirse gözden kaybolmaya hazırım. *Lütfen Pete ya da Jim'le çıksın.* Gözlerimi kısarak masalara bakıyorum.

Onu göremiyorum. Orada değil.

Telefonumu çıkardım. WhereAmI uygulamasını açıyorum ve Joel'in avatarının restorandan ayrıldığını görüyorum. Bir blok ötede geziniyor.

Eve gitmeliyim. Belki bir restoranda bir şeyler atıştırır, sonra da trenle Bensonhurst'a dönerim. Ya da belki Lydia'ya mesaj atıp boş olup olmadığına bakarım- uzun zamandır ondan haber almadım. Ben de öyle yapmalıyım.

Ama onun yerine Joel'in avatarına doğru yürümeye başladım.

Köşeye geldiğimde onları görüyorum. Joel çocuklarla dışarıda değil. Bir kadınla dışarıda. Eğer kendimi rahatlatmak isteseydim, tam tersini yapardım. Ve...

Çok güzel bir kız.

Tanrım, çok güzel. Neredeyse bir blok öteden bile söyleyebilirim. Bacaklarını kilometrelerce gösteren bir elbise giyiyor, kusursuz bir zeytin teni var ve siyah saçları sırtından aşağıya doğru gevşek ve seksi bir şekilde iniyor. Ve genç. Çok genç. Bunu düşünmek istemiyorum.

Onda bana kendimi hatırlatan bir şey var, sadece daha güzel ve daha genç. O benim iki noktalı versiyonum. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değilim.

Ne zamandır görüştüklerini merak ediyorum. Gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum ve tanıdık gelmiyor. Onu Facebook sayfasında ya da diğer sosyal medyada görmedim. Yeni bir ilişki olmalı. Hatta belki de ilk randevu.

Acaba öpüştüler mi? Eğer onun dairesine gittiyse. Birlikte yatıp yatmadıklarını.

İşte bu noktada geri dönmem gerektiğini biliyorum. Soruma bir cevap aldım ve istediğim cevap olmasa da bu bir cevap. Yine de ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Başka tarafa bakamıyorum.

Özellikle de dudakları onunkilere değene kadar ona doğru eğildiğinde.

Sevdiğiniz adamı -evleneceğinizden ve hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğinizden emin olduğunuz adamı- başka bir kadını öperken görmenin nasıl bir his olduğunu tarif edemem. Bu iğrenç, korkunç bir duygu, sanki tüm dünya altımdan kayıp gidiyormuş gibi. Ve öpücük... sonsuza dek sürüyor.

Joel'in beni ilk öptüğü zamanı hatırlıyorum. Tanıştığımız geceydi. Ortak bir arkadaşımızın verdiği Noel partisindeydik ve ben geldiğimde o önlükleriyle gelmişti (buna şaşırmadım) ve kanepede sızmış bir şekilde oturuyordu. Kanepeye oturduğumda, bu onu uyandırdı. Uyandırdığım için özür diledim ve gözlerindeki uykuyu silerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. *İyi ki uyandırdın*, dedi.

Sonraki iki saati konuşarak ve partideki diğer herkesi görmezden gelerek geçirdik. Tıp fakültesindeki rotasyonlarından hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi ve ben de ona bir gün kendi dükkânımı açma hayalimi itiraf ettim. Titreyerek ayağa kalktığında birkaç içki içmiştik, sonra kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. *Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?*

Ön kapımda bir öpücük bekliyordum ama onun yerine kapının üzerinde sıkışmış bir ökse otu parçasıyla karşılaştık. Hangimizin işaret ettiğini hatırlamıyorum ama onu görür görmez ne yapacağını biliyordum. Beni öpmek için eğildiğinde, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamın o olduğunu anladım.

Ya da en azından ben öyle
düşünmüştüm. Aptalca,
biliyorum.

Ve şimdi başka bir kadını öpüyor. Bir yanımda bunun olduğuna inanamıyor. Belki de kaçamayacağım bir rüyaya hapsolmuşumdur.

Tanrım, bu öpücük neden bu kadar uzun sürüyor? Dünya Rekoru için mi uğraşıyorlar?

Gitmem gerek. Çekip gitmeliyim. Joel hakkındaki her şeyi unutup hayatıma devam etmeliyim. Ama bunun yerine, onlar öpüşürken onlara bakmaya devam ediyorum.

Ve sonra içimden bir şey koptu.

Bölüm 8: Yeni Kız

Sonunda harika bir akşam yemeği ve harika bir randevu olur. Cassie'nin son yıllardaki en iyi randevusuydu, ama dürüst olmak gerekirse son birkaç yılda çıktığı randevuların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Bea ve Marv arasındaki ilk randevu kadar iyi mi? Bea bunu bilmiyor. O randevuda orada değildi, ancak sadece altı ay sonra evlendikleri için iyi bir randevu olduğunu varsaymak zorunda.

Joel, hesap geldiğinde üzerindeki numarayı görmesine izin vermez. Kadın daha elini uzatmadan hesabı çekip alıyor ve kredi kartıyla birlikte garsona geri veriyor. Önlerinde kaç tabak olduğunu ve ikişer kadeh şarap içtiklerini düşününce yemeğin ne kadar tuttuğunu düşünmek istemiyor. Adam ona ne severse onu almasını söylediği halde somon tabaklarını almaya çalıştı. Somon balığı seviyor.

Restorandan çıktıklarında güneş batmış ve hava sertleşmiştir. Eskiden rahat olan elbisesi artık yeterince sıcak değildir ve Cassie tüylerinin diken diken olduğunu hisseder.

Joel, "Üşümüştün," diye belirtiyor. "İyiyim," diye ısrar ediyor.

"Ceketimi verirdim ama üzerimde yok."

Dişlerinin takırdamaya başlamasına rağmen tekrar "Ben iyiyim," diyor.

Joel ona bakıyor. Ondan yaklaşık on beş santim daha uzun; onun için mükemmel bir boy. Ya da belki *Francesca* gibi genel olarak mükemmel olmasa bile Joel için mükemmel bir boy.

"Hadi," diyor.

Onu kolundan tutuyor. Tam olarak elini tutmuyor ama kolundaki tüyleri diken diken edecek kadar yakın. Köşedeki küçük bir hediyelik eşya dükkânına girene kadar adamın onu nereye götürdüğünü fark etmiyor. Dirsekleri, üzerinde isimler yazan çeşitli araç plakalarına, içinde Özgürlük Heykeli olan kar kürelerine, her renkten beyzbol şapkalarına ve evet, sweatshirtlere sürtünüyor.

"Pahalı bir sweatshirt'e param yetmez." Cassie bozuk plak gibi konuştuğundan endişeleniyor ama bunu söylemesi gerekiyor. Evde bir sürü mükemmel sweatshirt'ü var.

"İyi ki alıyorum o zaman."

"Joel..."

"Bunu büyütme." Uzanıp raftaki ilk sweatshirtlerden birini parmaklıyor. "Ne düşünüyorsun? New York'lu bir kız mısın?"

"Tanrım," diye gülüyor. "Biliyor musun, bunlardan biriyle dolaşırsam soyulacağım."

Raftaki ikinci gömleği inceliyor. "Peki, New York'a ne dersin anne?"

"İkinci bir randevu istemiyorsun gibi hissediyorum."

Bir adım geri çekilir. "Tamam, anladım. Peki... hangisini seviyorsun?"

Burada bir sweatshirt almak *konusunda* isteksiz ama hava oldukça soğuk. Ayrıca Joel'in bir tane almadan gitmesine izin vereceğinden de emin değildir. Rafları karıştırıyor ve sonunda lacivert bir Yankees kapüşonlu sweatshirt seçiyor.

Parasını öderken "Bunun içinde çok güzel görüneceksin," diyor. "Pek olası değil."

Haklı. Kapüşonluyu kafasına geçirdiğinde, onu aldığına hemen pişman oluyor. Büyük, hantal ve çirkin. Ama Joel ona baktığında yüzüne bir gülümseme yayılır. "Gördün mü? Haklıymışım. Çok sevimli."

Gözlerini deviriyor. En azından sıcak.

Mahallede dolaşıyorlar. Adam dondurma önerir ama kadın suşiden tıka basa doymuştur. Onu eve davet etmeli mi diye merak ediyor. Bugünlerde insanlar randevularında böyle mi yapıyor? Görgü kurallarını hatırlayamıyor.

Bazen sit-com'larda bir karakter sekssiz geçen uzun bir dönemden yakını, bu dönem her zaman beş ya da altı ay civarındadır. Cassie'nin kuru dönemi iki yıl. Son erkek arkadaşının adı Harry'ydi; onunla arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gittiğinde tanışmıştı. Harry reklamcılık işinde çalışıyordu ve sektöre girmeye çalışıyordu, görünüşe göre bu da çok içmesini gerektiriyordu çünkü işten sonra bir araya geldiklerinde her zaman biraz sarhoş oluyordu. İlk başlarda ona kur yaparken çok tatlıydı ama birlikte oldukları süre uzadıkça daha sinirli ve talepkâr olmaya başladı. Alkolden mi yoksa onun kişiliğinden mi emin değildi ama öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, bir akşamı kavga etmeden geçiremiyorlardı.

Bir gece Harry'yle yemeğe çıkmışlardı ve garson onlara sevmediği bir masa vermişti, gürültülü bir grup üniversite öğrencisine çok yakındı. Cassie masaları değiştirmeyi önermişti, ama bunun yerine Harry bütün yemek boyunca bu konuda sızlanıp durdu. Geceyi mahvetti.

O anda bunun Bea ve Marv arasındaki gibi büyük bir aşk hikayesi olmadığını fark etti. Bu bir korku hikayesiydi. (Ya da en azından karanlık bir kadın kurgusuydu.)

O gece Harry'den ayrıldı.

Kötü bir ilişkiden sonra yalnız kalmak inanılmaz bir rahatlama getirmişti. Cassie, Harry'nin huysuzlukları olmadan dışarıda bir gece geçirebilme yeteneğini yeniden keşfetmiş olmanın tadını çıkarıyordu. Bekâr olmaktan mutluydu. Harry gibi biriyle birlikte olmaktan çok daha iyiydi.

Sonra bu tehlikeli bir alışkanlık haline gelmeye başladı. Ne zaman çekici bir erkek ona yaklaşırsa, Harry'yi ve yaşadığı diğer tüm tatminsiz ve genellikle sefil ilişkileri düşünüyordu. Ve başını hayır anlamında sallıyordu. İşine odaklanmayı ve arkadaşlarıyla eğlenmenin tadını çıkarmayı tercih ediyordu.

Ama artık çok uzun sürmeye başladı. Başka bir insanın dokunuşunu o kadar çok özlediği zamanlar oluyor ki, zar zor uyuyabiliyor. Diğer günler ise hiç özlemiyor. Şu anda Joel'in elinin kolunda bıraktığı his dışında hiçbir şey düşünemiyor. Bir öpücük paylaşmazlarsa bu gece uyuyamayacağını biliyor.

"Eve taksiyle gitmek ister misin?" Joel, kız istemeden de olsa esnedikten sonra öneride bulunur.

Kalbi küt atıyor. "Evime mi?"

Dudaklarının bir köşesi kalkıyor. "Bir taksiye bineriz, önce seni bırakırlar, sonra beni."

"Oh." Rahatladığından mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığından emin değil. En azından adamın bir beyefendi gibi davranmasına ve sadece bir randevudan sonra gelmek için ısrar etmemesine seviniyor. "Tamam."

Meğer adam kızın tam tersi yönde oturuyormuş. Bir süre düşünür ve sonunda, "Sana bir taksi bulacağım ve kendime de bir tane bulacağım" der.

"değil," diyor hemen. "Metroya binerim."

"Bunun şakasını bile yapma," diyor. "Gece vakti eve metroyla tek başına dönmene izin vermeyeceğim."

"O kadar da geç
değil." "Evet,
öyle."

Cassie saatine bakar ve... vay canına, saat epey geç olmuştur. Restoranda gerçekten o kadar uzun süre birlikte mi konuştular? Ama yine de. Bugün cuma gecesi. Metro ıssız olmayacaktır.

"Sana bir taksi çağırayım," dedi yine.

"Dinle, dostum." Onu hafifçe göğsünden dürtüyor. "Her gece buradan eve metroyla gidiyorum. Bugün Cuma gecesi, metroda sürü insan olacak. Bana bir şey olmaz." Sweatshirt'ünün kapüşonunu çekiştiriyor. "Sıcak tutan kapüşonum bile var."

"Evet, ama-"

"Aması yok." Bir kaşını kaldırıyor. "Ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Buna saygı duyuyor musun?"

Yüzü sırtıtmaya başlamadan önce bir an ona bakıyor. "Evet, buna saygı duyuyorum."

"Güzel." Gülümsemesine karşılık veriyor. "Çünkü seni bir iyi geceler öpücüğünden mahrum etmek istemem."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Ben de bundan nefret ederim. Hâlâ yarışta mıyım?"

Başını sallıyor. "Sanırım

öylesin." "İyi, güzel."

Adam ona o canlı gözlerle bakıyor ve kadın kapüşonunun altında bile ürperiyor. Adam eğiliyor, kadın yüzünü ona doğru çeviriyor ve adamdan on santim uzun olan kadının boyu öpüşmek için mükemmel bir yükseklik olarak ortaya çıkıyor. Dudakları onunkilerden bir saniyeden kısa bir süre için bir santimden daha az uzakta duruyor ve aradaki boşluğu dolduran kadın oluyor, dudaklarını onunkilere bastırıyor. Adamın nefesi sıcaktır ve hiç bitmesini istemediği bir iyi geceler öpücüğü verirken kadının tüm vücudu adamın karşısında erir.

Belki de onu davet etmeliydi.

Ama hayır. Bunun için bolca zamanımız olacak. Acele etmeye gerek yok.

Sonunda ayrıldıklarında, Cassie onun zor nefes aldığını fark eder. Joel da aynı şekilde nefessiz kalmış görünüyor. Nerede olduğunu ve neden burada olduğunu hatırlaması bir anını alır.

"Acaba..." Joel'in yutkunduğunu duyabiliyor. "Metroya kadar seninle yürüyeyim mi?"

Adam onu taksiye bindirmek için can atıyor ama kadın pes etmiyor. Yerinde durdu ve söylediklerinde ciddiydi. Her gece eve tam olarak bu metroyla gidiyor. Bir şey olmaz.

Joel onu metro istasyonuna kadar götürür. İstasyondan bir blok ötede Joel uzanır ve kızın elini tutar. Joel bunu yaptığında kalbi yerinden fırlar. Bir erkekle el ele tutuşmalı o kadar uzun zaman olmuştur ki. Çok uzun zaman. Ve gerçekten hoşlandığı bir erkekle el ele tutuşmalı çok daha uzun zaman olmuştur.

Elini tuttuğu son kişinin Francesca olup olmadığını merak eder.

Metro istasyonuna batmadan önce onu son bir kez öper. Öpücük, şehirdeki her metro istasyonuna sinmiş gibi görünen idrar kokusuyla hiç de lekelenmiş değildir. Onu yoluna göndermek için tüm iradesini kullanır.

Cassie, şehir merkezindeki dairesine giden metroda her sarsıntıda vücudu sarsılırken, öpücüğü kafasında tekrar tekrar yaşar. Gözlerini kapatır ve tekrar tekrar yaşar. Her seferinde, göğsünde o heyecanlı sıçramayı hissediyor. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyor. Yarın arayacağına söz vermişti ve bu sözü tutacağından emindi. Belki de Joel gerçekten onun Heathcliff'i olacak. Onun Marv'ı.

Cassie bu metroya yüzlerce kez binmiştir ama genellikle bundan birkaç saat önce binmiştir. Düşündüğü kadar kalabalık olmadığını itiraf etmekten nefret ediyor. Olmasını istediği gibi. Metro vagonundaki diğer yolculara göz atıyor. Eski püskü paltosuyla evsiz bir adam dört koltuğa yayılmış, huzursuz bir uykudadır. En uçta, bir kız hakkında ileri geri konuşan üç genç oğlan. Ve diğer uçta, otuzlu yaşlarında, uzun, siyah saçlı, çekici bir kadın.

Bu vagonda özellikle tehdit edici bir şey yoktur ama Cassie çantasını göğsüne bastırarak trenin daha hızlı hareket etmesini ister. Joel'in ona aldığı gülü suşi barındaki koltuğun üzerinde unuttuğu aklına gelir. Artık onu almak için çok geçtir.

Tren durduğunda çocuklar ayağa kalkar. Cassie'nin yanındaki kapıdan inerler ve içlerinden biri trenden inmeden hemen önce ona bakar. "Bize katılmak ister misin, bebeğim?" diye sorar.

"Hayır, teşekkürler." Cassie gözlerini devirir. Çocuklar zararsızdır - o kadarını söyleyebilir. Ama yine de tren vagonunda onu huzursuz eden bir şey vardır.

Trenin en ucundaki kadına bakar. Kadın uzak pencereden dışarıya kayıtsızca bakmaktadır. Trende başka bir kadın görmek onu rahatlatmalıydı ama rahatlatmıyor.

Tren nihayet Cassie'nin durağına geldiğinde, Cassie koltuğundan sıçradı. Vagon ile peron arasındaki büyük boşluğa aldırmandan trenden atlar. Trenden indiğinde göğsündeki gergin his gevşer, ta ki peronun trenden daha da ıssız olduğunu fark edene kadar. Platformdan merdivenlere doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

Tren bir sonraki durağa doğru hareket ederken, içinde bulunduğu vagonun artık tamamen boş olduğunu fark etmekten kendini alamaz.

Tren istasyonundan Cassie'nin evine kadar iki blokluk bir yürüyüş mesafesi var. Normalde hızlı bir yürüyüştür ama şu anda o iki blok sonsuzmuş gibi geliyor. Yankees kapüşonunun altında titriyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Neden Joel'in ona bir taksi çağırmasına izin vermemişti? Aptal gururu.

Sokağın aşağısına doğru yürümeye başlar, hayvan barınağını, eczaneyi, bankayı geçer. Artık her yer kapalıdır. Yolun yarısına geldiğinde bir şey fark eder.

Her adımıyla birlikte ikinci bir ayak sesi daha duyuyor. Arkasında biri var.

Neden arkasında biri olmasın ki? Ne de olsa bugün Cuma gecesi; sokakta başka insanların da olması makul.

Ancak Cassie'nin içinden bir ses, arkasındaki kişinin masum bir parti müdavimi olmadığını söylüyor. Midesinin çukurunda karanlık bir his. Onu takip eden biri var.

Büyükannesi Bea hayattayken, bazen gazetede kaybolmalarla ilgili hikayeleri yüksek sesle okurdu. *Kız koşuya çıkmış ve bir daha geri dönmemişti.* Cassie hafızasını zorlayarak kendi yaşında kayıp bir kızla ilgili sonu iyi biten bir hikâye düşünmeye çalıştı. Ama bulamadı.

Hikâyeler Cassie'yi asla korkutmazdı. Başına bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. Ne tür bir aptal sabahın beşinde koşuya çıkar ki? Bu sadece bela aramaktır.

Neden Joel'in taksiye binmesine izin vermedi? Aptal, aptal.

Metro istasyonunda bir polis vardı. Belki oraya koşup onu bulmaya çalışabilirdi. Ama o zaman da evine kadar ona eşlik etmekte ısrar edebilirdi. Ve bir polisin dairesinde ne olduğuna bakması riskini göze alamaz. Bu potansiyel olarak... kötü olur. Çok kötü.

Cassie daha hızlı yürümeye başlar. Caddeyi geçene kadar düpedüz depar atıyor. bir blok kaldı. Bir blok daha. Yürürken çantasına uzanıp anahtarlarını alıyor, hazır olmalarını istiyor ama gerektiğinde bir silah olarak kullanılabileceklerini de tahmin ediyor.

Binanın ön kapısına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Çantasından anahtarını çıkarıyor ama elleri anahtarı kilide sokamayacak kadar titriyor. Bir elin ağzını kapattığını emindir ama ikinci denemesinde anahtarı sokar ve binanın kapısı açılır. İçeri giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Ancak kilidin tekrar yerine oturduğunu duyduktan sonra arkasını dönmeye cesaret eder. Kapının yanındaki pencereden bakıyor ve eve kadar onu kimin ayak seslerinin takip ettiğini görmeye çalışıyor.

Orada kimse yok.

Bölüm 9: Eski Sevgili

Bir saat boyunca dairesinin önünde durdum.

En az bir saate yakındı. Çetele tutmuyordum. Hiçbiri *planlı* değildi. Onu eve kadar takip etmeyi *planlamamıştım*. Ama sonra adımları hızlandığında ve korktuğu anlaşıldığında, bu bana enerji verdi. Onun korkmasını istedim. Joel Broder'la çıkmanın sonuçları olduğunu bilmesini istedim.

Ona gerçekten zarar veremezdin. Öncelikle, çantamdaki neredeyse boş olan biber gazı şişesinden başka silahım yoktu. (Kimsenin üzerinde kullanmadım, ama gece geç saatlerde tek başıma dışarı çıktığım her seferinde alıştırmaya amaçlı sıkıyorum). Ve ayrıca, bu ben değilim. Ben ıssız bir sokakta genç bir kadına saldıran biri değilim.

Ama evet, onu korkutmak hoşuma gitti. Joel kalbimi kırdı. Ne diyorsun?

Gün ışığında ise davranışımın utanç verici olduğunu gördüm. I WhereAmI uygulamasını telefonumdan hemen sildim. Eski erkek arkadaşımın nerede olduğunu telefonumdan takip etmekten iyi bir şey çıkmaz. Bu yapmam gereken son şey.

Bu büyük bir açıklama değil. "Eski erkek arkadaşınızı takip etmek kötüdür", "gökyüzü mavidir" ve "mikrodalgaya metal koymayın" ile aynı sırada yer alıyor.

Şimdi bir hafta sonra ve Joel bir hafta öncesine göre biraz daha sistemimden çıkmışken, kendi vitrin alışverişi versiyonumu yapıyorum. Teknik olarak vitrin alışverişi, vitrinlere bakmayı ve paranızın yetmeyeceği şeylere hayranlıkla bakmayı içerir. Ama bu pek eğlenceli değil. Benim versiyonum, paramın yetmeyeceği kıyafetleri denemeyi ve paramın yetmeyeceği parfümleri sıkmayı içeriyor.

Çoğunlukla eğlenceli oluyor. Ancak bazen üzerime tam oturan, gerçekten sevdiğim bir üst veya elbise görüyorum ve onu satın almamak mümkün olmuyor. Faturayı ileride başka bir zaman ödeyebileceğimi bilerek kredi kartıma para yüklemek çok kolay.

Bu siyah kokteyl elbisesi tam bir irade savaşı. Denedim ve çok seksiydi - dalan yakası neredeyse nefesimi kesecekti. Eğer bu elbiseyi giyersem ve "kazara" Joel ile karşılaşsam, bu ona öpüştüğü zeytin tenli kızı unutturabilir. Elbette, WhereAmI'ı sildiğim için artık böyle bir buluşma tasarlayamam. Her neyse, Joel'i unutuyorum. O uzak bir geçmişte kaldı.

Elbiseden başımı kaldırıyorum ve mağazanın diğer ucunda tanıdık bir yüz görüyorum. Lydia Lansing. En yakın arkadaşlarımdan biri.

Aynı zamanda Joel'in en iyi arkadaşı Pete'in karısı.

Lydia güzel mi yoksa korkutucu mu görüldüğüne karar veremediğiniz kadınlardan biri. Gerçekten, bu onun yüz ifadesine bağlı. İyi vakit geçirirken ve beyaz-sarı saçları narin yüz hatlarının etrafına yumuşak dalgalar halinde dökülürken muhteşemdir. Ancak bir mahkeme salonunda, aynı saçlar geriye doğru topuz yapılmış, mavi gözleri çapraz sorguya aldığı tanığa hançer gibi bakarken, korkunç olduğunu hayal edebiliyorum.

Lydia ile neredeyse her gün konuşur ya da mesajlaşırdık ama en son ne zaman karşılıklı konuştuğumuzu hatırlamakta zorlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Joel beni terk ettikten hemen sonra etrafta olmak eğlenceli değildi. Birkaç gece geç saatlere kadar dondurma yedik. Ya da daha sert bir şeyle.

Raftaki elbiseleri inceliyor. Avukatlık maaşının yanı sıra kocası Pete de Joel gibi acil servis doktoru, bu yüzden kıyafetleri denemek ve raftaki yerine koymadan önce birkaç dakika boyunca özlemle bakmak yerine bu mağazadan *satın alabiliyor*. Bir an tereddüt ettim, acaba merhaba desem mi diye düşündüm. Ama sonra aptallık ettiğimi fark ediyorum. Bu Lydia, en yakın arkadaşlarımdan biri.

"Lydia," dedim. "Merhaba."

Yukarı bakıyor. Göz kırpmıyor. "Ah..."

Hemen, keşke bir şey söylemeseydim dedim. Keşke fırsatım varken sessizce dükkândan sıvışaydım.

"Meşgul müsün?" diye sordum. Tabii ki meşgul değil. Lanet olası elbiselere .

"Hayır." Ama gülümsemesi gergin. "? İyi görünüyorsun."

Olamaz. Şimdi Lydia'yla en son ne zaman bir araya geldiğimizi hatırlıyorum. Bir bara gitmiştik, ben biraz fazla içmiştim, ağlamıştım ve sonra tuvalete kusmuştum. Beni eve Uber'le götürmek zorunda kalmıştı. Bana akıl hastasıymışım gibi bakmasına şaşmamalı.

"İyiyim," diyorum kendimden emin bir gülümsemeyi zorlayarak. Lydia'ya iyi görüldüğünü söylememe gerek yok çünkü pahalı elbisesinin içinde, beyaz-sarı saçları gevşek bir Fransız kıvrımıyla toplanmışken iyi görüldüğünü biliyor. Lydia'nın saçlarını beş saniyede bu şekilde topladığını görmüştüm; bir keresinde denemiştım ve Rubik Küpü çözmekten daha zor olmuştu. "Peki sen nasılsın?"

"Pekâlâ." Lydia zaman çok resmi konuşur, sanki bir kraliyet yemeğindeymiş gibi. Hatta herkes "Pete" derken o kocasına "Peter" diyor. I

Eskiden bunu çekici bulurdum ama artık beni rahatsız ediyor. "Bu elbise sana çok yakıştırdı."

Hâlâ sağ elimde tuttuğum siyah kokteyl elbisesine bakıyorum. Onu geri koymalıydim, çok pahalı. Lydia bunu biliyor olmalı. Ya da belki bilmiyordur. Maddi durumumu ondan hep saklamaya çalıştım. Joel ve ben bir çiftken bu kolaydı ve o ve Pete'le dışarı çıktığımızda faturayı hep o ödüyordu. Ama Lydia'yla en son yemeğe çıktığımızda bana havalı bir Fransız restoranı önerdi ve ben de bunu veto etmek için bir neden uydurmak zorunda kaldım. Fransız restoranı günlerim sona erdi.

"Belki," diye yalan söyledim. "Ama bu biraz fazla..." *Korkunç pahalı.*

"Kısa mı?"

"Evet," diyorum minnetle. "Çok kısa."

Başını sallıyor, çünkü "çok kısa" Lydia'nın anlayabileceği bir şey.

"Peki," diyorum, "son zamanlarda Joel'i gördün mü?"

Bunu neden söyledim ki? Joel hakkında soru sormaya niyetim yoktu. Aklımdan geçen en uzak şeydi. Birden ortaya çıktı. Ve şimdi Lydia bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Evet," diyor. "."

"Oh." Daha az umursayamazmışım gibi omuz silkiyorum. "Umarım iyidir."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Öyle."

Konuyu değiştir. Çabuk değiştir.

"Sana söylemeliyim ki," diyor, "o birileriyle çıkıyor. Başka kadınlarla. Özellikle de biriyle."

"Ne olmuş yani?" Gülümsemeye zorluyorum. Dudaklarımda tuhaf bir his var. "Ben de öyle."

Lydia bana şüpheli bir bakış attı. Haklı olarak, çünkü kesinlikle biriyle çıkmıyorum. Joel'in taşındığı gecedan beri tek bir randevuya bile çıkmadım.

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Birlikte olduğum bir adam var... şey, beşinci randevumuz yaklaşıyor. Harika biri." Lydia hâlâ bana öyle bakıyor, ben de gevezeliğe devam ediyorum. "Adı Charles. Satış işinde, o yüzden çok sık seyahat ediyor."

İnandırıcı olmak için yeterince şey söyledim mi? Bilemiyorum. Ve kesinlikle bir erkek arkadaşım olmadığı halde Lydia'nın bir erkek arkadaşım olduğunu düşünmesi için neden bu kadar çaresiz olduğumu bilmiyorum.

"Kahve içmek ister misin?" diye soruyorum. Sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Eğer vaktin varsa..."

"Um..." Lydia saatine bakar, sonra dükkânın etrafına göz gezdirir. "Dinle... mesele şu ki..."

Aman Tanrım, Lydia benden de mi ayrılıyor?

"Pete ve Joel çok yakınlar, biliyor musun?" Başını sallıyor. "Sadece... eğer sen ve ben... Yani, Pete'in bana sır olarak söylediği şeyler hakkında konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Elbette," diyorum hemen. "Joel hakkında konuşmak zorunda değiliz." "Konuşmak bile istemiyorum" diye ekliyorum. Dürüst olmak gerekirse. Ben hayatıma devam ettim. Tamamen."

Gözleri acıma dolu, ki bu her şeyden daha kötü. Artık herkes bana öyle bakıyor. Kendi büyükannem bile. "Kahvenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor.

Benden ayrılıyor.

Lydia az önce benden ayrıldı. Joel benden ayrılana ve hepsini kaybedene kadar ne kadar çok arkadaşımın onunla bağlantılı olduğunu fark etmemiştim. Joel ve Pete'in çok yakın olduğunu biliyorum ama Lydia'yla da yakın olduğumuzu sanıyordum. Meğer değilmiş.

"Ama yeni bir daire aldığını duydum." Lydia'nın yüzü aydınlanıyor. "Köyde bir yer mi?"

Tanrım, Joel'e söylediğim yalan yayılmaya başladı. "Şey, belki. Henüz karar vermedim."

Brooklyn'deki büyükannemin yanına taşınıyorum.

"Eğer yeni eve taşınma partisi verirseniz," diyor, "seve seve gelirim. Lütfen beni de davet edin. Ve Charles'la tanışabilirim, değil mi?"

Bana bir kemik atıyor. Eğer birazcık haysiyetim olsaydı, ona sadece gerçek arkadaşlarımın hayali erkek arkadaşımınla tanışmak için yeni eve davet edileceğini söylerdim. Ama ısınacak bir dairem bile olmadığına göre, konu tartışmalı.

"Yapacağım," diye söz veriyorum, boğazımda bir yumrunun etrafında.

Ve tüm bunlar olurken, Joel'in çıktığı yeni kızını düşünüp duruyorum. Zeytin tenli ve uzun, siyah saçlı genç olan.

Bölüm 10: Yeni Kız

Cassie metro istasyonundan çıkarken telefonuna bir mesaj gelir. Çantasından çıkarır ve ekranda Joel'in adını görünce gülümser.

Eğlenceli boy çikolatalardan oluşan bir çanta ilginizi çeker mi? Bir hastam verdi ve onları yemeden duramıyorum.

Cassie kıkırdıyor. Dün gece dışarı çıktıklarında Ekim ayı geldiğinde her yerde o minyatür çikolataların olmasının ne kadar eğlenceli olduğunu ama onlardan bıkmamanın yaklaşık bir hafta sürdüğünü konuşuyorlardı - Cadılar Bayramı gelmeden çok önce. Joel ona apartmanında hiç şeker ya da şaka yapan olmadığı için üzgün olduğunu söyledi, o da onu Cadılar Bayramı gecesi gelmeye davet etti. Sırayla çocuklara şeker dağıtabileceklerini söyledi. Ve her şey bittikten sonra.

Bu bir soru işaretiydi. Sonra ne olacağını görecektir. Çıktıkları haftalarda bir kez onun dairesine gitmiş ama geceyi hiç geçirmemişti. Ama kalsa da umurunda olmazdı. Onunla ne kadar çok vakit geçirirse, o kadar çok vakit geçirmek istiyor.

Joel Broder gerçek bir anlaşma. İlişkileri için henüz erken olduğunu biliyor ama aralarında daha önce hiç hissetmediği bir şey var.

Ne tür çikolata? Metro istasyonundan Bookland'e kadar iki blok yürürken cevap yazıyor.

Twix. Milky Way. Fıstıklı bir şey olmasın. Tamam, buraya getir.

Cassie tam yanıtını yazarken bebek arabasını iten bir kadına takılıp düşer. Tökezler ve neredeyse düşer ama son anda kendini tutar. Bebek arabalı kadın ona pis bir bakış fırlatır ama en dikkat çekici şey sağından gelen kıkırdamadır.

Evsiz Maureen ona gülüyor.

Neredeyse dişsiz olan ağzında kocaman bir gülümseme var, başını arkaya atıp içten bir kahkaha atıyor ama kahkahası yarı yolda öksürüğe dönüşüyor. Üzerinde oturduğu karton her öksürükte titriyor. "Adımlarına dikkat etsen iyi olur, kızım!" Maureen yüzündeki kirli gri saç tellerini fırçalarken kıkırdıyor.

Maureen'in laf atmalarına cevap vermeye tenezzül etmez. Geç kalmak istemediği için hızla kitapçının kapısına doğru yürür. Kapıda sıraya girmiş müşteriler olacağından değil ama bu bir gurur meselesi. Daha önce dükkânı hiç geç açmamıştı ve sırf dün gece Joel'le çok geç saate kadar dışarıda kalıp birkaç kadeh fazla içtiği için başlamak da istemiyor.

Ancak Cassie dükkânının kapısına geldiğinde şok içinde donup kalır.

Kapının her yerinde kan var. Kapının ve camların her yerinde. Dükkanının tüm girişi kurumuş kıpkırmızı olmuş.

Bir adım geri atıyor, tüm vücudu titriyor. Kim böyle bir şey yapar ki? Ve neden? Hiç düşmanı yokmuş gibi.

Tabii...

Hayır. O değil. Kimsenin bundan haberi yok.

Elleri titreyerek çantasına uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Bunu bildirmek için polisi araması gerekiyor. Yapılacak en basit ve açık şey bu. Ama kendini 911'i aramaya zorlayamaz. Ne zaman polisten bu kadar korkmaya başlamıştı?

Tabii ki bu retorik bir soru. Kendisini potansiyel olarak hapse atabilecek insanlardan ne zaman çekindiğini çok iyi biliyor.

Ama başka seçeneği yok. Onları araması gerekiyor.

Her şey yoluna girecek.

Bölüm 11: Yeni Kız

"Bu boya."

Cassie'den raporu alan memur pek etkilenmiş görünmüyor. Sempatik ama etkilenmiş değil. Kuşkusuz, ilk geldiğinde histerik bir haldeydi, dükkanının camlarındaki kan için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ama Memur McNeil kıpkırmızı lekeye bir kez baktı ve kararını verdi. Boya.

Cassie'nin kaşları birbirine çatıldı. "Emin misin?" Hiç tereddüt etmeden başını sallar.

"Evet."

"Ah." Aptal gibi hissederek kaşlarını çatıyor. "Eminim diye düşünmüştüm..."

Geçmişe bakınca haklı. Kırmızı malzemenin kapıya yapışması açıkça boyayı andırıyor. Ve boya gibi kokuyor. Bunu görünce aklı hemen kana gitti. Bunu yapanın arzusunun bu olup olmadığını merak ediyor. Herhangi bir renk boya seçebilirlerdi ama kana benzeyen bir şey seçmişlerdi.

Memur McNeil yaşından çok daha büyük bir adamın bilgeliğiyle, "Bu mahallede çok fazla vandal var," diyor. Cassie onun tıraşlı ve bebek yüzlü haline bakıp kendisinden daha yaşlı olamayacağına karar veriyor ama o emekliliğine bir hafta kalmış bir polis gibi davranıyor. "Bunun ilk olayın olmasına şaşırdım."

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Rapora yazacağım." Memur not defterini kaldırır. "Ama... bilirsiniz, bu tür şeyler olur. En azından bir şey kırmamışlar, değil mi?"

Bu doğru, ama bunun ne kadar kişisel bir his olduğunu açıklamak zor. Belki de haklıdır, belki de bunu yapan rastgele bir çocuktur. Ama bir şekilde öyle hissettirmiyor. Bu saldırı doğrudan ona yönelikmiş gibi geliyor.

"Dışarıdaki evsiz kadın," diyor memur. "Bir şey görmüş olabilir. Ona sordunuz mu?"

"Hayır," diyor Cassie. Maureen'in Evsiz Kadın'ın onu tedirgin ettiğini ve ona asla isteyerek yaklaşmayacağını itiraf etmek istemiyor.

"Gidip ona sorayım o zaman."

Lütfen yapma, demek istiyor Cassie. Memur zaten raporunu yazmıştır ve şimdi gitmesini istemektedir. Ama o evsiz kadını sorgulamakta ısrar ediyor.

Cassie, dükkândan çıkıp Maureen'in ev olarak kullandığı köşeye doğru yürüyen memurun gölgesini takip eder. Etrafı, hem altında hem de arkasında, katlanmamış kirli karton parçalarıyla çevrilidir. Mevcut hava koşullarına göre birkaç gömlek fazla sıcak tutan bir paltoya sarınmış, bacaklarının üzerinde de bir palto var. Sağında, kaldırımında sıra sıra dizilmiş bir değil, iki değil, üç kahve fincanı var. Yüzündeki kırıxıklıklar kirle kaplanmış olan memura bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Cassie sokakta yaşayan birinin polislerle karşı temkinli olacağını tahmin edebiliyordu.

Memur McNeil, "Affedersiniz hanımefendi," der. Maureen gözlerini kısarak ona bakar. "Evet?"

"Birisi dün gece burada bir vandalizm eylemi gerçekleştirdi." Memur McNeil kitapçının kapısına doğru el sallıyor. "Şüpheli bir şey gördünüz mü? Boya atan birini?"

Cassie bir adım geri çekilir, idrar kokusundan burnu kırıxır. Ama Maureen'in cevabını duymaya hevesli bir şekilde yakınında kalır.

"Hayır, yapmadım, Memur Bey!" Maureen, üst diş etlerindeki tek bir diş göstermek için sırtarak, "Hayır görmedim!" diyor. "Hiçbir şey görmedim! Hiçbir şey görmedim!"

Memur ona kaşlarını çatıyor. "Bundan emin misiniz?"

"Hayır!" Maureen cevap verir. Sonra bir kahkaha patlatır. Muhtemelen kafasının içindeki seslerin söylediği bir şeye.

Bu Cassie'nin beklediği kadar yardımcı .

Memur McNeil gittikten sonra Cassie rahat bir nefes alır. Kitapçıyı açar ama içeri girmek için bekleyen kimse yoktur, bu yüzden kendine acımakta ve camdan boya çıkarmanın yollarını Google'da aramakta özgürdür. Görünüşe göre biraz sirke işe yarayacaktır.

Zoe öğle yemeğinden hemen sonra burnunda yeni takılmış gibi görünen bir piercing ile mağazaya gelir. Sağ burun deliği hafifçe iltihaplanmış; elmas bir piercingi çevreleyen küçük bir kırmızı daire. Ceketini çıkarırken kapıya bakıyor. "Bu yeni dekor da neyin nesi Cass?"

"Bu yeni bir dekor değil." Cassie gözlerini devirir. "Biri kapıya boya atmış. Bana yardım edersen sirkeyle çıkarabiliriz."

"Bilmiyorum..." Zoe dudaklarını büzüyor. "Aslında hoşuma gitti. Mağazaya biraz renk katıyor."

"Bunu söylüyorsun çünkü temizlememe yardım etmek istemiyorsun. yukarı."

"Olabilir." Zoe sırtıyor. Sol tarafında çarpık bir kesici diş var. Cassie'nin onun hakkında en sevdiği şey. "Neden erkek arkadaşına

ateşli doktor? Eminim size yardım edecektir." "Sanırım eder..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Zoe masanın arkasındaki tabureye oturdu. "Adam senden çok hoşlanıyor. İstesen o boyayı diş fırçasıyla temizler."

Cassie gülüyor. Adamın boyayı diş fırçasıyla temizleyeceğinden kuşkuludur ama istese ona yardım eder. Ama nedense onun bunu bilmesini istemiyor.

"Lütfen?" Cassie diyor ki.

"Tamam," diyor Zoe. "Ama bana bir sandviç borçlusun." "Anlaştık."

Zoe çantasına uzanır ve bir kompakt çıkarır. Her vardiyada birkaç kez makyajını tazeliyor. "Burada sandviç yemelisin."

"yığın mı demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, sanki onları satmak için yapmalıymışsın gibi. Kitapçı ve sandviç dükkanı."

"Um," diyor Cassie.

"Bu iyi bir fikir!" Zoe ısrar ediyor. "İnsanlar okurken yemek yemeyi seviyor. Bu tam bir endüstri ve siz de bundan para kazanmalısınız!"

Cassie başını sallar. "İnsanların para ödemek isteyeceği yemekleri nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Zor bir şey değil ki," diye homurdanıyor Zoe. "Dün bir kafedeydim ve jambonlu sandviç aldım ve sadece birkaç dilim jambon, bir parça İsviçre peyniri ve biraz mayonez vardı. Hepsi bu kadardı! Altı dolar. Şaka yapmıyorum."

"Bilmiyorum." Cassie dudağını ısırır. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"O zaman daha iyi bir tane bul." Zoe rimelli kirpiklerinin arasından mağazanın etrafına bakıyor. "Çünkü aksi takdirde burası yok olur."

Zoe haklı. Cassie bunu kabul etmekten nefret ediyor ama kesinlikle haklı. Ve Zoe dünyada bunu umursayan tek kişi. İkisi de mezun olduklarında Cassie Zoe'ye dükkânın miras kaldığını söylediğinde Zoe yardım etme fikrine balıklama İkisi de kitapları çok seviyordu ve ikisi arasındaki edebiyat bilgisi ansiklopedikti. Bookland'i birlikte işletirken ne kadar eğleneceklerine dair heyecanlı planlar yaptılar.

Gerçek, fantezi kadar harika değildi. Satışları artırmak için buldukları fikirlerin hiçbirisi işe yaramayınca, Zoe ikinci bir barmenlik işi buldu. Ayrıca Cassie'nin pornografi içermediğini umması dışında anlamadığı bir çevrimiçi işi vardır. Cassie, Zoe'yi herhangi bir işten ya da

mali yükümlölük, ama Zoe bunu sürdürdü. Zoe sürekli "*Buraya inanıyorum.*" diyor. *Bu işi başarabiliriz.*

Zoe gerçeği bilmiyor. Kitapçının batmamasının tek bir nedeni vardır ve bu Cassie'nin ona asla söyleyemeyeceği bir şeydir.

Bookland'in kapısı yeni bir müşteriyi işaret edercesine çalışıyor. Cassie hevesle başını kaldırıyor - bu gün boyunca sadece ikinci müşterisi. Kıp kırmızı boya müşterileri kovuyor gibi görünüyor. Tam da ihtiyacı olan şey. Belki o sirke almaya giderken Zoe dükkâna göz kulak olabilir.

Genç bir adam, ki bu kötüye işaret. Genç erkekler müşterilerinin yüzde birini bile oluşturmuyor. Cassie bunun o yaştaki erkeklerin okumamasından mı yoksa sadece elektronik kitap okumalarından mı kaynaklandığından emin değil. Ama daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyor.

"Affedersiniz," der genç adam. "Sizde Netter'ın kitabının bir kopyası var mı?"

İnsan Anatomisi Atlası?"

O bir tıp öğrencisi. Tabii ya.

"Tıp kitapları taşımıyoruz," diyor Zoe üzülererek. "Ama belki size hoşunuza gidebilecek başka şeyler gösterebilirim..."

"Şey, gerçekten tek ihtiyacım olan-"

Ancak adam daha cümlesini bitiremeden Zoe onu kolundan tuttuğu gibi mağazanın arka tarafına götürür. İşte bu yüzden Cassie, iki işte birden çalışmak zorunda kalsa da Zoe'nin yanında kalmasından memnundur. Zoe, sırf numarasını alma şansı için onu istemediğı birkaç kitabı almaya ikna edecektir. Satış bitene kadar onunla alay edecek. Zoe olmasaydı, Bookland'in hiç şansı olmazdı.

Zoe arkada müşterileriyle ilgilenirken Cassie gözlerini kaldırıp girişe sıçramış kıp kırmızı boyaya bakar. Tanrım, kana çok benziyor. Bunu yapan vandalların ne zaman burada olduğunu merak ediyor. Gecenin bir yarısı, sokaklar boşken mi? Yoksa akşam vakti kapıyı gözetleyip, harekete geçmek için onun kapıyı kilitlemesini mi bekliyorlardı?

İtiraf etmekten nefret ediyor ama bazen hâlâ birinin onu takip ettiği hissine kapılıyor. Joel ile ilk buluşmasından beri. Omurgasında gezinen ürpertici bir his bu ve sadece yalnızken oluyor. Bazen ayak sesleri duyduğundan emin oluyor. Ama ne zaman arkasını dönmeye cesaret etse, orada kimse yoktur.

Fark edilmeden onu takip edebilecek kadar zeki biri mi? Yoksa sadece aklını mı kaçırıyor?

Sonuçta, neden biri onu takip etsin ki? Hiç düşmanı yok. Ve gelmiş geçmiş en sıkıcı hayata sahip. Tek yaptığı çalışmak ve Joel ile çıkmak. Hayatından zevk alıyor, ama bir gözlemci için ilginç olacağını hayal etmek zor.

Yine de, eğer biri kapısına boya attıysa, bir gözlemciden daha fazlasıdır.

Cassie başını sallıyor. Polis vandallar olduğunu söyledi ve muhtemelen haklıydı. En basit açıklama genellikle doğru olandır. Birinin onu takip etme ihtimali nedir?

Bölüm 12: Eski Sevgili

Tanrı yardımcım olsun, onu takip ediyordum.

WhereAmI uygulamasını sildim. Yemin ederim sildim. Ama bu aptal uygulamadan kurtulmak sandığımdan daha zormuş. Joel hakkındaki tüm bilgilerin silinmiş olacağını düşünerek tekrar indirdim ama silinmemişti. Uygulamayı açar açmaz avatarı karşımdaydı. Küçük bir resmi ekranda yüzüyor ve bana şehrin haritası üzerinde tam koordinatlarını söylüyordu.

Ben de oraya gittim.

Ve yine o kızla birlikteydi. O gece öptüğü zeytin tenli kızla. Lydia bana Joel'in birileriyle çıktığını söyledi ama görünüşe göre sadece o kızmış.

Şimdiye kadar onu kız arkadaşı olarak gördüğünü söyleyebilirim.

Ona Olive adını taktım çünkü henüz adını öğrenemedim ama onun hakkında başka pek çok şey öğrendim. Girip çıktığını gördüğüm müşteri sayısına bakılırsa pek de iyi gitmeyen bir işyeri var. Dar kot pantolon giymeyi seviyor ve bunu bacakları var. Her gün saat iki gibi çıkıyor, sokağın aşağısındaki şarküteriye gidiyor ve kendine bir kahve alıyor.

Eve dönüş yolculuğu sırasında onu birden fazla kez metroda takip ettim. Orada olduğumdan haberi bile yoktu. Çok yaklaştıma cesaret edemiyorum çünkü sosyal medyada bir fotoğrafımı görmüş olma ihtimali var ve onu takip ettiğimi Joel'e bildirmesini istemiyorum. Olive benimle yüzleşmeyecek ama kesinlikle beni ispiyonlayacak bir kıza benziyor.

Lydia'nın artık benimle vakit geçirmeyi reddetmesine sevindim, çünkü neredeyse kesinlikle yıkılır ve ona Joel'in yeni kız arkadaşını takip ettiğimi söylerdim. O da Pete'e söylerdi, o da Joel'e söylerdi.

Bunu yapmamın ne kadar kötü olduğunun farkındayım. Kendi kariyerime odaklanmalıyım. Yeni erkeklerle tanışmalıyım. *Eski sevgilimi ve yeni kız arkadaşını takip etmekten başka her şeye.*

Ama yapamıyorum. Çılgın bir bağımlılık haline geldi. Olive'i takip etmek. *Sadece* onu takip etmek değil.

"Harika kokuyor, *patatina*." Nonna mutfağa giriyor, ocakta iki göz yanıyor. Ne kadar üzgünsem, o kadar

yemeklerim özenli olur. "Ne yapıyorsun?"

"Tavuk cacciatore," dedim ona. Et bir tencerede pişiyor, benim de bir tencere suyum kaynamak üzere. Linguine tencereye atılmayı bekliyor. Ev yapımı linguine olduğunu söylemiş miydim? Nonna'nın makarna makinesi var ve ben bunu tedavi edici buluyorum.

Tavuk cacciatore Joel'in en sevdiği yemeklerden biriydi. Zor bir hafta geçirdiğinde, bazen o hafta için küçük bir menü hazırlar ve her gün istediği yemekleri seçmesine izin verirdim. *En sevdiğim restoran sensin*, derdi sırtarak.

"Ne kadar iyi bir aşçı," diye Nonna. Alnı kırışıyor. "Ama burada olmamalısın! Dışarıda olmalıydın... bir erkekle!"

"Ben iyiyim."

"Hayır." Başını sallıyor. "İyi değil. Senin için mükemmel bir adamım var. Arkadaşım Gloria'nın en küçük torunu."

En küçük torun mu? Kaşlarım havaya kalktı. "Kaç yaşında?" "Merak etme, on sekiz yaşında! Yasal yaşı bu."

"Nonna, on sekiz yaşında biriyle çıkmıyorum!"

Randevu" demedim! Sadece biraz eğlenmek için. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ağzım açık kaldı. Sicilya'da katı Katolik bir annenin çocuğu olarak doğup büyümüş olan doksan yaşındaki büyükannem bunu bana öylece söylememiştir. "Nonna! Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bu hayatın bir gerçeği, *Patatina*." Omuz silkiyor. "Eğer bu çocuğu istemiyorsan, o zaman internete gir. Artık erkeklerle tanışabileceğin web siteleri var. Her yerdeler!"

"Nonna..."

"Bu doğru!" diye ısrar ediyor. "olduğunu düşündüğünüzde sağa kaydırıyorsunuz. Ve eğer yakışıklı olduğunu düşünmüyorsanız, onu Snapchat'leyin."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Sana sadece Jo-el'i düşünmeyi bırakman gerektiğini söylüyorum." Yaptığım makarnayı parmaklayarak kıvamını inceliyor. "O kadar da harika biri değil."

Mutfak tezgahından telefonumu aldım. Hiç düşünmeden, Joel'in avatarını hemen bulan WhereAmI uygulamasına tıklıyorum.

Uygulamayı silmeliyim. Cazip gelse bile geri alamayacağım bir şekilde ondan tamamen kurtulmalıyım.

Onu siliyorum.

Şimdi.

Bölüm 13: Yeni Kız

"Hayvanat bahçesine en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum!" Cassie, Joel ile birlikte Central Park Hayvanat Bahçesi'ne girmek için bilet almak üzere sırada beklerken bunu ilan ediyor. Sırada önlerinde ve arkalarında çığlık atan çocuklar olmasına ve çocuklardan birinin elindeki balonun Cassie'nin suratına çarpıp durmasına rağmen güzel bir gün, hayatta olduğunuz için mutlu olmanızı sağlayan türden bir gün.

"Ben de." Onun elini sıkıyor. "Eğlenceli olacak."

Evet, el ele tutuşuyorlar. Artık *her zaman* el ele tutuşuyorlar. Sokakta yürürken bile adam kızın eline uzanıyor ve parmaklarını birbirine . Bunu ne kadar sevdiğini itiraf etmekten nefret ediyor. Ve Joel bugün kot pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt'ü içinde, kestane rengi saçları rüzgârın etkisiyle sevimli bir şekilde dağılmış halde çok iyi görünüyor.

Hayvanat bahçesi biletleri aşırı pahalı, bu da Cassie'nin hayvanat bahçesine en son ne zaman gittiğini neden hatırlayamadığını kısmen açıklıyor. Bir şeyler için ödeme yapmayı teklif etmeyi bıraktı. Adam onu hep başından savıyor ve zaten birlikte yaptıkları şeylerin hiçbirine parası yetmiyor.

"Önce hangi hayvanı görmek istersin?" Joel ona sorar.

Hayvanların kendine özgü kokusunu içine çekerken bir parmağını çenesine vuruyor. "Ben her zaman penguenleri sevmişimdir. Peki ya siz?"

"Kutup ayısını seviyorum."

Mağazada penguenlerle ilgili bir kitap var. Çocuk bölümündeydi ve bir hafta önce gelmişti. Yeni gelen kitaplara sık sık yaptığı gibi kitabı karıştırdı. Yavru penguenler çok sevimliydi. Onları alıp bir tanesini evcil hayvan olarak beslemek istedi.

"Joel? Joel!"

Joel başını çeviriyor ve gözleri açılıyor. Dudaklarına bir gülümseme yayılır, ama Joel onu gülümsemesinin ne zaman zoraki olduğunu bilecek kadar iyi tanır.

Bakışlarını sesin kaynağına doğru takip eder. İki çift, beş yaşlarında sarışın bir çocuğu çevreleyerek onlara doğru yürümektedir. Adamlardan onlara coşkuyla el sallıyor ve Joel irkiliyor.

"Arkadaşların mı?" Cassie mırıldanıyor.

"Adımı söyleyen Pete'ti," diye mırıldanıyor Joel. "O benim en iyi arkadaşım."

Oh, ne güzel. Hiçbir hazırlık yapmadan The Friends ile tanışmak üzere. Dar kot pantolonuna ve sweatshirt'üne bakıyor. Bunlar

ilk izlenim için giymek isteyeceği kıyafetler değil, ama artık bu konuda yapacak pek bir şey yok.

Joel tanıştırma işini hallediyor. NYU kapüşonlu, kirli sarı saçları olan uzun boylu adam en iyi arkadaşı Pete, porselen tenli muhteşem sarışın ise karısı Lydia. Küçük kız ise Cassie'nin dolabındaki her şeyin toplamı kadar pahalıya mal olmuş gibi görünen, kullanışsız kadife bir elbise ve parlak siyah ayakkabılar giyen kızları Violet. Diğer çekici çift ise Anna ve Con. Anna'nın şık siyah-beyaz çizgili bluzunun altından görünen bir bebeği var. Her iki kadın da bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış görünüyor.

Cassie, Joel'in en yakın arkadaşının bir kızı ve diğer yakın arkadaşının da hamile bir karısı olmasından rahatsızlık duymaktadır. Joel otuz altı yaşındadır ve yakın gelecekte evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünüyor olmalıdır. Yakın zamanda hamile kalma düşüncesi Cassie'nin midesini bulandırır. Hayatı bir çocuk doğuracak durumda değildir. Ama yine de Joel henüz evliliğin ipuçlarını vermedi ya da onun rahat edebileceğinden daha hızlı ilerlemedi. O yüzden belki de aşırı tepki vermemelidir.

Joel arkadaşlarını ona tanıtmayı bitirdikten sonra sıra Cassie'ye gelir. Kolunu Cassie'nin omuzlarına doluyor ve "Bu Cassie." diyor.

"Anne." Violet Lydia'nın kolunu çekiştiriyor. "Francesca'ya benziyor."

Joel'in yüzündeki renk uçup gider. O ilk gecedan beri, bir şekilde Joel'in eski kız arkadaşı konusu açılmadan bütün bir ayı geçirmeyi başarmışlardır. Cassie bunu ima etmeye çalışsa da Joel her seferinde konuyu ustalıkla değiştiriyor. Francesca'nın konuşmak istediği son şey olduğu açıktır, bu da Cassie'yi giderek daha fazla meraklandırmaktadır.

Ve şimdi ortaya çıkıyor. Mümkün olan en kötü şekilde.

"Saçmalama Violet," diyor Lydia. "Francesca'dan çok daha genç."

Aman Tanrım.

"O değil..." Joel'in yüzüne renk geldi ve şimdi kıpkırmızı oldu. "Yani, o şey gibi görünmüyor..."

Lydia eğlenmiş görünüyor. "Bir *tipe* sahip olmak iyidir, Joel. Sadece bunu kabullen."

Joel önce Cassie'ye, sonra da spor ayakkabılarına baktı. Cassie henüz meşhur Francesca'nın bir fotoğrafını görmemişti, gerçi Tanrı biliyor ya, onun evindeyken denemişti. Kitaplıktaki fotoğraflara hızlıca bir göz attı ama sadece anne babası ve erkek kardeşi vardı.

Ama Cassie banyoya gittiğinde, yabancı bir parfüm kokusu aldığından emindi. Francesca'nın kalıcı kokusu muydu bu? Sorabileceği gibi değildi.

"Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" Joel arkadaşlarına sorar. Belli ki Cassie'yle yalnız kalabilmek için onların gitmesini umuyor.

"Yeni geldi," diyor Pete.

Joel'in yüzü düşüyor, bu da Lydia'yı eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Zavallısın," diyor.

Pete karısına dirsek atar. "Bize katılacaksın, değil mi Joel? Senin şu yeni kadınla tanışmak için can atıyorduk."

"Kız," diye düzeltiyor Lydia nefesinin altında. Hepsi onu duymamış gibi davranır.

"Uh," diyor Joel.

Pete Cassie'ye sırtıyor - onun aptal gülümsemesi karısının buz gibi bakışlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. "Haydi, Cassie. Isırmayacağımıza söz veriyoruz."

Cassie ve Joel birbirlerine bakarlar. "Elbette," diyor. "Size katılmayı çok isteriz."

Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Cassie ve Joel yalnız olsalardı, parkta el ele tutuşmuş bir şekilde yavaşça ilerlerlerdi. Ama şimdi Joel ondan her zaman bir metre uzakta duruyor ve yüksek sesle konuştuğunda Cassie'nin onu duyabileceği kadar yakınında duruyor. Arkadaşlarının gelmesinden gerçekten korkuyor. Ondan utanıyor mu? Kendisinden on yaş küçük bir kızla çıktığı için mi utanıyor? Hayvanat bahçesinde bir gün geçirmek için *Vogue* sayfalarından çıkmış gibi görünmeyen bir kızdan mı?

Yoksa yeni kız arkadaşının eski kız arkadaşının tıpatıp aynısı olmasından mı utanıyor?

Belki de bilmek istemiyordur.

Violet oldukça usludur. Lydia her dakika ona emirler yağdırıyor. *Violet, o kaplumbağa heykeline yeterince uzun süre binmedin mi? Violet, eğer cama dokunacaksan, lütfen ellerini sterilize etmem için uzat. Violet, lütfen daha hızlı yürü. Yetişkinlerle birlikte sin.* Cassie, Lydia'arkadaş olabileceği biri olarak görmüyor. Anna ise Lydia'nın yanından hiç ayrılmıyor, nasıl doğru bir anne olunacağına dair ipuçları arar gibi onu gözlemliyor. İkisi birkaç dakikada bir birbirlerine sırlarını fısıldarlar.

Cassie sahip olmadığı her kuruşuna bahse girer ki Onu.

Bir saat geçtikten sonra Cassie gitmeye fazlasıyla hazırdır. Joel'e eve gitmek istediğine dair işaretler göndermeye çalışıyor. En az beş kez saatine bakıyor ve iki kez yüksek sesle esniyor. Joel'in bir noktada eve gitmeyi önereceğinden emindir ama onun yerine, "Hey, öğle yemeğine ne dersin?" der.

Nasıl reddedebilir ki?

Korkunç derecede pahalı hayvanat bahçesi yiyecekleri satan bir kafe bulurlar. Cassie'nin iştahı yoktur ama istemeye istemeye Joel'a kendisine bir sosisli sandviç getirmesini söyler. Üç erkek Violet'ı da yanlarına alarak yiyecekleri almaya giderken, üç kadın masayı tutmak için geride kalır. Cassie erkeklerle birlikte sıraya girmek ister ama Lydia onunla kol kola girer ve neredeyse onu masaya sürükler.

Lydia'nın onu yalnız yakalamak istediğine dair kötü bir his var içinde.

Anna masaya yerleşirken bir elini karnına koyuyor ve kahverengi gözleri açılıyor. "Ooh, bu büyük bir tekmeydi!"

Lydia güler. "Daha da kötüleşecek, canım."

"Ne kadar ilerledin?" Cassie kendinden başka bir şey hakkında konuşmaktan mutlu bir şekilde soruyor.

Anna ışıldıyor. "Beş ay."

"Peki ya sen Cassie?" Lydia bir lazer ışını gibi ona odaklanıyor. "Geleceğinde çocuk görüyor musun?"

"Ben, uh..." Cassie zorlukla yutkunur. "Emin değilim..."

"Joel çocuk istiyor," diyor Lydia. "Bu kesin. Hem de sürü."

Anna gülümser. "Ah, evet. Şimdiye kadar birkaç tane bulmuştur diye düşünmüştüm." Cassie'nin beyni dönüyor. Joel çocuk sahibi olmayı bu kadar çok istiyorsa neden Francesca'yla evlenip çocuk sahibi ? Çocuk istemiyor muydu? Bu yüzden mi onları yukarı? Joel neden onun hakkında hiç konuşmuyor?

"Her neyse." Lydia elini sallıyor. "Karar vermek için bolca vaktin var. *Daha çok* gençsin." Gözlerini kısar. "Sen kaç ? Sormamın sakıncası yoksa."

"Yirmi... yedi." Tamamen yalan değil. Doğum dokuz ay var. Hemen köşeyi dönünce.

Ama yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Lydia güler ve Anna ile bakışırlar. Tanrım, *o kadar* da genç değil. Sanki *on altı yaşında* da değil.

Cassie yemek kuyruğuna bakarak daha hızlı ilerlemesini diliyor. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum..." Gülümsemeye zorluyor. "Şimdiye kadar kendi sosisli sandviimi pişirebilirdim."

Lydia bir kaşını kaldırıyor. "Oh, yemek yapar mısın?"

Buna cevabım kesinlikle hayır. Cassie yemek pişiriyor ama sadece kutudan çıkan şeyleri. "Hayır... gerçekten."

Lydia bir iç çeker. "Şu anda Francesca'nın köftelerinden biri için adam öldürebilirim."

Cassie, Joel'le ilk randevusunu, onun İtalyan yemeği isteğine verdiği tuhaf tepkiyi düşünür. Belki de nedeni buydu. "Oh, o... çok mu yemek yapardı?"

Lydia ona inanmayan bir bakış atıyor. "Bir restoranın varsa bunu yapmak zorundasın, değil mi?"

Francesca'nın restoranı mı var?

Cassie'nin dudaklarında hiç beklenmedik bir soru belirir: "Restoran nerede?"

Lydia ve Anna birbirlerine bir kez daha bakarlar. Cassie hemen soruyu geri almak ister. Francesca'nın nerede çalıştığını bilmesine gerek yok. Bilmemesi daha iyi.

Ama aynı zamanda, harika Francesca hakkında bazı detaylar öğrenmek için can atmaktadır. Ve Joel onun hakkında tek kelime etmiyor.

"Köyde," diyor Anna. Lydia'ya bakıyor. "Adı Angela's Ristorante."

"Yemekler inanılmaz," diyor Lydia. "İtalya'ya üç kez gittim, bu yüzden size ne kadar otantik olduğunu söyleyebilirim. Sanki Napoli'deki bir restorana taşınmış gibiyim."

Lydia İtalya'ya *üç kez mi* gitti? Cassie ülkeyi sadece bir kez terk etti. O da Kanada'ya gitmekti.

Harika Francesca'nın ülke dışına kaç kez seyahat ettiğini merak ediyor. Belki de bilmek istemiyordur.

Angela's Ristorante. Cassie kareli masa örtüleri ve her masada bir mum hayal eder. Özenle yazılmış deri bir menü hayal ediyor. Garsonların müşteriler için tercüme etmesi gereken İtalyanca isimlerle dolu yemekler. Her gece değişen spesiyallerin bir listesi.

"Tabii ki," diye ekliyor Lydia, "Angela's Ristorante artık eskisi gibi değil, artık-"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Joel aniden karşısına dikilir, kollarında iki sosisli sandviç, bir hamburger ve bir meşrubat taşımaktadır. Dudaklarında bir gülümseme var.

gözlerine dokunmuyor. Ne hakkında konuştuklarını çok iyi bildiği ve eski kız arkadaşı hakkında dedikodu yapmalarından hiç hoşlanmadığı açık.

"Yok bir şey," diyor Lydia belli belirsiz. "Sadece *sevimli* yeni kız arkadaşın Joel'i tanımaya çalışıyorum. Başka bir şey değil."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor ve yemeği masaya indiriyor.

Cassie önündeki çörek içindeki tombul sosisliye bakıyor ve midesi bulanıyor. İştahı kaçmıştır. Bir ısırık almak için kendini zorlaması gerekecek.

Joel, "Onlara sosisli sandviçi Violet'in fıstık ezmeli ve jöleli sandviçinden ayrı tutmalarını söyledim," diyor. "Böylece senin yemen için güvenli olur."

"Fıstık alerjin mi var?" Pete, Violet'in yanına kayarken soruyor.

Cassie cevap vermeden Joel, "Evet, öyle. Birkaç hafta önce epi-pen'ini görmek istediğimde *bulamadı*."

Pete yüzünü buruşturur. "Ouch."

Cassie yanaklarının yandığını hissediyor. Joel birkaç hafta önce kalemini görmek istediğinde, çantasında olmadığını fark edince çok utanmıştı. Bir ara çıkarmış ve yerine koymayı unutmuş olmalıydı. Yeni bir kalem almak için doktorunu arayana kadar onun başının etini yemiş. Kalemin ne kadar tutacağını öğrendiğinde neredeyse eczaneden kalemsiz çıkacağı kısmını ona söylemedi bile.

"Yeni bir tane aldın, değil mi?" diye soruyor ona.

"Biliyorum," diyor savunmacı bir şekilde. Ve o sormasa da, parmakları şırınganın etrafına dolanana kadar çantasını karıştırıyor. Çıkarır ve muzaffer bir edayla havaya kaldırır. "İşte burada."

Ama başını kaldırıp baktığında Joel'in arkadaşlarının yüzlerindeki yargıyı görüyor. Özellikle Lydia, hayatı tehdit eden bir fıstık alerjisi olan birinin epi-pen'ini yanında taşımayacak kadar aptal olabileceğine inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Ve evet, aptalcaydı. Ama Joel'in bunu arkadaşlarının önünde dile getirmesine gerek yoktu. Eminim hepsi mükemmel Francesca'nın asla böyle aptalca bir şey yapmayacağını düşünüyordu.

Cassie, Joel'in arkadaşlarının varlığıyla neredeyse acı verici bir şekilde boğulduğunu hisseder. Gitmek istiyor. Ama aniden çekip giderse, bu onu daha çok sevmelerini sağlamayacaktır. Buna katlanmaktan başka çaresi yoktur.

Dayan biraz. Yakında bitecek. Eninde sonunda güneş batacak ve hayvanat bahçesi kapanacak.

Joel'le konuşmak için yanıp tutuşuyor ama onu öğle yemeğinden sonraya kadar yalnız yakalayamıyor. Maymun sergisine gidiyorlar ve Joel'i yakalıyor.

onu kolundan tutup geri çeker. Onlar geride kalırken diğer herkes içeri girer. Sonunda yalnız.

"Joel," diyor Cassie. "Sanırım... Ben dışarı çıkacağım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu? Neden? Eğlendiğimizi sanıyordum." "Ben sadece... Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kaşları çatılır. "Sorun nedir?" Kadın başını sallıyor.

Maymun sergisine bakıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Lydia sana zor anlar mı yaşattı?"

Anladı. Lydia'yı çok iyi tanıyor olmalı. "Gerçekten Francesca'ya benziyor muyum?" diye kaçırır.

Nefesini içine çekiyor. "Tanrım, hayır! Hiç de değil. Yani, evet, ikinizin de koyu renk saçları ve gözleri var ama... bu şehirdeki kadınların yüzde sekseni gibi bir şey."

Cassie ona inandığından emin değildir. Ne de olsa Violet onun Francesca'ya benzediğini düşünüyordu. Küçük çocuklar acımasızca dürüştür. "Francesca'nın bir resmi var mı?"

"Bana eski kız arkadaşımın fotoğrafını taşıyıp taşımadığımı mı soruyorsun?" Homurdanıyor. "Cevabım hayır. Francesca'nın bir fotoğrafı yok bende. Lydia'da olabilir." Gözlerini deviriyor. "İkisi eskiden çok selfie çekerdi."

Lydia'nın yanına gidip Joel'in eski kız arkadaşının fotoğrafını görmek isteyeceğini hayal bile edemez. Ama Francesca'nın neye benzediğini görmenin bir yolu olmalı. Özellikle de artık Francesca'nın nerede çalıştığını bildiğine göre...

Hayır. Restorana gitmemeli. Bu kesinlikle bir hata olur.

"Ayrıca," diye ekliyor Cassie, "Lydia bana ne kadar çok çocuk istediğini söylüyordu... ve... şey, bu beni biraz korkuttu."

Joel boğulmaya başlar. Herhangi bir yiyecek ya da içecek tüketmemesine rağmen bir dakika boyunca öksürür. "Tanrım. Bunu o mu söyledi?"

Başını sallıyor.

"Cassie." Başını sallıyor. "*Bir aydır* çıkıyoruz. Çocuk düşünmediğime adım gibi eminim." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bir gün mü? Şey, evet. Bir gün çocuk isterim. Ama sana söz veriyorum, seninle vakit geçirirken aklımın bir köşesinde bu yok."

Adam elini tutmak için uzanıyor ve kadın da elini tutmasına izin veriyor. Dakikalar önce hissettiği öfke ve endişe . Adam haklıydı, daha önce hiç çocuklardan bahsetmemişti ya da ona herhangi bir şekilde baskı yaptığını hissettirmemişti.

"Şimdi," diyor, "lütfen maymunları görmeye gidebilir miyiz?"

Başını sallar. Günün tadını çıkarmak ve Joel'in arkadaşları üzerinde mümkün olan en iyi izlenimi bırakmak için elinden geleni yapacaktır. Artık Francesca'yı düşünmeyeceği kesin.

Bölüm 14: Eski Sevgili

Bugün çok güzel bir gün.

Sonbaharın son güzel günü olabilir ve ben de bundan günü dışarıda geçiriyorum. Central Park yılın bu zamanı çok güzel ve parka bakan bir dairem olmasa bile parkın içinde olmak daha da güzel. Sadece dolambaçlı yollarda yürümek bile canlandırıcı bir deneyim. Neredeyse katartık. Aldığım her nefes ruhumdaki toksinleri dışarı atıyormuşum gibi hissettiriyor.

Kimi kandırıyorum ki? Joel burada olduğu için buradayım.

Son zamanlarda onun avatarını parkın çevresinde sık sık görüyorum. Sonbahar sona eriyor, bu yüzden o ve Olive kış bastırmadan önce son güzel havalardan faydalanıyor olmalılar. İki hafta önce avatarı tam da bir halk müziği festivalinin düzenlendiği alandaydı. Geçen hafta sonu, onu Central Park Hayvanat Bahçesi için işaretlenmiş pürüzlü meydanın üzerinde gezinirken gördüm. Ve bugün yine burada.

Parkta onu takip etmek çok kolay. Büyük, açık bir alan, ama gerektiğinde hızla arkasına atlayabileceğim çok sayıda ağaç ve çalılık var. Onu takip etmekte gittikçe ustalaşıyorum; belki özel dedektif olarak iş bulabilirim.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Neden Joel'i Olive'le izleyerek ve ondan ne kadar hoşlandığını analiz ederek kendime işkence ediyorum? Belli ki ondan hoşlanıyor. Kısa bir süredir çıkıyor olmalarına rağmen sürekli onunla dışarı çıkıyor. El ele tutuşuyorlar. Onun gözlerinin içine sevgiyle bakıyor. O hayatına devam ediyor. Ben de hayatıma devam etmeliyim.

Ama Olive'in onun için doğru kişi olmadığı hissinden kurtulamıyorum. İyi bir insana benzemiyor. Kabul ediyorum, onunla hiç iletişim kurmadım ama ona bakarak bunu söyleyebilirim. Hiç tanışmamış olabiliriz ama onun hakkında çok şey biliyorum. İşini izledim, müşterilerine nasıl davrandığını gördüm. Ödeyebileceğinden çok daha pahalı bir daireye gittiğini gördüm. Bu kızda doğru olmayan bir şeyler var. İçgüdü diyelim.

Bir hata yapıyor. Onu mutlu edemeyecek. Benim yapabileceğim gibi değil.

Bugün onu Olive ile izlemek zorunda değilim. Çocuklarla dışarıda. Bir sahada futbol topunu savuruyorlar, bir atış çok kısa kaldığında ya da biri kolay bir yakalamayı beceremediğinde gülüyorlar. İki arkadaşıyla birlikte -Pete

ve tanımadığım başka bir adam. İyi vakit geçiriyorlar. Arkadaşlarıyla dışarıda geçirdiği bir günden sonra eve geldiğinde kızarmış ve mutlu görüldüğü zamanları hatırlıyorum.

Çantamdaki telefonum çalıyor. Çıkartıyorum ve ekranda Nonna'nın adını görüyorum. Bir an tereddüt ediyorum, çünkü içimde bana bağıracağına dair kötü bir his var. Ama aynı zamanda düştüğü ve yaralandığı için aradığından da endişeleniyorum - ne de olsa çok yaşlı. Sonunda telefonu açıyorum.

"Alo?" Dedim.

"Neredesin sen?" Nonna bilmek istiyor. Belli ki kırık bir kalçayla dairemize yayılmamış.

"Ben... şehirde gezintiye çıkıyorum."

"Hayır!" diye tersledi. "O çocuğu takip ediyorsun, Jo-el!"

Lanet olsun. Bunu nereden biliyor? "Joel'i takip etmiyorum."

"Eğer biriyle çıkmak istiyorsan," diyor, "kitap kulübünden arkadaşım Tina bana oğlu Antonio'dan bahsetti..."

"Nonna..."

"O çok önemli bir adam! Tina tüm bu kulüp sahiplerinin koruma için ona para ödediğini söylüyor."

Telefona kaşlarımı çatıyorum. "Onun bir gangster olduğunu mu söylüyorsun?"

Nonna diğer hatta sessiz. "Oh. Sence bunun anlamı bu mu?"

Aman Tanrım. "Bak, gitmem gerek."

"*Patatina*." Sesi yumuşar. "Sen çok güzelsin. Bunu kendine yapmayı bırak."

"Sadece yürüyüşe çıkıyorum, Nonna."

"Güzel. Bu durumda, eve bir cannoli getir. O aptalı şehirde takip etmek istiyorsan, eve bir cannoli getirmelisin."

"Tamam." Ödenecek küçük bir bedel.

Joel ve arkadaşları mola verirken, tanımadığım bir adam sosisli sandviç arabasına doğru ilerliyor. Joel'in tüm arkadaşlarını tanıdığımı sanıyordum ama bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Koyu renk saçları ve benimkine benzer gözleri var, ama benim gibi İtalyan olduğunu sanmıyorum - bir *paisano*'yu bir mil öteden tanıyabilirim. Belki Yunan? Kendimi durduramadan sosisli sandviç arabasına doğru ilerledim ve adamın arkasındaki sıraya girerek daha yakından bakmaya çalıştım.

"Sadece hardal," diyor adam sosisli sandviç satıcısına. Ben de sosisli sandviçlerimi böyle severim. "Ve bir şişe su."

Satıcı sosisli sandviçi hazırlıyor ve kokusu midemi bulandırıyor. Bugün öğle yemeğini atladım. Son zamanlarda pek çok öğünü atlıyorum. Fırtına gibi yemek yapsam bile, hiçbirini yiyemiyorum. Ama en azından Nonna biraz kilo . Önceden çok zayıftı.

Satıcı Joel'in arkadaşına, "On dolar tutuyor," diyor.

Gözleri açılıyor, olması gerektiği gibi. Bir sosisli sandviç ve su için on dolar mı? "On dolar mı?"

Satıcı başını sallar.

Joel'in arkadaşı arabaya bakıyor, orada olmayan bir fiyat arıyor. "Bu... çok gibi görünüyor."

Satıcı omuz silkiyor. "Fiyat bu, dostum."

Bu adam belli ki New York'un yerlisi değil, çünkü satıcının saçmalıklarını yüzüne vurmak yerine cüzdanına uzanıyor ve on dolarlık bir banknot çıkarıyor. Bir sosisli *sandviç ve su* için on dolar ödeyecek. Daha fazla izleyemeyeceğim.

"Bir sosisli sandviç ve su için on dolar ödemiyorsunuz!" Yüksek sesle konuşuyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sosisli sandviç satıcısına sesleniyorum. "Dört dolar. Bu adil."

Satıcı gözlerini bana dikti. "Beş dolar."

"Dört dolar." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Dört dolar yoksa arabanızda fiyatları göstermediğiniz için sizi rapor ederim."

Satıcı bana, parmaklarını boynuma dolayıp beni boğmak istiyormuş gibi bakıyor. Ama haklı olduğumu biliyor. "Dört dolar," diyor adama isteksizce.

Adam şimdi bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme var. Yakından bakınca, tarlanın karşısından olduğundan çok daha çekici görünüyor. Gülümsediğinde sol yanağında bir gamze beliriyor. "Ve bu genç bayan ne isterse ödeyeceğim," diye ekliyor.

Yanaklarım ısındı. "Ben hiçbir şey istemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun," diye ısrar ediyor. "Sırada sen vardın."

Sadece onu daha iyi görebilmek için sıraya girdiğimi söyleyemem. "Ödeme yapmak zorunda değilsin, yani."

"Bana altı dolar kazandırdın," diye .

"Bir şey istiyor musunuz, musunuz hanımefendi?" diye tersliyor satıcı beni. İkisi de bana bakıyor, ben de "Sadece bir su" diye mırıldanıyorum.

Suyu isteksizce kabul ediyorum. Joel beni görmeden buradan gitmeliyim. Onu takip ettiğimi anlamasını istemiyorum. Eğer anlarsa

iyi olmayacak. En azından telefonundan WhereAmI uygulamasını silecektir.

"Ben Dean," diyor adam ben aceleyle uzaklaşmadan. Hâlâ o seksi gamzesiyle bana gülümsüyor. Joel bana hep öyle bakardı.

"Oh," dedim.

Ona adımı söylememi bekliyor. Ama ona adımı söylersem, Joel'e rapor verecek ve o da benim olduğumu anlayacak. Sonra Joel parkta onunla aynı yerde ne işim olduğunu merak edecek.

Ama ben daha ne diyeceğime karar veremeden Dean parmaklarını şıklattı ve "Sophia Loren" dedi.

Ona göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

Elindeki karıştırıyor. "Özür dilerim. Kime benzediğini bulmaya . Eski filmlere bayılırım ve Sophia Loren de çok uzun zaman önce yaşamış harika bir İtalyan aktristi."

"Sophia Loren'in kim olduğunu biliyorum," diyorum. Ben de eski filmleri severim ve *İtalyan Usulü Evlilik* Nonna'nın en sevdiği filmlerden biridir. Birkaç yıl önce onun için DVD'sini almıştım. "Ona benzediğimi sanmıyorum."

"Katılmıyorum," diyor Dean, hâlâ gülümsüyor olsa da kara gözleri ciddi. "Birbirinin tıpatıp aynısısın."

"Teşekkür ederim,diyorum, doğru olmasa da.

Gülümsemesi genişler. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün. Tıpkı en sevdiğim aktrise benzeyen bir kızla tanıştım. O da bana bir sosisli sandviç ve bir şişe su için altı dolar kazandırdı."

"Evet, ama sonra o iki doları o kız için bir şişe suya harcadın."

"Buna değer." Kaşlarını kaldırıyor. "Ama bunu en güzel gün yapacak olan ne biliyor musun?"

Duymaktan korkuyorum.

"Eğer o kız telefon numarasını almama izin verirse," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Dean benim tipim değil ama öyle olsa bile Joel'le arkadaş olan birine numaramı vermeyi düşünemem. Onunla neden konuştuğumu bile bilmiyorum.

Dean sosisli sandviçinden bir ısırık alıyor ve benim bir şey söylememi bekliyor. Beni izliyor ve bir erkeğe göre uzun kirpikleri olduğunu fark etmeden edemiyorum. Gözlerini olduğundan daha da koyu gösteriyor. İçten içe yanıyor.

"Yapamam," diyorum sonunda.

İlk başta benimle tartışacağını sanıyorum ama . "Tamam," diyor.
"Anlıyorum. Ama sadece ismine ne dersin?"

Başımı sallıyorum.

Su şişesini kısmen tutan eliyle göğsünü kavırıyor. "Ah."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Kişisel bir şey
değil ama..." "Senin bir erkek arkadaşın var."

"Hayır," dedim. Bu konuda neden dürüst davrandığımı bilmiyorum. Ona
1.80 boyunda, deniz komandosu bir erkek arkadaşım olduğunu
söylemeliydim. Bu ondan çabucak kurtulmamı sağlardı. "Mesele o değil."

"O zaman..." Yine gülümsüyor, gamzesini patlatıyor. "Çok çirkin
olduğumu söylüyorsun. Bu mu yani?"

"Hayır." Ufacık bir gülümsemeyi bile bastıramıyorum. "Öyle değil.

Hiç de değil." "Çok rahatladım."

"Karışık bir durum," diye mırıldanıyorum. "Güven bana."

İç çeker ve başını sallar. "Bir isim bile mi yok? Bir ilk isim?"

Tekrar başımı sallıyorum.

"Baş harf mi? Bir heceye ne dersin? Bir hece alacağım. İlk hece olmasına
bile gerek yok."

Çok tatlı. Onu çevirdiğime göre deli olmalıyım. "Özür dilerim."

İç geçiriyor, gülümsemesi hafifçe kayıyor. "Peki, tamam. Bugün Sophia
Loren'in görsel ikizini kanlı canlı gördüğümü bilmekle yetinmek zorundayım."

"Sophia Loren'e benzemiyorum," diyorum ama beni duyduğunu
sanmıyorum.

Sosisli sandviçinden son bir ısırık alıyor ve bana komik bir el sallıyor.
Arkadaşlarına katılmak için koşarak uzaklaşmasını izliyorum ama Joel benim
olduğumu anlamadan gözden kayboluyorum.

Bölüm 15: Yeni Kız

Lydia'nın Cassie'yi Joel'un eski kız arkadaşıyla kötü bir şekilde karşılaştırmasının üzerinden iki hafta geçmiştir ve Lydia için bu olayı unutmak kolaydır. Özellikle de Cassie ve Joel şehir merkezindeki loş bir komedi kulübünün yuvarlak masasında birlikte oturup soğuk biralarını yudumlarırken, Joel'in sol kolu Cassie'nin omuzlarını sarmışken. Adamın kolu omuzlarındayken kendini güvende hissediyor. Adam iri ve sıcaktır ve göğsündeki kaslara bayılır.

Cassie aşık olabileceğini düşünüyor. Sadece birazcık.

Ama sonra aklına Büyükanne Bea ve Büyükbaba Marv gelir. Metro platformunda tesadüfen karşılaşmalarının tatlı ve romantik hikâyesini. Neredeyse elli yıl boyunca birbirlerini o kadar çok sevmişlerdi ki Bea, Marv'ın kitapçada ona arkadaşlık etmek için bir hayalet olarak geri döndüğüne ikna olmuştu. Kimse ona aksini söyleyemezdi.

Joel için böyle hissetmiyor. Eğer Joel ölürse, hayalet olarak geri gelmesini istemeyecektir. Tam tersine, şu anda ihtiyacı olan son şey bir adam tarafından rahatsız edilmektir. İlişkileri için henüz erken olduğunu biliyor ama ona karşı hep böyle hissedip hissetmeyeceğini merak ediyor. Bir gün torunları, Büyükbaba Joel ve Büyükanne Cassie'nin tüm zamanların en büyük aşk hikâyesine sahip olduklarını söyleyecekler mi diye.

Şu anda bunu hayal etmek zor.

Joel'i daha iyi tanıması gerekiyor. İlişkilerini bir sonraki seviyeye taşımaları gerekiyor. Ve Cassie'nin bunu yapmak için düşünebildiği çok iyi bir yol var.

Cassie Joel'e seks yapmayalı ne kadar olduğunu hiç söylemedi ama uzun bir süre olduğunu ima etti. Joel bu konuda saygılı ama Cassie onun söylemesini beklediğini biliyordu. Eğer birkaç hafta daha beklerse, adam zorlamaya başlayabilir. Ve dürüst olmak gerekirse, artık neyi beklediğinden emin değil.

O hazır.

Joel odanın önündeki stand-up komedyeninin yaptığı bir şakaya güler. Komedyen odanın önündeki bir çiftte sataşmakta, kadının erkekten ne kadar genç olduğu konusunda şaka yapmaktadır. "Şeker baba" kelimesi ve daha az hoş kelimeler de kullanılıyor. Kadın arkada oturdukları için mutludur, böylece komedyen adamın ne kadar genç olduğunu fark etmez.

Cassie randevusundan daha iyi. Bir komedyenin onların eksikliklerini ortaya çıkarmasını istemiyor.

"Hey," diye fısıldar ona.

"Hey," diye fısıldıyor o da.

Nefesi içtiği Corona gibi kokuyor. Öne doğru eğilir ve dudaklarını onunkilere bastırır. Adam bir an şaşırıyor, sonra öpücüğün içinde rahatlıyor. Çok iyi öpüşüyor. Kadın kendisinin iyi öpüşüp öpüşmediğinden emin değil ama adam onu öpmekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

Dudakları hava almak için ayrıldığında "Bu geceyi benimle geçirmek ister misin?" diye soruyor.

Nefesini içine çekiyor. "Evet. Tabii ki. Bu harika olur." "Bookland saat 10'a kadar açılmıyor," diyor. "Yani kitap almak için zamanım olacak. Eve gidip üstünü değiştir. Yarın erken bir vardiyam var mı?"

"Sekiz." Ona sırtıyor. "Ama beşte başlasa da umurumda olmazdı."

Kız da onun gülümsemesine karşılık veriyor. "Tamam o zaman."

Bir Uber'e bindiklerinde ikisi de hafif çakırkeyiftir ve on beş dakika sonra onun dairesine . Sadece kendisinin yaşadığı düşünülürse dairesi büyüktür, iki yatak odası vardır. Cassie, Francesca'nın burada yaşayıp yaşamadığını merak ediyor. Kesin olarak söyleyebileceği bir şey varsa o da burada bir kadın eli değdiğine dair hiçbir iz olmadığıdır. Mobilyalar sade, kitaplıklar tıp kitaplarıyla dolu; lüksün tek işareti oturma odasındaki büyük, yüksek çözünürlüklü televizyon.

"İçki?" Joel ışıkları yakarken ona sorar.

Yere bırakılmış eski spor ayakkabılarını kenara itiyor. Onların hastanede giydiği spor ayakkabılar olduğunu düşünüyor ve bağcıklardan yayılan bakteri ve virüsleri hayal ediyor.

"Özür dilerim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Misafirim olacağını bilseydim ortalığı toplardım."

"değil," diyor Cassie. Onun evindeki hafif düzensizlik hoşuna gidiyor. Joel bazen biraz fazla mükemmel ve düzenli görünüyor; onun da bazen pasaklı olabileceğini görmek güzel.

"Yani o içki...?"

Gülümsüyor. "Ben almayayım."

Onu nazıkçe duvara doğru itip öpmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. İşler başlamadan önce yatak odasına varamayacaklarını hissediyordu. Bir an daha bekleyemez.

Joel onu öperken Cassie penceredeki panjurların açık olduğunu fark eder. Oturma odasındaki ışıklar pek parlak olmasa da dışarıdaki karanlıktan çok daha aydınlıktır. Dışarıdaki herhangi biri pencereden içeriyi rahatlıkla görebilir.

"Joel." Cassie ondan uzaklaşır. "Işıkları kapatalım." Nefesini tutuyor, yüzü kızarıyor. "Ne?"

"Sadece..." Işık düğmesine uzanıyor. "Işıkları kapatmak istiyorum."

"Ama ben sana bakmak istiyorum..."

"Evet, ama..." Pencereye bakıyor. "Burada sergileniyormuşuz gibi hissediyorum..."

Gülüyor. "Sence biri bizi mi gözetliyor?"

Gülümsemiyor bile. Birinin onu izlediğine dair sürekli hissettiği duyguyu ona nasıl açıklayabilirdi ki? Deli olduğunu düşünecektir.

Ama kızın yüzündeki ifade karşısında gözleri yumuşar. "Panjurları kapatacağım, tamam mı?" "Tamam," diye kabul ediyor.

Ve oturma odasındaki üç perde de indirilip dış dünya kapatılmadan kendini rahat hissetmiyor.

Bölüm 16: Eski Sevgili

Üç saattir oradalar.

Bunu bilmekten nefret ediyorum. Joel'in apartmanının tam karşısındaki yirmi dört saat açık lokantada oturmaktan nefret ediyorum - ön kapıyı gören harika bir manzarası olan lokantada. Kahvemi yudumlarken, kapıyı izleyip, çıkıp çıkmayacağını görmek için beklemekten nefret ediyorum.

Yapmayacağını bilerek.

Görünüşe göre Joel ve zeytin tenli kız arkadaşı bu gece yatıya kalacaklar.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Yukarı batı yakasında bir arkadaşımın son derece keyifli bir akşam yemeği yiyordum. Ne yazık ki bu arkadaşım beni sadece ben olarak değil, ben ve Joel olarak tanıyor. Kariyerim pek iyi gitmiyor ve büyükannemle yaşıyorum. Tüm hayatım odadaki fil gibiydi. Televizyonda neyin iyi olduğu hakkında çok konuşurduk.

Ve bittikten sonra, kendime engel olamadığım için, WhereAmI'a tıkladım. Joel evde değildi, ben de bir hevesle onun apartmanına gittim. Geriye dönüp baktığımda, ne elde etmeyi umduğumdan emin değilim. Saçlarımın güzel olduğu bir gün geçiriyordum ve şık siyah paltom ve deri botlarımla en iyi halime benziyordum ve belki beni görürse...

Olive'i gördüğümde bunların hepsi pencereden uçup gitti.

Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Kız da... saçlarının iyi olduğu bir günde bile kıyaslanamazdı. Adamın kolu kadının omuzlarına dolanmıştı ve ortak bir espriye gülerken onu kendine yakın tutuyordu. Eğer gelirsem, geceleri mahvolurdu. Bu nedenle, neredeyse bunu yapmak istiyordum.

Ama onun yerine, içeri girmelerini izledim.

Sonra burada bekledim. Belki biraz daha kalır, sonra da onu aşağı indirip bir taksiye bindirir diye düşündüm. Ama aşağı gelmiyor. Geceyi burada geçirecek. Bundan eminim.

"Bir fincan kahve daha ister misiniz hanımefendi?"

Başımda duran garsona bakıyorum. Genç, en fazla yirmili yaşlarının başında. Yirmi üç yaşının acı verici derecede genç görünmediği zamanları hatırlıyorum. Ve şimdi yirmi yaşındaki adam bana hanımefendi dedi. Sanki bu gece daha kötü olamazmış gibi.

Garson endişeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Çok tatlı, üniversitede çıkabileceğim türden bir çocuk. Tamam, genç ama *o kadar da* genç değil. Yirmi yaş büyük değilim ki. Ve genç erkekler pumalardan hoşlanmaz mı?

Belki Nonna haklıydı. Belki de ihtiyacım olan şey biraz bağısız eğlence.

"Belki bir fincan daha," diyorum.

Başını sallıyor ve aceleyle cezveyi getirmeye gidiyor. Çok kibar ve memnun etmeye hevesli. Temiz kesimli ve piercing'i yok. Ve gülümsemesini seviyorum. Joel'in arkadaşı Dean kadar yakışıklı değil ama kendine has bir çekiciliği var.

Kahve cezvesiyle döndüğünde, sıcak siyah sıvıyı fincanıma dökmek için üzerime eğiliyor. Bunu içersem uyumakta zorlanacağım, ama belki de bu adamla eve gitme ihtimalim varsa bu iyi bir şeydir.

"Teşekkür , " diye
mırıldandım. "Benim
için zevkti."

Gözlerimi onunkilerle buluşana kadar kaldırıyorum. Göğsüne altın isim etiketini inceliyorum. Luke. Bir şekilde Luke'a benziyor.

"Biliyorsun," diyor Luke, "vardıyam yirmi dakika içinde bitiyor."

Bir nefes çekiyorum. Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi önerdi? Onun hakkında boş boş hayaller kuruyor olsam da, teklifi beni korkutuyor. Böyle genç bir çocukla eve gidemezdim, değil mi? Ya bunların hepsi beni soymak için yaptığı bir numaraysa?

Gerçi nerede çalıştığını bildiğimi düşünürsek bu pek akıllıca olmaz.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "alayım." Bir
kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Öyle miyim? Bu çocukla bir gece geçirmek Joel'i unutmama yardımcı olabilir. Ama sabah uyandığımda kendimi şimdikinden daha kötü hissedeceğime dair bir his var içimde. Cevap bu değil. Cevabın ne olduğunu henüz bilmiyorum ama bu değil.

"Sadece çek, lütfen."

Luke'un yüzü düşüyor ama hemen toparlanıyor. "Nasıl isterseniz hanımefendi."

Bir "hanımefendi" daha. Onu geri çevirmekte haklıydım. Bu çocuk bana kendimi yüz yaşında hissettiriyor. Artık genç değilim. Eskisi gibi değilim.

Joel ile ilk tanıştığımda.

Burada oturup kendime daha fazla işkence etmenin bir anlamı yok. Ya Olive'den kurtulmak için bir şeyler yapmalıyım ya da bu işin üstesinden gelmeliyim.

Bölüm 17: Yeni Kız

Teknik olarak, Utanç Yürüyüşü'ydü. Cassie erkek arkadaşının evinde plansız bir şekilde yatıya kalmıştı ve şimdi dün gece giydiği kıyafetlerin aynısıyla metroda eve dönüyordu ama utanç duymuyordu. Dün gece harika vakit geçirdi - en azından Joel panjurları kapattıktan sonra. O harikaydı, hem de üç kere. Trende uyuklayan bir işadami ile burnunda boğa halkası olan bir kızın arasında otururken, parladığını hissediyor.

Joel vardiyası için erken çıktı ama telefonunun altına bir not iliştirdi: "Bu akşam yemek yiyebilir miyiz? Ayrıca, TAKSİYE BİN." Altına da yirmi dolarlık bir banknot. Onu geride bırakmış. Ondan herhangi bir para almaktan rahatsızlık duyuyor ve genel olarak bir erkekle seks yapıp bittikten sonra kendisine para bırakıldığını görme fikrinden hoşlanmıyor. Maddi sıkıntılarının boyutu hakkında hiçbir fikri yok - bu onun hakkında konuşmak istediği bir şey değil. Onun kendisine bakışını seviyor ve tüm gerçeği bilseydi kendisine daha farklı bakabileceğinden endişeleniyor.

Cassie kırk beş dakika içinde apartmanına varır. Yırtık pırtık yeşil tenteli gri-beyaz bina Joel'in oturduğu yer kadar güzel değildir ama Zoe'nin oturduğu apartmandan çok daha güzeldir. Bu tek yatak odalı şirin daire de büyükannesi Bea'nin vasiyeti ona hediye edilmişti ve artık özgür ve temiz bir şekilde ona ait.

Büyükanne Bea ve Büyükbaba Marv, tüm çocukları taşındıktan sonra daireyi satın aldılar. Burası onların emeklilik eviydi. Cassie'nin annesi hep ne kadar küçük olduğunu söylerdi. *Siz ikiniz birbirinize takılmıyor musunuz?* Ama Bea ve Marv asla birbirlerinin yoluna çıkmazlardı. Küçük sığınaklarını seviyorlardı. Cassie ne zaman ziyarete gelse, Marv oturma odasında kitap okuyor, Bea ise mutfakta yemek pişiriyor olurdu. Daire hâlâ çikolata parçacıklı kurabiye kokuyor.

Cassie dairesini ve burada yaşadığı tüm anıları çok seviyor. Önümüzdeki yıl satmak zorunda kalacak. Uzun zaman önce satması gerekirdi ama aptalca bir şekilde buraya tutunuyor. Burası onun evi. Liseden beri giydiği ceketini giyecek ve her gece ramen noodle yiyecek ama evinden vazgeçmek istemiyor.

Ama yapmazsa, alınacak. Ya da daha kötüsü.

İçeri girdiğinde Cassie'nin yaptığı ilk şey posta kutusuna gitmek olur. Geçmişte bir zamanlar posta almak eğlenceliydi. Mesela on yaşındayken. Şimdi o metal posta kutusunu her açtığında nefesini tutuyor. Kapının gıcirtısı kalbinin yerinden fırlamasına neden oluyor, sanki eğitilmiş bir tepki gibi. Ama bugün her zamanki gibi önemsiz postalar ve sadece bir elektrik faturası var. Posta kutusunda dün geceki ışıltısını bozacak hiçbir şey yok.

Bayan Richards onun için asansörün kapısını tutar ve Cassie çantasını göğsüne bastırarak asansör kapanmadan hemen önce içeri atlar. Bayan Richards ona hoş bir gülümseme verir ve Cassie yaşlı kadının sohbet etmeye hevesli olduğunu anlar. O ve Büyükanne Bea eskiden arkadaşları.

"Nasılsın, Cassandra canım?" Bayan Richards soruyor.

"İyi." Bayan Richards'ın geceyi bir adamın evinde geçirdiğini anlamamasını umarak saçlarını okşar. Yaşlı komşusunun bunu onaylamayacağından şüpheleniyor. "Peki ya sen?"

"Oh, her zamanki gibi." Bayan Richards, Cassie'ye Büyükanne Bea'yi hatırlatan bir şekilde gözlerini devirdi. "Sırtımdaki kireçlenme azdı. Sana söylüyorum, sakın yaşlanma."

Cassie güler ama bu onu her zaman huzursuz eden bir ifadedir. *Yaşlanma*. Yaşlanmayı nasıl önlüyorsun? Herkes yaşlanır, bu yüzden yaşlanmamanın tek yolu genç ölmektir.

Asansör ikinci katta her zaman yaptığı gibi yalpalıyor. Cassie buraya ilk taşındığında, tepesindeki dişlilerin her dönüşünde gıcırdayan ve inleyen bu asansörde panik atak geçirirdi. Üstelik bir tabut büyüklüğünde. Bayan Richards'a bu kadar yakın olmak ve bu küçük kapalı alandaki az miktardaki havayı paylaşmak her seferinde nabzını yükseltmeye yetiyor.

Bayan Richards ise asansörün bir ölüm tuzağı olma potansiyelinden bihaber görünüyor. "Sevgiliniz var mı?" diye soruyor.

Cassie gülümsemeye zorlar. "Evet, ."

"Çok iyi." Yaşlı kadın başıyla onaylıyor. "Yakında evlenecek misiniz?"

Belki de o kadar komik olmasa da homurdanıyor. Joel'in ilişkisinin bu kadar başındayken evlilik ya da çocuk düşünmediğine dair ısrarına rağmen, tüm arkadaşları o noktadayken o da düşünüyor olmalı. "Göreceğiz," diyor.

İkisi de beşinci katta iner ve Cassie asansörden çıkarken her zamanki gibi rahat bir nefes alır. Bayan Richards

Cassie'nin dairesinin önünden geçmeleri gerekiyor. Bayan Richards tam onun yanında dururken Cassie'nin kapısında kıpkırmızı boyayla yazılmış olan şeyi görürler:

SLUT.

Cassie kelimeye bakar, vücudu donmuştur. Bayan Richards elini ağzına kapatarak, "Ah, canım," diye mırıldanıyor. Cassie bir şey yapması ya da söylemesi gerektiğini biliyor ama ne yapacağından emin değil. Biri apartman kapısında ona sürtük demişti. Kim olduğunu ve nerede yaşadığını bilen ve binasına girebilen biri.

En kötüsü de, dükkânının kapısındaki boyayla aynı renkte olması.

"Ne kadar korkunç," diyor Bayan Richards. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Cassie'nin hiçbir fikri yok. Dün geceye kadar iki yılı aşkın süredir seks yapmadığı düşünülürse, birinin ona sürtük demesi gülünçtür. Ama bir yanı, kapısına bu hakareti yazan kişinin dün gece tam olarak ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyor. Ve bundan mutlu değil. Böyle hissedebileceğini düşündüğü tek bir kişi var.

Francesca.

Francesca - Joel'in kalbini ondan önce işgal eden meçhul ama güzel kadın. Harika bir aşçı olan ve arkadaşları tarafından daha çok sevilen Francesca. *Mükemmel* olan Francesca.

Bayan Richards şimdi ona daha farklı bakıyor, belki de ilk kez sabahın erken saatleri olmasına rağmen gece dışarı çıkmak için kıyafet giydiğini ediyor. Bayan Richards onun Utanç Yürüyüşü yaptığını fark etmiş olmalı. Ve Cassie ilk kez utandığını hisseder.

"Polisi aramalısınız," diyor Bayan Richards.

Cassie başını sallıyor. Polisi araması gerekiyor. Tabii ki arayacak.

Ama polis gelirse, onun dairesine girmek isteyeceklerdir. Kapının dışında öylece durmazlar, değil mi? Ve içeri girerlerse, büyükbaba Marv'ın geride bıraktığı şeyi bulabilirler.

Bu da Cassie'nin cevaplayamayacağı sorulara yol açar.

Her neyse, polis dükkânının kapısına o boyayı kimin attığını asla bulamadı, peki bu suçu çözmeleri ne kadar olası? Gerçekten, araması gereken kişi Joel. Özellikle de tüm bunların arkasında Francesca'nın olabileceğinden şüphelenmeye başladığından beri.

Cassie çantasına uzanıp telefonunu alır, Joel'i aramaya ve şüphelendiği şeyi ona anlatmaya hazırdır. Ama aramayı yapmadan önce tereddüt eder. şüphelerini onunla paylaşmak istediğinden birden o kadar da emin değildir.

Ayrılmış olsalar da Cassie, Francesca'nın Joel'in kalbinde hâlâ önemli bir yere sahip olduğunu bilmektedir. Ona karşı garip bir şekilde korumacıdır. Bu yüzden Cassie ne zaman onun hakkında bir şey ima etse, Joel hemen konuyu değiştiriyor. Onu yerden yere vursa daha iyi olacağından değil -eski sevgiliyi kötülemek Cassie'nin hoşlanmadığı bir özellik- ama biri onun adını söylediğinde gözlerinin yumuşamasından hoşlanmıyor. Onun küçük bir parçasının onu özlediğine dair her şeyine bahse girer. Burada büyük bir aşk hikayesi varsa, bunun Joel ve Francesca arasındaki hikaye olmasından korkuyor.

Cassie telefonunu çantasına geri koydu. Polisi aramadı. Joel'i aramıyor. Kimseye söylemiyor.

Bölüm 18: Eski Sevgili

Dün geceyle ilgili çok pişmanım. Kafeden çıktıktan sonra bir bara gittiğim için pişmanım. İçtiğim miktar için pişmanım.

Olive'in dairesine nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyorum. Bir an viskimi yudumlarken, bir an sonra kapısının önünde dikiliyordum. Kafamın içindeki bir ses bana eve gitmem gerektiğini söylüyordu. Pişman olacağım bir şey daha yapmadan önce.

Ama küçük bir parçam hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor. Dün gece bir karar vermem gerekiyordu. Ya Joel'i unutacaktım ya da Olive'den kurtulmaya çalışacaktım. Ve o kararı verdim.

Ama bu sabah uyandığımda başımın ağrımından dolayı pişmanım. Bütün gün su içtim ama işten çıktığımda sağ şakağımdaki zonklama hâlâ devam ediyordu. Artık yirmi yaşında değilim - ne zaman içsem, ertesi gün bunun bedelini ödüyorum. Tek düşünebildiğim doğruca eve gidip güzel, sıcak bir banyo yapmak. Nonna beni rahatsız etmeyecek.

"Vay, vay, vay, bu Sophia Loren değil mi..."

Sokakta tam arkamdan gelen sesle dönüp bakıyorum. Tanıdık geliyor ama yüzü görene kadar bir anlam veremiyorum. Parkta tanıştığım adam, Dean. Joel'in arkadaşı.

Bana tek gamzesini patlatan bir gülümseme gönderiyor. "Ne şansımız var ki, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldanıyorum, özlemle evdeki banyoyu düşünüyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bence kader bizi bir araya getiriyor olabilir."

"Bundan emin değilim."

Bana doğru bir adım attı. Ceket giyiyor ama altında pahalı görünen bir pantolon var. Yakasından bir kravat görünüyor. Önlük giymediği kesin. Ne iş yaptığını merak ediyorum.

"Dürüst olmalıyım," diyor Dean. "O günden beri seni düşünmeden edemiyorum."

Kendime rağmen gülüyorum. "Eminim bunu atlatacaksın."

"Ben o kadar emin değilim."

"Öyleyim."

"Hayır." Hüzünle başını sallıyor. "Bence bana acımalısın. Seni yemeğe çıkarayım."

"Ben, uh..." Ellerime bakıyorum. "Özür dilerim."

Yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Denemek zorundaydım, değil mi?"

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Gözleri çok karanlık ve yoğun. Onunla çıkmak istemesem de azmine saygı duyuyorum. "Fıstığa ne dersin?" diyor.

Ona göz kırpıyorum. "Fıstık mı?"

Kafasını birkaç metre ötemizde fıstık kavuran arabaya doğru salladı. "Sana biraz fıstık alayım. Yemek değil, sadece fıstık."

Tereddüt ediyorum. Gerçekten güzel kokuyorlar. Ama tadı asla kokusu kadar güzel olmuyor.

"Haydi." Tereddütümü anladı. "Önemli bir şey değil. Kelimenin tam anlamıyla sadece fıstık."

"Tamam," diye geveliyorum kendimi durduramadan.

"Öyle mi?" Kabul ettiğime şaşırmış görünüyordu. "Peki, harika. Fikrini değiştirmeden önce onları getireyim."

O da büyük, yağlı bir torba fıstık alıyor ve paylaşmak için yakındaki bir binanın merdivenlerine oturuyoruz. İlk yerleştiğimde basamak çok soğuk geliyor ama elimi torbaya uzattığımda fıstıklar sıcacık.

"Gördün mü?" Dean diyor ki. "Bu harika değil mi?" "O kadar da kötü değil," diye itiraf ediyorum.

Daha fazla fıstık almak için çantaya uzanıyorum ve bu sefer Dean'in eli benimkine değiyor. İçimden küçük bir ürperti geçiyor ve gözlerimi kaldırdığımda bana sırtıyor. Kabul etmek gerekir ki çok sevimli.

"Fıstıklar nasıl, Bayan Loren?" diye . "İyi," diyorum.

"Sokak fıstığından daha iyi bir şey olduğunu sanmıyorum" diyor.

"Peki ya sokak krakerleri?"

"Hayır, sokak fıstığı kazanır. Sokak krakerleri çok tuzlu."

"Çok tuzlu olduklarını sanmıyorum."

Gülüyor. "Gerçekten mi? Sen bilmiyor musun?"

"Hiç de değil. Mükemmel miktarda tuzlular."

"Tanrım, o zaman berbat bir zevkin var. Senin büyük bir şef olduğunu sanıyordum."

Başımı kaldırdım. "Ne? Bunu sana kim söyledi?"

Dean'in yüzündeki gülümseme kaybolur. "Uh..."

Pantolonumdaki fıstık tozunun kalıntılarını siliyorum. "Ben gidiyorum."

"Hayır, bekle!" Uzandı ve elini koluma koydu. "Özür dilerim. Lütfen gitmeyin. Açıklayacağım."

Hissettiğim kızgınlık, tüm hikâyeyi dinleme arzumdan daha ağır basıyor. Bu yüzden basamaklarda oturmaya devam ediyorum ve gözlerimi ona odaklıyorum. "Peki. Açıkla."

"Geçen gün seni parkta gördükten sonra Joel'e harika bir kızla tanıştığımı söyledim." Yakasını çekiştirerek kravatını bir kez daha görmemi sağladı. "Ve seni orada dururken gördü ve... şey, bana senin kim olduğunu söyledi."

Aman Tanrım. Joel'in benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Dean çabucak, "İyi şeyler söyledi," dedi. "Senin harika olduğunu ama ona uygun olmadığını söyledi. Ama bana nerede çalıştığını söyledi ve benim de..."

Bir nefes çekiyorum. "Yani bu tesadüfi bir karşılaşma değil miydi?"

Başını öne eğdi. "Hayır. Değildi. Yarım saattir seni görmeyi umarak burada bekliyorum."

"Yani temel olarak, beni takip etmeye, bana yalan söylemeye ve seninle yemek yemem için beni kandırmaya mı karar verdin?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Bu şekilde söyleyince kulağa gerçekten kötü geliyor." İç çekiyor. "Bak, sadece seni tekrar görmek istedim. Bu çok mu kötü? Akşam yemeğinde sana gerçeği anlatacaktım. Sonra da buna gülecektik."

Ben de kendi içimi çektim. Benimle burada buluşmayı planladığı için Dean'e taş atmak zor. "Özür dilerim," diyorum sonunda, "yeterince iyi birine benziyorsun ama... şu anda çok şey yaşıyorum. Hayatım için iyi bir zaman değil. Dürüst olmak gerekirse şu anda biraz dağılmış durumdayım."

Dean'in kaşları çatıldı. Bir an sessiz kaldı, sadece bana baktı. "Sana onu unutturabilirim."

Boğazımı temizliyorum. "Ne?"

"Eğer bana bir şans verirsen," diyor. "Joel hakkındaki her şeyi unutmanı sağlayabilirim. Beni yanlış anlama, o harika bir adam. Ama senin gibi bir kadın için yanlış biri. Seni mutlu edemezdi." Koyu renk gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Yapabilirdim. Bana bir saat ver ve sana 'Joel kim?' dedirteyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama Dean gözlerimin içine bakarken, küçük bir parçam ona inanıyor.

"Dinle." Elini arka cebine atıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Küçük beyaz bir dikkörtgen çıkarır ve ceketinden çıkardığı bir kalemle üzerine bir şeyler karalar. "Bu benim kartım, arkasına da cep telefonu numaramı yazdım. Bunu en yakın çöp kutusuna atmayacağına söz verirsen seni bir daha takip etmeyeceğime söz veriyorum."

Bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Ya evde atarsam?"

"Sorun değil. Çünkü çöp kutunuzda olacak ve sabahın ikisinde beni aramak için çaresiz bir dürtü duyduğunuzda, hala geri alınabilir olacak."

Kartı parmaklıyorum. İlk fark ettiğim şey oldu. Pourakis. Düşündüğüm gibi Yunanlı. Ve sonra adından sonra MD'yi görüyorum.

"Sen bir doktorsun," diye not düştüm.

Başını sallıyor. "Joel ve ben üniversitede hazırlık sınıfındaydık. Chicago'dan buraya yeni taşındım. Bu yüzden bir sosisliye ne kadar ödeyeceğimi bilmiyorum. Ve yanımda beni kurtaracak güzel bir New Yorklu olmadan sokak satıcılarının benden başka hangi yollarla hayal bile edemiyorum."

Kartı çeviriyorum ve arkasına karalanmış numarayı görüyorum. Rakamlar üzerinde düşündüm. "Peki," diyorum, "son rakam beş mi altı mı?"

Yüzü aydınlanıyor. "Altı."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum. Merdivenlerden ayağa kalkıyorum. "Sizinle tekrar karşılaşmak güzeldi, Dr. Pourakis."

O da ayağa kalkıyor. Sadece başıyla küçük bir selam veriyor. "O zevk bana ait, Bayan Loren."

Kartı ceketimin cebine koydum. Dean Pourakis iyi bir adam - beni aldatmış olsa da, bu kadarını söyleyebilirim. Onu arasaydım, Joel'i unutmama gerçekten yardımcı olabilirdi. Ama uzaklaşırken onu aramayacağımı biliyorum.

Bölüm 19: Yeni Kız

"SLUT" kelimesinin boyanmasından üç gün sonra Cassie işten dönerken Francesca'nın restoranının önünden geçer. Manzaralı yoldan gidiyormuş gibi davranır, ancak binasına dönmek için farklı bir metro hattına binmesi ve iki mil yürümesi gerektiği gerçeği kendine söylediği yalanı yalanlar. Francesca'ya bir göz atmak için buradadır.

Angela's Ristorante küçük, duvardaki delik gibi bir yer. Bir bakıma Cassie'ye Bookland'i hatırlatıyor, iki büyük dükkânın arasına sıkışmış gibi. İtalyan bayrağını kutlamak için yeşil, beyaz ve kırmızı renklere boyanmış tentesi birkaç metre dışarı taşıyor. Dışarıda sıcak havalarda birkaç masanın sığabileceği bir alan var ama şu anda boş.

Cassie cesaret edebildiği kadar yaklaşp cam pencerelerden içeri bakıyor. Dışarıdan görüldüğü kadar küçük, rahat, romantik ve karanlık. Pencere kenarında bitkiler var ve yeşillikler neredeyse içeride ne olduğunu görmesini engelliyor. Gözlerini kısarak uzun, siyah saçlı güzel bir kadını seçmeye çalışıyor.

Tabii Francesca ortaya çıkarsa Cassie ne yapardı? Ona doğru yürür ve kapısına hakaretler yazmayı bırakmasını mı isterdi? Bayan Francesca'ya soğukkanlılıkla Joel'in artık *onun* erkek arkadaşı olduğunu ve hayatına devam etmesi gerektiğini mi söylerdi?

Yine de tartışmalı bir konu. Francesca buradaysa, gözden kaybolmuştur. Muhtemelen mutfakta.

Cassie restorana (ya da ristorante'ye) son bir kez baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşır. En başta - aptalcaydı. Utanmıştır ama kapısındaki "SÜRTÜK" yazısı onu sarsmıştır. Yine de Francesca olduğunu bilmiyordu. Cassie ona saldırmak için iyi nedenleri olan başka insanlar da olduğunu çok iyi biliyor.

Ancak Cassie sokağın köşesini döndüğünde, neredeyse hiç beklemediği biriyle çarpışacaktı. Burada karşılaşacağını hiç düşünmediği biriyle.

Ben Joel.

"Merhaba!" Birden nefesinin kesildiğini hisseder. "Ben... Ben..."

Sanki onun bir serap olabileceğini düşünüyormuş gibi mavi gözlerini kırıştırarak ona bakıyor. "Cassie?"

Yutkunuyor. Onun burada ne yaptığını bilmesini istemiyor. Buraya eski kız arkadaşını gözetlemek için geldiğini bilemez. Bu akıllı başında değil.

davranışı. "Merhaba," dedi sonunda. "Ben sadece... alışveriş yapıyordum." Adam gözlerini ona diyor.

"Alışveriş mi?"

O biliyor. Biliyor mu? Burası kesinlikle bir alışveriş bölgesi değil. Ama söz konusu bile olamaz. Şehrin her yerinde mağazalar vardır, burada da vardır. "Harika bir ayakkabı mağazası var..."

Lütfen mağazanın adını sormayın.

"Oh." Yüzü rahatlıyor. "Tamam."

Beş saniye kadar rahatlıyor, ama sonra aklına şu düşünce geliyor: Bu *adamın* burada ne işi var? Buraya yakın bir yerde çalışmıyor. Buraya yakın bir yerde yaşamıyor. Evet, burada olması şüpheli. Ama *onun* burada olması da aynı derecede şüpheli.

Buraya Francesca'yı görmeye gelmiş olabilir mi? Eğer öyleyse, neden? Ya da belki bu sorunun cevabını bilmek istemiyordur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyor. Adamın gözleri büyür. Çenesini ovuşturuyor.

"Ayrıca... alışveriş."

"Oh," diyor.

Lanet olsun, *yalan söylüyor*. Francesca'nın restoranının nerede olduğunu herkesten iyi biliyor ve buraya onu görmeye geldiği çok açık. Ama onu suçlayamaz. Çünkü suçlarsa, restoranın yerini bildiği ortaya çıkar. Ve onun da kimliği açığa çıkar. Tek yapabileceği bunun olmasını engellemeye çalışmak.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor ona.

Bir anda yüzüne çok üzgün bir ifade gelir. Gözlerini indiriyor. "Tamam."

"Sen..." Boğazını temizliyor. "Buralarda bildiğiniz iyi bir restoran var mı?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Hayır," diyor. "İstemiyorum."

Cassie ne düşüneceğini bilemez. Ama Joel'in Francesca'ya karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyorsa, bu şüphesi şimdi doğrulanmıştır.

Bölüm 20: Eski Sevgili

Annemle telefonda konuşurken her zaman berbat bir ruh halinde oluyorum.

Nonna çoğunlukla destekleyici oldu ama annem tam tersini yaptı. Starbucks'ın köşesinde otururken, sohbetin ilk yirmi dakikasını bebek denemeye karar veren kız kardeşim hakkında konuşarak geçiriyoruz. Kız kardeşim için mutluyum ama aynı zamanda, kendi çocuğumu deneyebileceğim bir noktaya gelmekten ne kadar uzak olduğum iç karartıcı.

Joel çocuk istiyordu. O üç çocuk istiyordu ama ben sadece iki çocuk istiyordum. Bu bazen yaşadığımız bir anlaşmazlıktı, ancak farklı sayıda çocuk istememizden benim kadar rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Belki de onları birlikte doğurmayacağımızı bildiği içindir.

Sonunda annemle sohbetimizin konusu bana geldi.

Yani, aşk hayatım hakkında. Ya da eksikliği.

"Nonna senin asla biriyle çıkmadığını söylüyor," diyor Ma.

Nonna neden kendi işine bakamıyor? "Evet, biliyorum," diyorum.

"Gerçekten mi? Ne zaman mesela?"

Hiç olmadığı gibi. Rüyalarımındaki gibi. Hayır, o zaman bile değil. "Artık gençleşmiyorsun," diye hatırlatıyor annem.

"Gerçekten mi? Ben tersine yaşlandığımı sanıyordum." "Ukalalık etme. Sonunda yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Dudağımı çiğniyorum. "Ben iyiyim anne."

"Joel'i unutmalısın. Her şey bitti. devam etmelisin." O haklı.

Hayatıma devam etmeliyim. Ama yapamıyorum. Neden yapamıyorum?

Ama yine de Joel ve ben çok uzun zamandır birlikteydik. O benim hayatımdı. Hayatım olacağını düşünmüştüm. Birbirimize duyduğumuz aşkı böylece unutamam.

"Gitmem gerek," diyorum anneme.

"Tamam, ama bir dahaki konuşmamızda en az bir kez dışarı çıkmış olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Anne! Gitmem lazım." "Tamam.

Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ama gidecek bir yerim olduğu konusunda da yalan söylüyordum. Gidecek hiçbir yerim yok.

Ve sonra o içeri girdi.

Zeytin. Kanlı canlı. Yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmiş, siyah saçları dağınık ve güzel. Benim film yıldızı versiyonum gibi. Sanki hayatımla ilgili bir film yapsalar beni o oynayabilirmiş gibi.

Ceketini çıkarırken, odadaki birkaç erkek dönüp ona bakıyor. Görünüşe göre Olive'in erkekler üzerinde böyle bir etkisi var. O bundan habersiz görünüyor ya da belki de buna alışmış. Bir içki almasını, sonra geri dönüp koltuğuna oturmasını ve çantasını sandalyesinin arkasına asmasını izliyorum.

Olive'e hiç bu kadar yakın olmamıştım. Acaba beni tanıyacak mı? Hiç gördü mü? Joel'in yanında benim bir fotoğrafımı taşıdığını hayal bile edemiyorum - birlikteyken bile bunu yapmazdı. Selfie'leri çeken bendim. Telefonumda düzinelerce var - Joel ve ben, kız kardeşim ve ben, Lydia ve ben. Hatta bir tanesine Nonna'yı bile dahil ettim. Şimdi hepsi çok aptalca geliyor.

Koltuğumdan kalkıp yaklaşmaya cesaret ettim.

Olive kafasını kaldırmıyor. Tamamen içkisine ve telefonuna odaklanmış durumda. Acaba Joel'a mesaj mı atıyor? Telefonunun ekranına bir göz atma umuduyla yaklaşıyorum. Ama görmek çok zor.

Olive'in sandalyesinin üzerine astığı Kate Spade çantasına bakıyorum. Hayır, gerçek bir Kate Spade olduğunu sanmıyorum ama iyi bir taklit. Çantası açık duruyor ve cüzdanı dışarıda. Ne tür bir New Yorklu çantasını böyle başıboş bırakır? Ve sadece cüzdanı dışarıda değil, anahtarları da tam üstünde. Herhangi biri onları alabilir ve o bunu asla bilemez.

Kim

olursa.

Hmm.

Bunu gerçekten düşünüyor muyum? Olive'in anahtarlarını çantasından *çalmayı* gerçekten düşünüyor muyum? Ona yapabileceğim onca şey arasında en tatsızlarından biri bu olurdu. O yüzükte bir sürü anahtar var, muhtemelen hem işi hem de evi için. Eğer onları alırsam, mahvolur.

Bir o yana bir bu yana bakıyorum. Bu mağazadaki herkesin dikkati telefonları ya da dizüstü bilgisayarlarıyla dağılmış durumda. Kimse bana bakmıyor.

Daha fazla düşünmeden Olive'in çantasının yanından geçip anahtarlarını alıyorum. Kimse beni görmeden onları hızla ceketimin cebine sokuyorum. Sonra da

Kimse ne yaptığımı anlamadan Starbucks'tan çıkıp gidiyorum. Neredeyse gülünç derecede kolay.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Heyecan çok büyük. Dükkândan güvenli bir şekilde çıktıktan sonra anahtarları çıkarıp onlara bakıyorum. Onlarla ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Çöpe mi atayım? Kanalizasyona mı?

İşte o zaman gözlerim sokağın sonundaki nalbur dükkanına takılıyor. Vitrinde neon bir tabela var: *Anahtarları kopyalıyoruz*.

Eğer onları atarsam, tüm kilitlerini değiştirecek ve yeni anahtarlar alacak. Ama onları kopyalayıp yüzüğü çantasına geri koyarsam.

Bunu gerçekten düşünmüyorum, değil mi? Tamam, Olive'e çok boktan şeyler yaptım. Ama bu çizgiyi aşıyor.

Yine de kendimi nalbur dükkanına doğru yürürken buluyorum.

Mağazaya girerken nefesimi tutuyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bu gerçekten yasadışı. Anahtarları çalmak yeterince kötü, ama şimdi onları şu amaçla kopyalıyorum... şey, henüz ne amaçla olduğunu bilmiyorum. Ve kimsenin beni anahtarları çalarken görmediğinden emin değilim. Ya biri gördüyse ve şu anda polisi arıyorsa? Eğer durum buysa, suç mahallinde oyalanmamalıyım.

"Anahtar kopyalanması mı gerekiyor, hanımefendi?" diye soruyor kasadaki adam. Babam kadar yaşlı, saçları seyrelemiş ve gözlükleri burnunun köprüsüne öyle bir oturmuş ki hafif bir esintide uçacakmış gibi duruyor.

"Uh..." Anahtarlara bakıyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? "Evet."

Sanırım öyleyim.

"?"

Anahtarlara kaşlarımı çatıyorum. Hangisi onun ev anahtarı? bir etiket var mı? "Yoksa tüm setin kopyalanmasını mı istiyorsun?" diye soruyor bana.

"Evet, tüm set," diye kabul ediyorum. "Ne kadar sürer?"

"Bahse girerim iki dakika içinde halledebilirim." Sararmış dişlerini bana gösteriyor. "Zaman tutmak ister misin?"

"değil." Anahtarları tezgâha doğru kaydırıyorum. "Eminim bunu yapabilirsiniz

o."

Kalbim göğsümde güm güm atarken o anahtarları Kesici. Çok hızlı ama sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Giriş kapısının zili çaldığında üçüncü anahtarın üzerindeydi ve ben yukarı baktım.

Bir polis memuru az önce dükkana girdi.

Kalbim daha önce çarpıyordu ama şimdi düzensiz atıyor. Tanrım, anahtarları çaldığımı biliyor. Beni tutuklayacak. Joel benim bir psikopat olduğumu düşünecek.

Memur karanlık, delici gözlerle bana bakıyor ve başındaki şapkayı düzeltiyor. Kıvranıyorum. Çok suçlu görünüyor olmalıyım. Bana bir kez bakıp suç işlediğimi anlamış olmalı. Bir suç *işliyorum*. Şu anda suç işlemenin tam ortasındayım. Hem de bir polis memurunun önünde!

Memur bana "Affedersiniz bayan," dedi.

Aman Tanrım. Hapse gireceğim. Bana kelepçe takıp hapse . Annem yıllık Noel mektubunda bu konuda ne diyecek?

"Evet?" .

Anahtarları iade edip içtenlikle özür dileme şansım var mı?

"Sanırım şapkanızı orada düşürdünüz," diyor memur.

Gözlerim mağazanın hemen girişinde yerde duran koyu kırmızı şapkaya takılıyor. Aslında o benim şapkam. "Oh..."

"Dur, senin için getireyim..."

Ben kalp krizinden ölmek üzereyken memur koşarak şapkamı yerden alıyor. Ona teşekkür ediyorum ve sonra dükkânın içinde kayboluyor.

Görevliden yeni anahtarları alırken ellerim titremeye devam ediyor. Onları benim için bir yüzüğe falan takmış. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Bütün bir anahtar setini çaldım ve kopyaladım. Orijinallerini Olive'in çantasına geri bırakacağım ve Olive'in bundan haberi olmayacak.

Ve şimdi bende onun anahtarlarından bir set var.

Bölüm 21: Yeni Kız

Cassie, Bookland'in resepsiyonunda otururken Lydia'dan bir e-posta aldığıında Ekim ayının bitmesine sadece bir hafta vardır:

Gelecek hafta sonu evimizde bir parti veriyoruz. Kostümler zorunlu.

Cassie e-postayı görünce kaşlarını çatır. Yıllar boyunca pek çok parti daveti almıştı ama bu bir parti daveti gibi gelmiyordu. Daha çok, çocukken ailesinin düzenlediği ve kendisinin de orada olmasının beklendiği bir partiye benziyor. Kostümler gibi, parti de zorunlu gibi görünüyor.

"Sorun nedir?" Zoe son romanından başını kaldırarak ona soruyor. Bu kitabın kapağında üstsüz bir adam resmi var. Neden bu kadar çok kapağın üzerinde gömleksiz erkek resmi var? Cassie bazen Zoe'nin kitabına bağırarak istiyor: *Tanrı aşkına, üzerine bir şeyler giy!*

"Bir Cadılar Bayramı partisine davet edildim," diyor Cassie. "Vay canına, ne korkunç. Senin yerinde olmak ne kötü."

Cassie gözlerini devirir. "Joel'in arkadaşının iğrenç karısı tarafından düzenleniyor, sana bahsettiğim kişi. Ve sanırım benim de gitmem gerekiyor."

Zoe'nin e-postayı okuyabilmesi için telefonunu kaldırır. Zoe başını arkaya atıp öyle bir gülüyor ki Cassie ağzının arkasındaki gümüş dolguyu görebiliyor. Zoe her zaman bir gün altın ya da gümüş bir dişe sahip olmak istediğini söyler.

"Kulağa *çok hoş* geliyor," diyor Zoe. "Joel parti hakkında ne diyor?"

Cassie yüzünü buruşturuyor. "Onlar onun en yakın arkadaşları. Gitmek istediğini varsayıyorum..."

Zoe kitabındaki bir sayfayı katlayıp tezgâhın üzerine bırakıyor. "*O kadar* da kötü değil. En azından giyinip süslenebiliyorsun. Bu eğlenceli."

"Şu anda kostüm alacak param yok."

"Saçmalama. Sadece seksi bir kedi olarak git. Ödünç alabileceğin bir mayom var."

"Seksi bir kedi olarak gidemem!" "Neden gidemezsin?"

Cassie'nin sizden on yaş büyük insanlarla bir partiye gittiğinizde en seksi, en sürtük kıyafetinizi giymenin iyi görünmediğini açıklayacak enerjisi yoktur. "Yapamam işte."

"Peki ne gibi giyinmek istiyorsun?"

Cassie yıllar boyunca giydiği kostümlerden bazılarını zihninde gözden geçirirken dudağını çiğniyor. Seksi bir balkabağı. Seksi bir kadın polis. Seksi Wonder Woman. İki kez seksi kedi oldu.

Bu kostümlerin hiçbirisi Lydia'nın partisi için uygun değil. Bundan çok daha şık giyinmesi gerek. Ama ne?

Birkaç dakika düşündükten sonra nihayet bir cevap yazıyor:

Benim için kostüm önerin var mı?

Cassie, Lydia'nın cevabı ekranda belirene kadar birkaç dakika bekler:

Peki ya Kleopatra?

Cassie, "Lydia Kleopatra olarak gitmem gerektiğini söylüyor," diye açıkladı.

Zoe bunu düşünürken dudaklarını büzüyor. "Evet, hoşuma gitti. Çok para harcamanıza da gerek yok. Mükemmel olabilecek beyaz bir elbisem var. Ve bu harika altın kemer. Ooh, makyajını da ben yapabilirim!"

"Pekâlâ." Cassie bu fikre ısınıyor. "Sanırım Kleopatra olarak gideceğim."

Bir müşteri dükkâna girerken kapı çalıyor. Cassie gülümseyerek oyun suratını takınır. Ama dükkâna bir polisin girdiğini görünce yüzü düşer. Bir an için bir yumruk boğazını sıkıyormuş gibi hisseder.

Belki de vandalizmi takip etmek için buradadır.

Memur otuzlu yaşlarında, sık siyah bukleleri kafatasına yapışmış. Tezgâha doğru yürür ve Cassie içgüdüsel olarak bir adım geri çekilir. Hâlâ kitabını tutan ama gözlerini kaldırmış olan Zoe'ye bakar. Ama Cassie'nin aksine, Zoe'nin yüzünde korku yoktur. Korkmasını gerektirecek bir şey yoktur.

Cassandra Donovan? Tutuklusunuz.

"Merhaba hanımlar," diyor memur.

"Merhaba," diye mırıldanıyor Cassie.

"Sadece merak ediyordum," diyor. "Şu Junie B. Jones kitaplarından var mı sizde? Kızım onları çok sever."

Omuzları rahatlayarak çöktü. Onu götürmek için gelmedi. Sadece çocuğu için biraz okuma malzemesi almak istiyor. Ama günün birinde polisin elinde tutuklama emriyle buraya geleceği hissinden kurtulamıyor.

Bölüm 22: Eski Sevgili

Vitrin alışverişi umduğum gibi gitmiyor.

Konsept şu: Eğlenmek için kıyafet deniyorum ve sonra hiçbir şey almadan çıkıyorum. Bunun para biriktirmeme (ya da en azından kredi kartı borcundan *kurtulmama*) yardımcı olması gerekiyor ki sonunda büyükannemle yaşamaktan kurtulabileyim. Ama bunu yapmak düşündüğümünden daha zor. Ne zaman seksi bir şey denesem, Joel'in beni onun içinde gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi hayal ediyorum. Ve bir dakika sonra kasadayım.

Kıyafetler neden bu kadar pahalı ki? İnsan gözünü kırpmadan bu mağazalardan birinde bir aylık kirasını rahatlıkla harcayabilir. Hele bir de ayakkabıları eklerseniz. Ayakkabı almadan elbise de alamazsınız.

İşte bu yüzden bugün hiçbir şey almayacağım. Bu seksi yeşil elbisenin göğüslerimi ne kadar ortaya çıkardığı umurumda değil. Ve güdük bacaklarımı ne kadar uzun gösterirse göstereyim, onunla birlikte bu topuklu ayakkabıları kesinlikle almayacağım.

Yeşil elbiseyi elimde tutarken, zihinsel olarak kendimi onu rafa geri koymaya zorlarken, bir kadının bana baktığını fark ediyorum. Şık siyah deri bir palto giymiş, saçlarını mantıklı bir şekilde toplamış ve bir eliyle de sevimli küçük bir çocuğu taşıyan bebek arabasını tutuyor. Çocuğun yumuşak sarı bukleleri yumurtalıklarımın aynı anda üç yumurta birden atmasına neden oluyor. Bunun olduğunu *hissedebiliyorum*.

Joel ve benim çocuklarımızın neye benzeyeceğini hep merak etmişimdir. Kesinlikle sarışın değillerdi. Onun mavi gözlerine ve benim siyah saçlarıma sahip olacaklarını hayal ederdim. Elbette, bu gidişle çocuk sahibi olacak kadar zamanında evlenecek birini bulursam şanslı sayılırım. Anne olma hayali, bu korkunç pahalı elbise ulaşılmaz görünüyor.

Kadın bana bakmaya devam ediyor, kaşları çatık, bu da beni biraz rahatsız ediyor. İlk başta neden bana baktığını anlayamıyorum ama sonra bir şey hafızamı canlandırıyor. Yıllar öncesinden.

"Siz...?" diye söze başlıyor kadın. "Merhaba

Melissa," diyorum.

Şimdi her şey aklıma geliyor. Melissa, Joel'in tıp fakültesinden sınıf arkadaşı Greg'le çıkıyordu. Joel ve aynı zamanlarda çıkmaya başladılar. Ama Joel mezun olduktan ve sınıf arkadaşları kendi yollarına gittikten sonra irtibatı kaybettik. Melissa ve ben her zaman arkadaş canlısıydık ama tam olarak arkadaş değildik. Lydia ve benim eskiden olduğumuz gibi değil.

"Tanıdık *geldiğini düşünmüştüm!*" Melissa'nın yüzü tanıyarak rahatlar. "Tanrım, uzun zaman oldu, değil mi? Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Melissa o zamanki halinden 15 kilo daha ağır, ama bu ona yakışıyor. Güzel ve mutlu görünüyor. Oysa ben çok zayıfım, son zamanlarda yaptığım onca yemeğe rağmen. Elmacık kemiklerim o kadar çıkık ki, rutin bir sarılma sırasında istemeden birini yaralayabilirim. Ve son zamanlarda dudaklarım sanki kalıcı bir kaş çatma şeklinde aşağı çekilmiş gibi.

"Ee, ne var ne yok?" soruyorum. Bebek arabasındaki, şu anda minik ayaklarından çoraplarını sıyırmakta olan kıymetli küçük çocuğa bakıyorum. "Belli olanlar dışında tabii ki."

Melissa gülüyor. "Greg'i hatırlıyorsun, değil mi? Birkaç yıl önce evlendik. Küçük Owen da geçen yıl dünyaya geldi." Küçük çocuğun saçlarını sevgiyle karıştırıyor. Bir ahududu üflüyor ve yumurtalıklarım iki yumurta daha atıyor. "Peki ya sen? Hep kendi restoranını açmaktan bahsederdin. Sen... sen...?"

Başımı salladım. "Evet, söyledim. Küçük bir İtalyan mekânı."

"Oh, bu harika!" Melissa ellerini çırpıyor. "Peki ya Joel? İkiniz hâlâ birlikte misiniz?"

Midem bulandı. Melissa'yı tanıdığım anda bu dükkânı terk etmeliydim. "Evet, öyle. Aslında..." Yutkunuyorum. "Daha yeni nişanlandık!"

"Oh, bu inanılmaz!" Melissa'nın gözleri bir an için parlıyor ama sonra düşüyor. Bakışları ile sol elim arasındaki çizgiyi görene kadar neye emin değilim.

"Yüzüğümü yeniden ölçtürüyorum," diyorum hızlıca, sol elimi yumruk yapıp sıkarak. "Ama açıkçası takmaya korkuyorum. Elmas *çok* büyük."

Melissa gerçeği öğrenecek gibi değil. Daha önce hiç görmemiştik. Melissa ve Greg'in yıllar sonra. Asla sahip olamayacağım nişanı bir kişiye anlatmanın tadını çıkarabilirim. Elmasımın çok büyük olduğunu. Bu kurbandsız bir suç.

"Greg de geçen gün Joel'den bahsediyordu aslında," diyor Melissa. "Sizi de davet etmeliyiz." Son birkaç saniye içinde nasıl olduysa soyunmaktan tamamen kendinden geçmiş bir hale gelen küçük oğluna bakar. "Greg'e mesaj falan attırırım."

Ağzım bir anda macunla dolmuş gibi hissediyorum. "Harika. Buna bayılırız."

Hâlâ elimde tuttuğum elbiseye bakıyor. "Kasaya gidiyorum. Bunu şimdi mi alıyorsun?"

Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Oh, her neyse.

Melissa'nın hemen önünde sıraya giriyorum, çünkü o hâlâ iki pantolon arasında karar vermeye çalışıyor. Birini kaldırıp iç geçiriyor. "Bu birazcık dar ama bu beni kilo vermeye motive edecek. Değil mi?"

"Kilo vermene gerek yok. Harika görünüyorsun."

Başını iki yana sallıyor. "Kesinlikle kilo vermem gerekiyor. Senin aksine. Tanrım, sırrın ne?"

Terk edilmek iştahımı tamamen kaybettiriyor. Ama bunu söylemiyorum. "İyi genler, sanırım."

Acı verici derecede pahalı elbiseyi ayakkabılarla birlikte kasaya bırakıyorum. Bunları kesinlikle almamalıydım ama çok güzel görünüyorlar. Joel beni bu elbiseyle görürse Olive'i tamamen unutacak. Bundan eminim. Ve aşkın üzerine fiyat etiketi koyamazsın.

Kasadaki kız yüksek sesle sakızını çiğnerken eşyalarımı tarıyor. Kredi kartımı okutmak için uzattığımda kaşları birbirine çarpılmış bir şekilde kasaya bakıyor.

"Üzgünüm, Bayan Mascolo," diyor. "Burada kartınızın reddedildiği yazıyor."

Ağzım açık kaldı. Son zamanlarda pek çok şeyi şarj ettiğimi biliyordum ama bu kadarını değil. Öyle mi?

Sanırım aşka bir fiyat etiketi koyabilirsin. Ve ben bunu karşılayamam.

Arkama baktım. Melissa'nın bunu duymamış olma ihtimali var mı? Ama hayır. Gözleri dikkat çekici bir şekilde benimkilerden kaçıyor.

Kız bana "Başka bir ödeme yönteminiz var mı?" diye sordu.

"Ben... Sanırım diğer kredi kartımı evde unuttum," diye mırıldanıyorum. Bana geri uzattığı kartı parmaklıyorum. "Yine de bir hata olmalı. Mümkün değil..."

Kız çaresizce omuz silkerek tekrar "Özür dilerim," diyor. "Ama ödeyecek başka bir yolunuz yoksa..."

"Doğru." İşe yaramaz kredi kartımı cüzdanıma geri soktum. "Kredi kartı şirketini aramam gerekecek... nasıl bu kadar kötü bir hata yaptıklarını öğrenmeliyim! Çok uygunsuz." Bu sonuncuyu Melissa'nın iyiliği için söylüyorum. Şu anda bebek bezi çantasını karıştırmakla meşgul.

"Her neyse, Melissa... Gitsem iyi olacak. Kredi kartı şirketini arayıp bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini öğrenmem gerekiyor."

Çok mu yüksek sesle konuşuyorum? Çok, çok yüksek sesle konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Ama bunu kontrol edemiyorum.

"Evet, tabii ki," diye mırıldanıyor.

"Neden Joel'e Greg'e bir kısa mesaj göndertmiyorum?"

diyorum. Başını salladı. "Evet. Mükemmel."

Ama gözleri sol elimde. Anladı. Joel ve benim nişanlı olmadığımızı biliyor. Ona söylediğim her şeyin yalan olduğunu biliyor. Beni tekrar göreceği için heyecanlı değil. Tek hissettiği benim için üzülme.

Bölüm 23: Yeni Kız

Zoe, Cassie'nin yüzüne uyguladığı makyajı incelemek için geri çekildiğinde, "Çok seksi görünüyorsun," diyor. "Gerçekten seksi."

Cassie banyosundaki makyaj aynasında kendine bakıyor. Zoe, Katy Perry'nin "Dark Horse" klibindeki bir fotoğrafını bulmuş ve Kleopatra makyajını nasıl yapacağına dair bir rehber olarak kullanıyormuş. Cassie de Zoe'nin harika bir iş çıkardığını kabul etmek zorunda. Gözleri siyahla kaplı, göz kapaklarında ise ışıltılı mor ve altın rengi var. Koyu mor dudaklar resmi tamamlıyor.

"Harika bir iş çıkarmışsın," diyor

Cassie. "Ve elbise sana tam oturdu."

Cassie geri çekilip Zoe'nin görünümünü tamamlaması için ona ödünç beyaz elbiseye bakıyor. Elbise üzerine çok iyi oturmuştu, sorun bu değildi. Sorun, elbisenin yan tarafında neredeyse kalçasına kadar uzanan devasa yırtmaç. Bu kesinlikle seksi bir Kleopatra kostümü. Cassie'nin kendi kostümünü almaya parası yetseydi giyeceği şey bu olmazdı ama dolabındaki hiçbir şey buna uymuyor. Bu elbiseyi giymezse, diğer tek seçeneği seksi bir kedi.

Zoe'nin gözleri parlıyor. "Bu bana kitapçı dükkânı için harika bir fikir verdi." "Neymiş o?"

"Erotik bir bölüm!"

Cassie neredeyse boğuluyordu. "Erotik bölüm mü?"

"Elbette! Neden olmasın? İnsanlar buna bayılır." Uzun siyah tırnaklarını Cassie'nin lavabosuna vuruyor. "Çoğunlukla kitaplar olabilir ama belki bazı sanat eserleri de olabilir. Sanat eserlerini boyamaktan mutluluk duyarım."

Cassie, Bea ve Marv'ın Bookland'de erotik edebiyat bölümü olduğunu öğrendiklerinde yüzlerinde oluşacak ifadeyi hayal eder. Belki de bunu sorun etmezlerdi. Büyükanne Bea'den asla emin olamazsın. Bookland'i ayakta tutmak için yapılan en kötü şey kesinlikle bu değil.

Cassie elbisenin yan tarafındaki yırtmacı çekiştiriyor. "Bu elbiseye baktığında aklına gelen ilk şeyin erotik olması beni rahatsız ediyor."

Zoe parmaklarıyla havada kare şeklinde bir şekil çizerken, "Bu kadar kareli olma Cass," diyor. "Neyse, ateşli doktorunuz gelmeden gitsem iyi olacak. Ve unutma..."

"Senin bir şeyi yapma."

"Hayır. O zengin züppelerden bir şişe şarap aşırmaya çalış diyecektim. Kırmızı bir şey olsun, tamam mı?"

Zoe gittikten sonra Cassie boy aynasında kostümünü son bir kez daha inceler. Tamam, yan taraftaki yırtmaç biraz yüksek ama üzerinde harika duruyor. Dolar dükkanından ucuz bir altın taç almış ve Zoe'nin altın kemeri de kostümü tamamlıyor. Makyajı da mükemmel. Düz siyah saçlarıyla gerçekten Kleopatra gibi görünüyor.

Dahili telefon Joel'in geldiğini bildirmek için vızıldar. Joel'e vızıldayarak yaklaşır ve saçlarını son bir kez okşar. Birbirlerine kostümlerinden bahsetmeme konusunda anlaşmışlar, şaşırtacaklarını düşünmüşler. Joel, kostümleri çakışırsa bunun ne kadar kötü olacağına dair şakalar yaparak ona söylemesini sağlamaya çalışmış ama Joel buna direnmiş... ve şimdi memnun.

Havalara .

Kapı çalınır ve Cassie aceleyle kapıyı açar. Kapıyı açarken seksi bir Kleopatra pozu olduğunu umduğu bir şekilde bir elini kalçasına .

Joel, Indiana Jones gibi giyinmiş. Daha önce Harrison Ford'la aralarında bir benzerlik olduğunu fark etmemişti ama kahverengi şapkası, kementi, kahverengi deri ceket ve bir gündür uzayan sakalıyla gerçekten de Indy'ye benziyor. Çok seksi. Kostümünü sır olarak sakladığına memnun. Bu gece ellerini ondan uzak tutmakta zorlanacak. Umarım onun kostümü de onunki kadar hoşuna gider.

Joel'in gözleri kızın giydiklerini görünce büyür. İlk başta onun heyecanlandığını düşünür ama yüzünde gülümseme yoktur. Bir adım geriye doğru tökezler, sonra tek bir hece söyler: "Oh."

"Sorun ne?" diye soruyor.

Konuşmak için ağzını açar ama hiçbir şey çıkmaz. Yüzünün tüm rengi gitmiştir.

"Joel, sorun ne?"

"Sen..." Alnını ovuşturuyor. "Ben... Ben fark etmedim..."

Cassie'nin kalbi hızlanır. "Neler oluyor? Kostümümü beğenmedin mi?" Kaşlarını çatı. "Bu... uygunsuz mu?"

"Hayır." Kahverengi botlarına bakıyor. "değil."

Kaşlarını çatıyor. "Peki sorun ne? Bu noktada değişemem. Artık çok geç."

Zoe'nin makyajını mükemmelleştirmek için harcadığı onca saatten bahsetmiyorum bile. Kleopatra olarak gidiyor, nokta. Joel'in bunu söylemek için çok iyi bir sebebi yoksa

Aksi takdirde.

Uzun bir iç çeker, gözleri hâlâ yere sabitlenmiştir. "Hiçbir şey. Boş ver."

Onu rahatsız eden her neyse, hiç de önemsiz değildir. Yalan söylediğinden endişeleniyor ve elbisenin çok açık saçık olduğunu düşünüyor. Ama bu noktada olan oldu.

Uber partiye ulaştığında Cassie elbisesi yüzünden paniğe kapılmıştır. Erotik sanat eserleri çizen bir kadından moda tavsiyesi aldığına inanamıyor. Bu elbise biraz *fazla* seksi. Üniversite partisine gitmiyor. Kendisinden on yaş büyük bir grup profesyonelle birlikte olacak. Kleopatra'yı siktir et. Kütüphaneci olarak gitmeliydi. *Seksi olmayan* bir kütüphaneci.

Artık çok geç.

Joel'in tüm yolculuk boyunca ona neredeyse hiç bakmaması da işe yaramaz. Asansörde Lydia ve Pete'in dairesine çıkarken Lydia onun elini tutmaya çalışır ve Pete ondan uzaklaşır. Bir giyim mağazasına gidip yeni bir şeyler almak ister.

Ama Joel bunu yaparsa aklını kaçırdığını düşünür. Elbise o kadar da kötü değil. Ve Lydia, Cassie'nin onun kostüm tavsiyesini dinlemesinden hoşlanacak. Belki Lydia ve Cassie yeni kankalar olurlar.

İkisi için kapıyı açtığında Lydia'nın yüzündeki gülümseme Cassie'yi endişelenmesinin kafasında olduğuna neredeyse ikna edecektir. Hayvanat bahçesindekinin aksine, Lydia onları gördüğüne sevinmiş görünüyordu.

"Joel!" Lydia ona sırtıyor. Sonra Cassie'ye daha da geniş bir gülümseme atıyor. "Cassie! Gelebilmene *çok* sevindim."

Lydia, soluk ten rengini ve sarı saçlarını tamamlayan buz mavisi Elsa kostümü içinde çarpıcı görünüyor. Sanki o kostüm için yaratılmış gibi. Lydia -Buz kraliçesi. Lydia'nın gözleri Cassie'nin elbisesinin üzerinde geziniyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Lütfen içeri gelin," diyor Lydia.

Joel getirdiği şarap şişesini neredeyse Cassie'nin eline tutuşturuyor, sonra da alkollü içeceklerin bulunduğu masaya doğru ilerliyor. Cassie daha dairenin eşliğini bile geçmeden kendine bir shot doldurur, sonra da bir dikişte içer. Ve sonra kendine bir tane daha doldurur.

Ne oluyor be?

Lydia Cassie'yi dairenin içine çeker. "Sana etrafı gezdireyim," diyor.

Joel'in dairesi güzel, ancak Lydia'nın dairesi muhteşemden başka bir şey değil. Şehrin silüetini nefes kesici bir şekilde gören bir balkonu olan büyük ve havadar bir daire. Mobilyaların her parçası güzel birer antika ve Cassie, Violet'in bunu nasıl başardığını merak ediyor. Ama dairenin her yerinde küçük kızın izleri var, neredeyse her yüzeyde sergilenen her yaştaki fotoğraflarından, çocuk kitaplarıyla özenle düzenlenmiş kitaplığa kadar. Ve elbette, odanın köşesinde Cassie'nin banyosunun boyutlarına yakın olan devasa bebek evi var. Cassie küçük bir kızken o bebek evine ya da o kitaplığa sahip olmak için sağ kolunu verebilirdi.

"Burası harika bir daire," diye mırıldanıyor Cassie.

"Öyle mi?" Lydia ışıldıyor. "Çalıntı bir şeydi. Sadece dört milyon."

Sadece dört milyon mu? Yüce İsa.

Pete sarhoş bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanarak yanlarına gelir. Yıldız Savaşları'ndan biri gibi giyinmiştir - belki de Obi Won Kenobi. Cassie'yi gördüğünde gözleri Joel'inkiler gibi irileşiyor. "Vay canına," der. Sonra gergin bir şekilde gülüyor.

Cassie bu kadar komik olanın ne olduğundan emin değil ama onun kadar kaba olmak da istemiyor. "Merhaba Pete," diyor.

İçkilerin olduğu masaya bakar ve Joel hâlâ .

Hâlâ içiyor. Bu gece ona neler oluyor?

"Güzel görünüyorsun Cassie." Pete kelimeleri hafifçe geveliyor. Sarhoş. Ama Joel'in birazdan sarhoş olacağı kadar değil. "İlginç bir kostüm."

"Teşekkürler," diyor Cassie.

Lydia, Pete'e bir bakış fırlatır. "Sana söylemedim mi, Peter: sadece üç içki! Artık yok."

"Üzgünüm anne," diye mırıldanıyor Pete.

Lydia, Pete'e pis bir bakış atar ama başka bir şey söylemez, ki bu onun akıllıca bir harekettir. Cassie'nin deneyimlerine göre, bu kadar sarhoş olan erkekler ciddi tartışmalara girecek kadar iyi insanlar değildir. Pete üç içki sınırını çoktan aşmıştır.

Büyük turu tamamladıklarına göre Lydia Cassie'yi içki masasına götürür. Joel nihayet uzaklaşmıştır, bu da rahatlatıcıdır. Ne kadar içtiğinden emin değildir ama çok içtiğinden emindir. Onu eve taşıyabileceğini sanmıyor.

Con'un karısı Anna içkilerin yanında duruyor ve alkollü içeceklere biraz özlemle bakıyor. Üzerindeki elbiseyle çok sevimli görünüyor.

Aslında bir kardan adam, yüzü göğsünün üst kısmına boyanmış ve hamile karnının şişkinliği kardan adamın karnını oluşturuyor. Anna gülümsemeye başlıyor ama Cassie'ye iyice baktığında gülümsemesi anında kayboluyor.

"Oh," diyor Anna, "merhaba... Cassie, değil mi?"

Cassie onun tepkisi karşısında kaşlarını çatar. "Bu doğru. Şirin kostüm."

"Oh," diyor tekrar. Bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koyuyor. "Teşekkürler."

Cassie bir süre Anna'dan bir iltifat bekler ama bu asla gelmez. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel..." Anna saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Ama... şey, bana izin verir misiniz?"

Sonra Anna, Cassie vebaya yakalanmış gibi oradan çıkar.

Bu çok garipti.

Cassie çeşitli alkollü içecek şişelerini inceliyor. Beş dakika önce bir içkiye ihtiyacı vardı. Lydia bir şişe şampanya alır, bir bardağa doldurur ve Cassie'nin bekleyen eline tutuşturur. "Bu bir Billecart- Somon şampanyası."

"Oh?"

"Şişesi üç yüz dolara satılıyor," diyor Lydia.

Üç yüz mü? Yani her yudum beş dolar.

Lydia, "Yüksek bitişli ve uzun yoğunluklu sek bir şarap," diye açıklıyor.

Başka bir dilde de konuşuyor olabilir. Cassie bir yudum alır. "Oh."

"Ahududu ve badem tadını alabiliyor musun?" Lydia soruyor.

Cassie bir yudum daha alır. Denediği diğer tüm şampanyalar gibi .
"Evet?"

Lydia güler. "Hayır, yapamazsın."

Lydia'nın kahkahası onu bıçak gibi keser. Ama Lydia şimdiye kadar ona o kadar iyi davranmıştı ki... üç yüz dolarlık bu süslü şampanya şişesinin tadının geçen yeni yıl için aldığı on dolarlık şişeye aynı olmadığını düşündüğü için onunla dalga geçmesi o kadar büyük bir olay mı? Evet, bu aşağılayıcı. Ama gecenin en önemli sorunu bu değil.

En önemli sorun Joel'in ne kadar içtiği ve hangi cehenneme gittiğidir.

Bölüm 24: Eski Sevgili

Bu gece Lydia'nın yıllık Cadılar Bayramı partisi var. Kutlamak için sarhoş olacağım.

Kanepede oturmuş televizyon izliyorum ve bir kupadan votka ve portakal suyu içiyorum. Nonna yanıma gelirse, sert içki içtiğimi bilmesini istemiyorum. Zaten berbat biri olduğumu düşünüyor.

Lydia'nın Cadılar Bayramı partisi meşhurdur. Komiktir çünkü o buna asla Cadılar Bayramı partisi demez, ama her zaman Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu gerçekleşir. Buna "şenlikli parti" diyor ki bu da yeterince belirsiz. Emin olabileceğiniz tek şey, çok pahalı ordövrler ve çok fazla şarap olacağıdır. Çok fazla şarap.

Bu yıl davetiye almadım. Lydia'nın arkadaşlığımızın soğuması gerektiğiyle ilgili küçük konuşmasından sonra bile beni davet edeceğini düşünmüştüm. Ama postayla hiçbir şey gelmedi.

Kendi kendime belki de posta yönlendirme sistemimde bir sorun vardır dedim. Belki de göndermek istiyordu ama yeni adresinden emin değildi. Ama kendimi kandırıyordum. Lydia sadece birimizi davet edebileceğini biliyordu ve Joel'i seçti. Ve yeni kız arkadaşını.

İki haftadır Olive'in anahtarlarını saklıyorum ama onlarla hiçbir şey yapmadım. Dairesini dağıtmak gibi fantezilerim var ama bunu gerçekten yapar mıyım? Bu bana göre değil. Yine de son birkaç ayda bana benzemeyen pek çok şey yaptım.

Gerçek şu ki Olive'i her düşündüğümde onun o güzel boynunu sıkmak istiyorum.

Nonna pembe ev ceketini ve tüylü terlikleriyle oturma odasına giriyor. Ayaklarına kadar kırış kırış. O kadar yaşlı olduğunu hayal etmek bile zor. "Cumartesi akşamı evde ne yapıyorsun?"

"Her cumartesi gecesi dışarı çıkmama gerek yok." "*Hiçbir* cumartesi gecesi dışarı çıkmıyorsun!"

Nedense Dean'in kartviziti aklıma geldi, cüzdanımın içinde duruyordu. Eve gittiğimde atmaya niyetlenmişim ama atmadım. Yine de onu aramadım.

"Senin için mükemmel bir oğlum var," diyor Nonna. "Arkadaşım Esther'in torunu."

Gözlerimi deviriyorum. "Onun nesi var?"

"Onun hiçbir sorunu yok. Neden böyle söylüyorsun?" Tereddüt ediyor.
"Şey, o biraz kısa boylu. Hepsi bu."

"Ne kadar kısa?"

"."

"*Ne kadar kısa, Nonna?*"

"*Tutto bene*, unut gitsin," diye iç geçiriyor Nonna. Bu da onun yaklaşık bir metre boyunda olduğu anlamına geliyor. "Sadece evden çıkman gerektiğini söylüyorum, *patatina*. Her gece burada olmak senin için sağlıklı değil."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Bu gece gidebileceğin bir yer yok mu?"

Lydia'nın partisine davetli değilim, o yüzden bu konu kapanmıştır. Çantamı aldım ve parmaklarım bir dizi anahtarın etrafına dolanana kadar etrafı karıştırdım. Olive'in anahtarları.

Belki bu gece yapabileceğim bir şey vardır.

Bölüm 25: Yeni Kız

Cassie Joel'in yerini bulmaya çalışır. Muhtemelen yakınlarda bir yerdedir. Ne de bir apartmandalar, müzede değil. Ama bu dört milyon dolarlık dairenin geniş oturma odasını taradığında onu göremez. Belki de bir yatak odasında kaybolmuştur. Aramaya çıksa zavallı mı görünürdü?

Onun yerine Lydia ve Pete'in fotoğraflarına bakmaya karar verir. Gerçek bir şömine gibi görünen ama gerçek olması mümkün olmayan şöminelerinin üzerinde en az bir düzine fotoğraf vardır. Lydia ve Pete'in düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğrafı vardır - Lydia gelinliğiyle ıslıl ışıldır ve Pete onun yanında biraz şaşkın görünmektedir. Ardından Lydia'nın Violet'e hamile olduğu bir fotoğraf ve bir tür park gibi görünen bir yerde yeni doğmuş Violet'e sarıldığı ikinci bir fotoğraf.

Violet nerede bu arada? Cassie onu bütün gece görmedi. Bir yere mi saklanmıştı? Cassie, Lydia'nın küçük kızı bir odaya kapattığını ve ona hiçbir koşulda dışarı çıkmamasını sıkı sıkıya tembihlediğini hayal edebiliyordu. Violet kesinlikle dinlerdi. Cassie daha önce hiç bu kadar uslu bir çocukla karşılaşmamıştı.

Cassie'nin gözleri bir sonraki fotoğrafa takılıyor; yakın zamanda bir Cadılar Bayramı partisinde çekilmiş gibi görünen bir grup fotoğrafı. Lydia Rapunzel rolünde göz kamaştırıcı görünüyor, bu rol ona Elsa kadar yakışmış gibi görünüyor - Lydia'da güzel sarışın prenses diye bağırان bir şey var. Pete Han Solo gibi giyinmiş - bu adamda kesinlikle bir *Star Wars* teması var.

Ve bir de Joel var, polis kılığına girmiş, kameraya sırtıyor. Onu hiç görmediği mutlu görünüyor. Kolunu da güzel bir esmer kıza dolamış.

Kleopatra.

Cassie fotoğraftaki Kleopatra'yı incelerken ağzı açık kalıyor. Kostümün içindeki kadın büyüleyici. Gerçekten çok güzel. Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Doğru yerlerde kıvrımları olan mükemmel bir vücut ve boğazında altın bir kolye. Kameraya gülümserken dişleri bile kusursuz. O gelmiş geçmiş en güzel Kleopatra. Elizabeth Taylor, kalbini ye.

"Bu Francesca. En iyi arkadaşımdı."

Cassie yanakları ısınarak fotoğraftan uzaklaşır. Elbette Lydia onu, kendisinin görmesi için buraya konmuş olabileceğinden şüphelendiği bu fotoğrafa bakarken yakalayacaktı. Lydia'nın dudaklarında minik bir gülümseme belirir. "O kolyeyi ona ben almıştım," diyor Lydia. "Her zaman onu takardı.

Joel ile çıktıkları zaman."

Cassie bakışlarını kısa bir süreliğine fotoğrafa çeviriyor. Boğazına dolanmış, üzerinde sarı bir gülün asılı olduğu ışıltılı altın kolyeye. Çok güzel bir kolyeydi, sevmesi şaşırtıcı değildi.

"Onun hiç fotoğrafını görmedin mi?" Lydia soruyor.

"I..." Cassie yutkunmaya çalışır ama ağzı çok kurudur. "Ben..." Lydia omuz silkiyor. "Şey, bu şaşırtıcı değil. Eminim onları kaldırmıştır. Muhtemelen onun kadar çarpıcı olmadığını için kötü hissetmeni istememiştir."

Cassie fotoğraftan kendi kostümüne bakıyor. Giydiği şeyin herkesi şok etmesine şaşmamalı. Kim bir partiye erkek arkadaşının eski sevgilisinin giydiğinin aynısı bir kostümle gider ki? Joel'in onu gördüğünde aklından neler geçtiğini hayal bile edemez.

Lydia'ya dik dik bakmak için gözlerini kaldırıyor. "Kleopatra gibi giyinmemi sen söyledin."

Lydia bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi yaptım? Bunu hatırlamıyorum."

"Sana hangi kostümü giymem gerektiğini sordum..." Cassie kızgın görünmeye çalışıyor ama kendi kulaklarına sesi acınası geliyor. "Ve sen bana Kleopatra dedin!"

"Belki de yaptım." Omuz silkiyor. "Kabul etmelisin ki bu iyi bir fikir. Francesca inanılmaz görünüyordu, değil mi?"

Cassie buna ne diyeceğini bilemez.

"Ama yine de çok güzel." Lydia'nın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İstese model olabilirdi ama aşçılığın onu çağırdığını söyledi. Bilinçaltımda o kostümün içinde ne kadar çarpıcı görüldüğünü düşünüyorum olmalıyım. Harika bir seçim."

Cassie elbisesinin yırtmacını çekiştiriyor, kendini gittikçe daha bilinçli hissediyor. Odaya bir göz ve herkes ona bakıyor gibi görünüyor. Ve fısıldaşıyorlardı. *Tıpkı Joel'in eski sevgilisi Francesca gibi giyinmiştir.* Tanımadığı iki kadın ona bakıyor ve aynı anda kahkahalara boğuluyorlar. Anna ve Con kanepede oturmaktadır ve Anna Cassie'ye bakarken inanamayarak başını sallar.

Hepsi onun deli olduğunu düşünüyor.

"Bu elbiseyi nereden ?" Lydia'nın dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu... ilginç."

Cassie Lydia'nın yüzüne baktığında gerçeği anlar. Kleopatra kostümü önerisi bir kaza ya da dikkatsizlik değildi. Lydia Cassie'yi burada istemiyor. Onun yerine Francesca'nın burada olmasını diliyor. Cassie Joel için yeterince iyi değildir ve onların çevresinde olmak için de yeterince iyi değildir. Bu hareket, ilişkisini sabote etmek ve muhtemelen Joel'e Kleopatra kostümüyle milyonlarca kez daha iyi görünen son kız arkadaşını hatırlatmak içindi.

Cassie'nin gözleri yaşlarla dolar. Joel'i aramaktan bıkmıştır. Lydia onu ağlarken görme zevkine erişmeden Cassie arkasını döner ve kapıyı arkasından çarparak daireden dışarı çıkar.

Ancak aşağıya indiğinde çıkışının ne kadar zayıf olduğunu fark eder. Hâlâ yukarıda, muhtemelen sarhoş olan ve artık sadece Lydia'nın anlattıklarını dinleyecek olan Joel'i, yani açıklanamaz bir şekilde eski kız arkadaşı gibi giyinen, rastgele ağlamaya başlayan ve partiyi sebepsiz yere terk eden çılgın kız arkadaşını almadan gitmiştir. Üstelik montunu da unutmuş. Ve hava, kağıt mendilden yapılmış gibi görünen kolsuz bir elbiseyle şehirde dolaşmak için çok soğuk.

Lanet olsun.

Cassie lobide durmuş, kapıcı ona kaşlarını çatarken bir sonraki hamlesini düşünmektedir. Eve metroyla gidemez çünkü oraya kadar yürürken donarak ölecektir. Taksi ya da Uber için parası yoktur. Tek seçeneği Joel'e mesaj atmak ve onun gelip kendisini kurtarmasını ummaktır. Orada ne yaptığını sadece Tanrı bilir. Belki o giderse Francesca'yı da davet ederler ve ikisi büyük bir buluşma yaşarlar.

"Cassie?"

Cassie adının söylendiğini duyunca başını çevirir. Önce bebek yumrusunu, sonra da kardan adam suratını fark eder ve zaman bunun Anna olduğunu anlar. Şu anda görmek isteyeceği son kişi. *Son* kişi değil ama kesinlikle en üstte. Partideki diğer herkesle birlikte.

Ama sonra Anna'nın ceketini tuttuğunu fark eder.

"Ceketini unutmuşsun," diyor Anna, ceketini ona uzatarak. Lydia yanında olmadığı için Anna çok daha zararsız görünüyor. Kalp şeklindeki yüzünde tatlı bir şeyler var. Belki de yaklaşan annelikten dolayıdır. "Üşütmeni istemem."

Cassie paltoyu Anna'nın elinden çekip alırken, "Teşekkür ," diye mırıldanıyor.

Anna dudağını çiğneyerek tereddüt ediyor. "Kostüm konusunda kendini kötü hissetme. O kadar da büyük bir mesele değil."

"Evet," diyor Cassie sıkıca, "."

"Tamam, iyi," diyor Anna. "Garipti. Seni gördüğümde şok oldum. Ama her şey bir yana..."

"Lydia bana Kleopatra gibi giyinmemi söyledi."

Anna gözlerini kırıştırır, bu bilgi karşısında şaşırdığı bellidir.

"Ah..." "Beni küçük düşürmek istedi."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

Cassie gözlerini indirir. "Ben o kadar emin değilim."

"Anlamak zorundasın." Anna bir elini yuvarlak karnının üzerine koyar. "Lydia'nın sana karşı bir şeyi yok. Sadece Joel'i Francesca dışında biriyle görmekten nefret ediyor. Lydia değer verdiği insanlara çok sadıktır."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı Cassie.

"Bu iyi bir özellik," diyor Anna. "Bir sürtük gibi davranmasına neden olduğu zamanlar hariç."

Cassie şaşkınlıkla Anna'ya bakar. Lydia ve Anna'nın çok yakın olduklarını sanıyordu ve Anna'nın arkadaşını kötülediğini duymayı beklemiyordu. Ama garip bir şekilde bu durum ona her şey hakkında daha iyi hissettiriyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Anna, "Lydia'yı kafana takma. Bütün dünya onun etrafında dönmüyor. Joel'i mutlu ediyorsun ve bu benim için yeterince iyi."

Cassie gülümsemeyi başarır. "Teşekkür ederim. Joel'i , değil mi? Partiye gittiğimiz anda ortadan kayboldu."

Anna başını geriye atar ve güler. "Bilmiyor musun? O ve Pete partiden sıkıldılar ve yatak odasında futbol izlemeye gittiler. Kocam da muhtemelen oradadır. Gecenin sonuna kadar erkeklerin yarısı orada olacak."

"Oh..."

Anna bir kaşını kaldırıyor. "Onu senin için getirmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil."

"Partiye geri dönebilirsin, biliyorsun," diyor Anna. "Makyajını ve tacını çıkarırsan... esmer bir Marilyn Monroe olabilirsin."

Cassie bütün akşam boyunca ilk kez gülüyor. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Hadi," diyor Anna. "Eğlenceli olacak. Lydia'ya kaltaklığı bırakması gerektiğini söyledim. Artık sana iyi davranacak. *Daha* iyi. O hiç nazik olmadı, bundan vazgeçtim."

"Sanırım..." Cassie paltosunu çekiştiriyor, sıcaklığa minnettar. "Aslında dışarı çıkabilirim."

Anna'nın yüzü düşer. "Peki, tamam. Bunu duyduğuma üzıldüm." Cassie Anna'ya bakar ve onun ciddi olduğuna karar verir.

"Bir kitapçıda çalışıyorsun, değil mi?" Anna diyor ki. "Ya da... sahibi misin?" Cassie başını sallıyor. "Kullanılmış bir kitapçı." Anna sırtıyor. "Korkmuş anne adayları için hiç kitabın var mı?"

"Sanırım birkaç tane var," diye gülüyor Cassie. "Sizin için biraz ayırmaktan mutluluk duyarım."

"Bu harika olur." Anna Cassie'ye gülümsüyor. "Joel'in seninle çıkmaya başlamasına sevindim. Francesca'dan hoşlanmadığımdan değil ama... şey, grubumuzda yeni birinin olması güzel, hepsi bu."

Anna elini kısa bir süreliğine Cassie'nin koluna koyar, sonra gülümser ve geri çekilir. Cassie'nin o partiye geri dönmeyi düşünmesine imkân yok ama Joel'in arkadaşlarından en azından birinin eşinin onun tarafında olduğunu bilmek güzel.

Bölüm 26: Yeni Kız

Cassie partiden sonra gece boyunca dönüp durarak mışıl mışıl uyur. Joel'e kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmeye karar verdiğini bildiren bir mesaj atar ve Joel iyi olduğundan emin olmak için onu arasa da, gelip onu kontrol etmek istemediği için hayal kırıklığına uğrar. Son zamanlarda giderek daha fazla geceyi birlikte geçiriyorlar ve Joel birlikte olmadıkları gecelerde onu özlediğini fark ediyor. Hatta Joel geçen hafta onun eşyalarını koymasına için bir çekmece bile temizledi, böylece kendini bir göçebe gibi hissetmek zorunda kalmayacaktı.

Tabii o zaman çekmecenin eskiden Francesca'ya ait olup olmadığını merak etti.

Cassie sabah dokuzda Zoe'den gelen bir mesajla uyanır. Telefonunu karıştırır ve ekrandaki kelimelere gözleri kamaşarak bakar. Mesajı anlamlandırması biraz zaman alır ama sonra tamamen uyanır.

Dükkan darmadağın olmuş. Ara beni.

Cassie komodinin üstünden telefonunu kapıp Zoe'yi arar, kalbi göğsüne çarpmaktadır. *Dükkân darmadağın edilmiştir.* Çoğunluğu Cassie'nin ama çoğu Büyükanne Bea'nın ve hatta Büyükbaba Marv'ın özenle dizdiği sıra sıra kitapların parçalanıp yakıldığını hayal eder.

"Zoe," Cassie telefonda soluk soluğa konuşuyor. "Ne oldu?"

"Burası darmadağınk," diyor Zoe. "Her yerde kitaplar var. Halının üzerinde boya var. Polisleri aradım."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Cassie. "İçeri nasıl girdiler? Camı mı kırdılar?"

Zoe bir an sessiz kalır. "Çılgınca olan bu. Camlar kırılmamıştı. Kilit hasar görmemişti. Sadece... içeri girmişler."

Cassie ürperir. Kapısında yazıyı bulduğunda hissettiklerinin aynısını hisseder. Birisi onu hedef alıyor. Nerede çalıştığını bilen biri. Ve nerede yaşadığını. Ve şimdi bir şekilde onun dükkanına girebilir.

"Hemen geliyorum," der Zoe'ye.

Oraya mümkün olduğunca çabuk varmak için bir taksiye atlamak istiyor, ancak dükkânı temizletmenin maliyetini düşünüyor, bu yüzden yapması gereken en son şey bir taksi çağırmak. Şu anda beklenmedik harcamalara ihtiyacı yok.

Cassie dükkâna vardığında, gördüğü manzara midesini . Tıpkı Zoe'nin tarif ettiği gibi, her yerde kitaplar vardır. Dükkânın içindekilerin yarısı raflardan sökülmüştür. Sayfaları yırtılmış ve bükülmüş halde yerde yatmaktadırlar. Cassie cilt cilt kitapların üzerinden geçerken boğazında bir yumru oluşuyor. Büyükbabası Marv'ın yıllar önce kalp krizinden yere yığıldığı yere gelene kadar yürümeye devam eder. Başını kaldırıp baktığında boş rafın arkasına siyah mürekkeple karalanmış bir kelime görür:

SLUT

Hayır. Yine mi?

Cassie geldiğinde polis memuru -bu polis memurunun adı Rogers-Zoe'nin ifadesini alıyordu. Sonuncusu kadar genç görünüyordu - henüz sakal bırakacak yaşta bile değildi. Suçluyu bulma konusunda da bir o kadar bıkkın ve ilgisiz.

Memur Rogers, "Bu mahallede çok sayıda hırsızlık olayı yaşanıyor," diyor.

Zoe çileden çıktı. Tüm yüzü, birkaç hafta önce saçına eklediği çizgi kadar pembeleşir. Belki o kadar pembe değildir. "Ama bu bir zorla girme değildi. Zorla girildiğine dair bir işaret yoktu."

Memur Rogers kaşlarını kaldırıyor. "Kapıyı açık bırakmadığınıza emin misiniz?"

"Ben yapmadım!" Zoe öfkeyle, doğruyu söylemek gerekirse Cassie birkaç kez sabah geldiğinde kapının bir gece önce kilitlenmemiş olduğunu gördü. "Anahtarları vardı!"

"Peki, anahtarınızın bir kopyası başka kimde var?" sorar memur. Cassie,

"Hiç kimsede," der. Zoe'ye bakar.

"Hiç kimse," diyor Zoe. "Sadece ikimiz."

Yine de biri olmalı.

"Ve bakın ne yazmışlar!" Zoe kitaplığın üzerine karalanmış kelimeyi işaret ediyor. "Bu kişisel bir saldırı. Cinsel alışkanlıklarımız hakkında bir yargı."

Cassie, Zoe'nin iddiası karşısında polis memurunun dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi takdir etmez.

"Dinle," diyor memur. "Tüm bilgilere sahibim. Elimizden geleni yapacağız. Ama anahtarınızın bir kopyasını vermediyseniz, birinin içeri nasıl girdiğinden emin değilim. Benim tavsiyem kilitleri değiştirmeniz."

"Çok teşekkürler Memur Obvious," diye homurdanıyor Zoe.

Cassie gözlerini kaldırdığında onu kitapçının kapısından bakarken görür. Evsiz Kadın Maureen. Onları izliyordu. Kirli yüzünde okunamayan bir ifade.

Cassie Zoe'yi dürtüyor. "Hey, Maureen bize bakıyor."

Zoe omzunun arkasına bir bakış fırlatır. "Ne yani, bir şey görmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki," diyor Cassie. Gözlerini kapıdan kaçırıyor. "Ya da..."

Ne düşündüğünü söylemiyor; her sabah Maureen'in yanından geçmek onu her zaman rahatsız ediyor. Maureen'in ona bakma şeklinden hoşlanmıyor ve zaman zaman ona gülüyor. Elbette akıl hastalığı ya da muhtemelen uyuşturucu, ama yine de Cassie'yi rahatsız ediyor.

Zoe, Maureen'i Memur Rogers'a anlatır, o da mecburen onunla konuşmak için dışarı çıkar. Cassie mağazanın girişinde oyalanır, Maureen'in ekleyecek yararlı bir şeyi olmayacağından bir kez daha emindir. Ama *tam* olarak emin değildir.

"Hanımefendi," diyor Memur Rogers Maureen'e. "Dün gece kitapçıya giren birini gördünüz mü?"

Maureen dev paltosunu vücuduna daha sıkı sarıyor. "Hayır," diyor. "Kimseyi görmedim!"

Ve sonra histerik bir şekilde kıkırdıyor.

"Ama bütün gece buradaydınız, değil mi?" diye ısrar eder memur. "*Bir şeyler* görmüş olmalısınız."

Maureen gülümseyerek, "Ben bir şey görmedim," diyor.

Memur Roger elinden geleni yapar, ancak bu suçun bugün ya da hiçbir zaman çözilemeyeceği açıktır ve kesinlikle Maureen'in yardımıyla değil. O gittiğinde Cassie, bir polis memuru ona kelepçe takmadan dükkânından her ayrıldığında yaşadığı o tanıdık rahatlama hissine kapılır. Dairesindeki olayla ilgili olarak polisleri aramamakta haklıydı; yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Cassie sabahın geri kalanında dükkânı kapalı tutarken onlar da temizlik yapmaya çalışır. Kitapları eskisi gibi düzenlemek uzun zaman alacaktır ama en azından kitapları doğru bölümlere yerleştirmeye çalışırlar. "SLUT" kelimesine gelince, Zoe kalıcı bir kalemle üzerini karalıyor ama Cassie yine de ne yazdığını anlayabiliyor.

Zoe, geçen ay alt dudağına taktırdığı yeni yüzükle oynarken, "Acaba oda arkadaşım mı?" diye düşünüyor. Bu acı verici görünüyor ama hepsi acı verici görünüyor. "Lindsey anahtarımı çalıp kopyalamış olabilir."

Cassie yerden bir spor almanağı alır. "Sanırım beni hedef almıştı."

"Sen mi?" Zoe gülüyor. "Sen bir sürtük değilsin. Neredeyse bir rahibesin. En azından Joel'den önce."

Cassie başını sallar. "Başka bir olay oldu. Benim dairemde."

Zoe'nin ağzı açık kalır. "Cidden mi? Ne oldu?"

Cassie ona evinin kapısındaki boyadan bahsediyor. Ve geçen gün dükkânlarının kapısına bulaşan boyanın aynısı olduğunu. Hikâyeyi duyan Zoe'nin gözleri büyür.

"Vay anasını," diyor. "Neden biri sana bunu yapsın ki?"

Cassie tereddüt eder. "Bir fikrim var ama... Joel'e bir şey söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Elbette, tabii ki."

Cassie iç geçirir. "Bence Joel'in eski kız arkadaşı olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Zoe yüzünü buruşturur. "Onun muhteşem, başarılı bir şef falan olduğunu söylememiş miydin? Bunca ay sonra neden hâlâ onun için yanıp tutuşuyor?"

"Bilmiyorum, ama..." Cassie dudağını çiğniyor. "Ne zaman onun adını ansam Joel bu konuda garip davranıyor. Onu herhangi bir şeyle suçlamaya başlamak istemiyorum."

Asıl korktuğu şeyi, yani Joel'in Francesca'nın tarafını tutabileceğini söylemiyor.

Zoe başka bir şey söyleyemeden, kapıya vurulmasıyla bölünüyorlar. Cassie potansiyel müşterilerine bugünlük kapalı olduklarını söylemeye gider ama sonra Joel'in dükkâna baktığını görür. Birden birlikte öğle yemeği yemeye karar verdiklerini hatırlar. Daha önce.

Bir süre tereddüt ettikten sonra ona kapıyı açar. Dükkânın dağınıklığını görünce gözleri fal taşı gibi açılır. "Tanrım, burada ne olmuş böyle?"

Cassie onu susturamadan Zoe, "Eve zorla girildi," diyor.

"Vay canına." Etrafına bakınıyor. "Vandallar buraya epey zarar vermişler."

"Biliyorum." Cassie'nin omuzları çöktü. "Oldukça kötü."

Joel, "Bu mahalle pek iyi değil," diye belirtiyor. "Çok fazla suç var. Dükkânınızın birkaç metre ötesinde yaşayan evsiz bir kadın var."

Cassie'nin yanakları yanıyor. Bu mahalleyi o seçmemişti. Büyükbaba Marv'ın ailesi dükkânı açtığında burası güzel bir mahalleydi. Her zaman bu kelimeleri kullanırdı. *Güzel bir mahalle*. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Doğru, tabii ki." Joel kaşlarını çatı. "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Başını sallayarak hayal kırıklığını bir kenara itiyor. "Her neyse, temizlemek sonsuza kadar sürecek."

Joel bir şeye bakıyor. Onun bakışlarını ön masaya kadar takip edene kadar ne olduğunu bilmiyor. Daha önce nasıl gözden kaçırdıklarından emin değil ama masanın üstünde aynı siyah kalemle "SLUT" kelimesi yazıyor.

"Tanrım," diyor Joel.

Cassie aniden gözlerine dolan yaşları görmezden gelerek, "Temizletiriz," diyor. "Ama öğle yemeği muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Katılmıyorum," diyor. "Bütün sabah bu saçmalıkla uğraşıysan, bir molaya ihtiyacın var demektir."

Sadece ona bakıyor.

"Hadi," diyor. "Benimle yemeğe gelerseniz, döndükten sonra ortalığı temizlemenize yardım ederim."

"Ciddi misin?"

"Elbette." Joel ona sırtıyor. "Zaten öğleden sonra yapacak bir şeyim yok."

"Erkek arkadaşın çok iyi biri Cassie," diyor Zoe. "Bence teklifini kabul etmelisin."

Cassie dükkânın etrafına, hâlâ yerde duran dağınıklığa bakar. Biraz ara vermek iyi olurdu. Ve bütün öğleden sonra burayı temizlerken Joel'in yardımını almak daha da güzel olurdu.

"Tamam," diyor. "Hadi gidelim."

Bölüm 27: Eski Sevgili

Seninle konuşmak istiyorum.

Joel Broder'dan gelen mesaja uzun uzun bakıyorum. Starbucks'taki o mühendislik buluşmasından beri onunla hiç konuşmamıştım. Bir süredir Olive'le çıkıyordu ve aklındaki son şeyin ben olduğumu düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanlışmışım.

yazıyorum: *Tabii. Ne zaman/nerede?*

Şehirde işten sonra gitmem için uygun bir yer söyledi. Bir bar. Benimle bir şeyler içmek istiyor. Bunca ay sonra, bana bir şeyler içmek için çıkma teklif ediyor. Bu çok iyi bir işaret.

Doğru kıyafeti seçmek için saatlerimi harcıyorum. Olive kadar güzel değilim ve kesinlikle onun kadar genç değilim ama iyi temizleniyorum. Bacaklarımı gösteren koyu kırmızı bir etek ve en sevdiğim Wonderbra'yı seçiyorum ve buluşmadan hemen önce yüzüme dokunabilmek için çantama biraz makyaj malzemesi koyuyorum. Son saniyede sağ kaşımda gri bir kıl görüyorum ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor. Kafa derimdeki gri tüylerin serpilmesine alışmıştım ama şimdi renk tedavim sayesinde bu tüyler gizleniyor. *Kaşlarımı* da boyamaya başlamam mı gerekiyor?

Şimdilik bu işi cımbızla halledeceğim. Ama kaşlarımda gri tüylerin filizlenmesine kesinlikle izin veremem. Olive'le yarışmak *istiyorsam* en iyi şekilde görünmeliyim.

Olive'e ne olduğunu merak ediyorum. Ayrıldılar mı? Yoksa sadece beni ne kadar özlediğini fark etti ve suları test mi ediyor?

Ben gittiğimde Joel barda bekliyor, sağ elinde bir Guinness tutuyor. Bu onun en sevdiği biraydı. Onunla ilgili tüm o küçük detayları hâlâ hatırlıyorum. En sevdiği bira Guinness. En sevdiği şarkı Cake'den "The Distance". En sevdiği tatlı elmalı turta. Olive onun hakkında bunları biliyor mu? Hiç sanmıyorum.

Telefonunu çıkarmış, bir şeyler yazıyor. Dudaklarında bir gülümseme var. Harika görünüyor. Olive'le çıkmanın ona uyduğunu söylemekten nefret ediyorum ama bir şey uyuyor. Yeşil önlüklerini giyiyor ve siyah saçları dağınık ama uzun zamandır görmediğim kadar genç bir hali var. Yıllardır belki. Kesinlikle yeni filizlenen gri kaş kılları yok.

Çok iyi görünüyor. O kadar iyi ki göğsüm ağrıyor. İşte bu yüzden biriyle çıkamıyorum. Bu adamı aklımdan çıkaramıyorum.

"Merhaba." Masaya yaklaşırken heyecanla el sallıyorum. "Nasılsınız?"

Joel gözlerini telefonundan kaldırır. Gülümseme dudaklarından aniden düşer ama sonra geri gelir. Ama bu farklı bir gülümseme. Okunamaz. "Merhaba."

Ayağa kalkıyor ve aniden sarılıyoruz. Bedenim ona yaslanmış, yüzüm omzunda ve kolları beni sarmış durumda. Joel'e uzun zamandır sarılmamıştım ve bu çok iyi hissettiriyor. Sanki son sekiz ay eriyip gitmiş gibi. Ona sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diye fısıldıyorum omzuna.

"Evet," diye nefes alıyor.

Sonunda uzaklaştığında, ikimiz de kendi koltuklarımıza çöküyoruz. Bana yine o anlaşılmaz gülümsemesini takınıyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Güzel." İçki için garsona işaret ediyorum. "Peki ya sen?" "İyi," diyor. "Aynı eski."

"Doğru," diyorum. "Peki hastane nasıl?"

"İyi. Her zamanki gibi."

"Masterson hâlâ tüm yaşlılara seks hakkında danışmanlık mı yapıyor?" Joel bana yorgun bir gülümseme attı. "Evet."

Tanrım, onunla tekrar konuşmak çok güzel. Birlikte olduğumuzda, sohbet *akıp* gidiyor. Sanki hiç ayrılmamışız gibi. Olive ve onunla böyle olamaz. *Olamaz.*

"Bu hafta sonu kar yağacağını duydum," diyorum.

"Öyle mi?" Joel ensesini ovuşturuyor. "Vay canına. Bu çılgınca." "Evet, Kasım'da kar!"

"Evet..."

Noel'e kadar yine birlikte yaşayacak mıyız merak ediyorum. Nonna ile yaşamak o kadar da kötü değil ama sevdiğin adamla aynı yatağı paylaşmak gibisi yok. Artık burada Joel'le birlikte olduğuma göre kesin olarak söyleyebileceğim tek şey onu hâlâ sevdiğim.

Garson kız biramı masaya bırakıyor. Uzun bir yudum alıyorum ve tüm vücudumda güzel, sıcak bir his oluşuyor. Bu unutamayacağım bir gece olacak. Bundan eminim.

"Dinle." Joel masanın üzerinde bira damlasıyla bir çizgi çiziyor. "Seni bu gece buraya çağırmamın nedeni..."

Gözlerimi kaldırıyorum, kalbim göğsümde atıyor. İşte burada. Uzun zamandır duymak istediğim kelimeler. "Evet..."

"Bunun sona ermesi gerekiyor."

Onun şifreli mesajı karşısında kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neyin durması gerekiyor?"

Joel uzun bir iç çeker. "Oyun oynamayı bırak. Ne yaptığını biliyorum. Dün bütün günümü yaptığın pıslığı temizlemekle geçirdim." Duraksıyor. "Sen olduğunu biliyorum."

Midemde korkunç bir batma hissi var. Hiç de beklediğim gibi olmadı. "Joel..."

"Polisi aradı, biliyorsun." Mavi gözlerini kaldırıyor şimdi. O gözlerde artık sevgi yok. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Beni geri istemiyor. *Ona* sahipken olmaz. "Onlara adını söylemedim. Bunu sana yapmak istemedim. Ama tekrar olursa..."

"Beni hapse attıracaksın."

Parmak uçlarıyla şakağını ovuşturuyor. "İstediğim bu değil. Sadece durmanı istiyorum. *Lütfen.*"

"Onu seviyor musun?"

Ona bunu sormak istememiştim. Sormak istediğim son soru buydu. Ama şimdi dışarıda ve yüz ifadesinden cevabın ne olduğunu anlayabiliyorum. "Daha erken," diyor. "Ama... sanırım... evet. Seviyorum. Onu seviyorum."

Muhtemelen henüz ona söylememiştir bile. Ama şimdi bana söylediğine göre, ona da söyleyebilir. İlişkilerini bir üst seviyeye taşımalarına yardım ettim. Bir şey değil, Olive.

"Özür dilerim," diyor usulca.

Cevap bile veremiyorum. Boğazımda bir yumru var ve nefes almamı engelliyor. "Aramızdaki her şey bitti," diyor nazıkçe. "İçin doğru kişi değildik."

Hayatına devam etmelisin. *Lütfen.*"

Bunu söylemek onun için kolay. Yaşlı büyükannesinin yanına taşınmak zorunda kalmadı. Hayatı gittikçe daha iyi oluyor.

"Senin mutlu olmanı istiyorum." Neredeyse elime dokunmak için uzanıyor ama son anda geri çekiyor. "Gerçekten istiyorum. Ama bu benimle olamaz."

"Bu yüzden mi arkadaşına bana çıkma teklif ettirdin?"

Joel birkaç kez göz kırpmıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ya doğruyu söylüyor ya da harika bir aktör. Yüzünü inceliyorum, bir kıskançlık kırıntısı arıyorum. Ama yok.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum.

Sandalyemin arkasına uzanıp çantamı koltuğun arkasında asılı olduğu yerden çekiyorum. "Seni yalnız bırakacağım," diyorum. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Joel'in kaşları birbirine karışır. "Kızma. Bak, yemeğe kal."

"Bana iyilik yapma." Öyle aniden ayağa kalkıyorum ki sandalye neredeyse devriliyor. "Harika bir hayatın olsun."

Dışarı çıkarken gözlerini sırtımda hissediyorum. Adımı söylemiyor ya da kalmamı istemiyor. Kalmasını beklediğimden değil.

Bölüm 28: Yeni Kız

Noel'e bir hafta kala, kitapçıdaki işler zirveye ulaşmıştır ve işler iyiye gitmektedir. Evsiz Kadın Maureen bile daha neşeli görünüyor. Kullanılmış bir kitapçının insanların hediye almak için alışveriş yapacağı bir yer olacağını düşünmezsiniz ama yanılırsınız. Cassie, Zoe'nin hediye kartı yapma fikrini alkışladı. Aralık ayı için yeteri kadar hediye kartı sattılar.

Tabii ki bu genel değiştirmiyor. Yakınından bile geçmez.

Cassie mağazanın ön masasında oturmuş, etrafta dolaşan müşterileri izlerken, koltuğundan sarkan ceketinin cebinden cep telefonunun çaldığını duyar. Telefonu çıkarır ve numarayı kontrol eder; tanımadığı bir numaradır. Tereddüt eder ve sonra tekrar cebine sokar.

Cassie, Bookland'e zorla girildiğinden beri, bloke edilmiş bir numaradan, diğer ucunda sadece sessizlik olan telefon aramaları almaktadır. Numaralar bloke olduğu için aramaları engellemenin bir yolu yok. Her gün en az bir tane, bazen daha fazla aranıyor. Birkaç gün önce, engellenmiş bir numaradan gelen bir arama onu sabahın ikisinde uyandırdı. Bunu sormak için telefonunu Apple Store'a götürdü ve onlar da numaraların muhtemelen takip edilemeyen bir kullan-at telefondan geldiğini söylediler.

Zoe kendisine de bu tür telefonlar geldiğini söyler ama Cassie bu telefonların hırsızlık olayıyla ilgili olup olmadığını merak etmekten kendini alamaz. Ve tüm bunlardan Francesca'nın sorumlu olup olmadığını.

"Affedersiniz?" Ergenlik çağında, yüzü sivilcelerle dolu bir çocuk onunla konuşmak için resepsiyona yaklaştı. "Bana bir kitap bulmamda yardımcı olabilir misiniz?"

"Elbette!" Cassie kendisinden yardım istenmesine bayılır. "Hangi kitabı arıyorsun?"

"Okul için," diyor çocuk. "Tamam..."

Çenesini kaşıyor. "Sarı, sanırım?" "Kurgu mu?"

"Evet..."

Tamam, bu biraz zor olacak. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Çocuk başını sallar. "Öğretmen almamızı söyledi." Dudağını çiğniyor.

"Sanırım adında sebze var."

"Sebze mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Ya da bir meyve."

Cassie içinde meyve ya da sebze geçen isimleri düşünmeye çalışarak beynini zorluyor. *James ve Dev Şeftali? Otomatik Portakal? Mango Sokağındaki Ev?*

"Bekle!" der çocuk. "Sanırım o bir kuru üzüm"dü!" "*A Raisin in the Sun?*"

"Hayır, bu doğru değil..."

Kahretsin, bu sefer kesinlikle başaracağını düşünmüştü.

"Başka bir şey..." Kaşları çatılır. "*The Angry Raisin?* O bir kitap mı?"

Cassie'nin gözleri parlıyor. "*Gazap Üzümleri* mi?" "İşte bu!"

Cassie mağazanın arka tarafında *Gazap Üzümleri*'nin bir kopyasını bulur ve çocuk mutlu bir şekilde gider. Göz gezdiren müşterilerden herhangi birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için bir tur daha atmak üzereydi ki tanıdık bir sesin "Cassie?" dediğini duydu.

Döndüğünde Anna'arkasında durduğunu görür, siyah örgü hamile elbisesi içinde son derece hamile ama yine de şık görünmektedir. Son bir ay içinde Anna gerçekten patlamıştı. Cassie, Anna'nın parti gecesi ne kadar nazik olduğunu hatırlar. Lydia korkunç biridir, ama Anna arkadaş olmayı hayal edebileceği türden bir insandır.

"Merhaba Anna," diyor Cassie.

"Yaklaşan annelikle ilgili kitaplar için seni rahatsız edeceğimi söylemiştim, değil mi?" Anna gülümsüyor. "Benim için neyin var?"

Cassie şişkin karnına bakar. "Kısa bir şeyler bulsam iyi olacak. Fazla zamanın varmış gibi görünmüyor."

Anna gülüyor. "Düşündüğünden daha fazla. Sadece anormal derecede iriyim. Ve hayır, ikizlerim olmayacak. Tanrı'ya şükür."

Cassie onu arka taraftaki küçük bir bölüme götürüyor, orada *What to Expect When You're Expecting* ve benzeri kitaplar var. Anna birkaç tanesine göz gezdiriyor, pek de heyecanlı görünmüyor. "Sanırım hepsini alacağım."

"Oh, harika." Üçlü satış. Ve doğum kitapları ucuz değil. Mağaza için harika bir gün oldu. "Ben sizi arayayım."

Anna kitapların parasını altın kredi kartıyla öder. Cassie, Joel'in tüm arkadaşları gibi Anna'nın kocası Con'un da doktor olduğunu hatırlar. Anna'nın ne iş yaptığını tam olarak hatırlayamıyor - belki de saç stilisti? Ama kitaptan anlaşıldığı kadarıyla

Giyim tarzı ve kredi kartı paraya ihtiyacı olmadığını gösteriyor. Asla okuyamayacağı üç kitabı alabilecek parası var.

"Bu arada," diyor Cassie Anna'nın kredi kartını tezgâhın üzerinden ona doğru uzatırken, "geçen ayki partide kibar davrandığın için teşekkürler. Bunun benim için anlamı çok büyüktü."

Anna gözlerini devirir. "Bana teşekkür etme. Lydia saçma sapan davranıyordu." "Öyleydi, değil mi?"

"Sanırım Francesca'nın o fotoğrafını sırf senin iyiliğin için astı," diyor Anna. "Zaten onu ilk kez orada görüyorum."

Cassie fotoğrafı hatırlayarak kaşlarını çatır. Francesca'nın kusursuz cildi. Mükemmel kıvrımları. Boynundaki parıldayan altın gülü. "Francesca o fotoğrafta çok güzeldi."

Anna sessiz. "Şey... evet. Bu doğru."

Cassie'nin midesi bulandı. Anna'nın bunun Francesca'nın muhteşem bir fotoğrafı olduğunu ve gerçekten çirkin bir ineğe benzediğini söyleyeceğini umuyordu. Ama durumun böyle olmadığı çok açık. Bunu düşünmek bile aptalca.

"Onun hakkında çok konuşuyor mu?" Cassie kendini durduramadan ağzından geçiriyor. "Yani, ben yokken?"

Anna'nın gözleri sempati ile dolar. "Artık değil. Yapmamalısın... Yani, bunların hepsi geçmişte kaldı."

"Evet, ama... bu kadar mükemmel biriyle nasıl rekabet edebilirsin?" "Şey, ondan ayrıldı, yani..."

Cassie gözlerini kaldırdı. Bunca zaman Francesca'nın ilişkiyi bitirdiği izlenimine kapılmıştı. "Bunu bilmiyordum. Sen..." Sesini alçaltıyor. "Neden biliyor musun?"

Anna bir elini karnına koyar. "Hayır. Yani, bu ikisi arasındaydı. Bu konuda belirsizdi." Tereddüt ediyor. "Ama onun bazı konularda kendisine karşı dürüst olmadığını düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum. Ondan sakladığı şeyler. Bu onu gerçekten rahatsız ediyordu."

Ondan sakladığı şeyler.

Joel, Cassie'nin kendisinden ne sakladığını öğrendiğinde ne düşünecek?

İç çekiyor. "Özür dilerim. Senden bilgi almaya çalışmam tamamen uygunsuz bir davranış mı?"

"Birazcık." Anna hafifçe gülüyor. "Ama seni suçlayamam." Bir süre sessiz kalıyor, avucunu karnına bastırıyor. "Bak, bunu söylememeliyim ama gerçek şu ki Francesca'dan hiç hoşlanmadım."

Cassie'nin kalbi hızlanır. Göz ucuyla dikkatini çekmeye çalışan bir müşteri görebiliyordu ve Cassie müşterileri *asla* görmezden gelmezdi ama bu konuda daha fazla şey duyması gerekiyordu. Şimdi. "Neden olmasın? Francesca'yı neden sevmedin?"

Anna tereddüt eder. "Ben... Ben yapmamalıyım." Dudağını ısırıyor, gözleri etrafta geziniyor. "Yine de iyi bir insan değildi. Ve dürüst olmak gerekirse? Biraz deliydi."

Beni tekrar tekrar arayıp sonra kapatacak türden biri mi?

Cassie birden Anna'ya her şeyi anlatmak için çaresiz kaldı. Kıpırmızı boya hakkında. Kapısına yazılan hakareti. Kitapçıdaki hırsızlık. Her şeyi. Anna'nın ne yapacağını bileceğine dair bir his var içinde. Ya da belki Joel'e ne söyleyeceği konusunda tavsiyede bulunabilir.

Anna, "Her zaman onun biraz tuhaf olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf ediyor. "Daha önce bile
_"

"Bayan, yardıma ihtiyacım var!" Yaşlı bir kadın tezgâha yaklaştı, görmezden geldiği için kızgın görünüyor. Ne yazık ki Zoe öğle tatilindedir.

Cassie aceleyle, "Tamam, elbette," der. Kimseyi üzmeyi göze alamaz. Müşteriler, özellikle de işler nihayet yükselişe geçtiğinde. "Sadece bir saniye."

"Yine de gitsem iyi olacak," diyor Anna. "Sonra görüşürüz Cassie. Kitaplar için teşekkürler."

Cassie, Anna'nın gidişini izlerken kendi kendine lanetler yağdırır. Cassie'nin son birkaç aydır duyduğu tek şey Francesca'nın ne kadar harika olduğuydu. Onun hakkında olumsuz bir şey söyleyen ilk kişi Anna'ydı. Ama içinden bir ses Anna'nın yakın gelecekte kahve içmeye vakti olmayacağını söylüyor, çünkü karnında bir bebek var.

Cassie'nin telefonu bir kez daha çalar. Engellenmiş bir numara olduğunu anlamak için ekrana bakmasına gerek yoktur.

Bölüm 29: Eski Sevgili

Bir Cuma akşamı ve ben kanepede oturmuş Nonna ile parmigiana tavuğu yiyor ve haberleri izliyorum.

İyi haber, tavuk parm mükemmel çıktı. Ekmek çıtır çıtır ve tavuk nemli.

Kötü haber ise... bence oldukça açık. Benim yaşımdaki bir kadın tüm akşamlarını yaşlı büyükannesiyile takılıp tavuk pişirerek geçirmemeli.

"Şu ABC haber sunucusu çok yakışıklı, değil mi?" Nonna birdenbire anons eder.

Ekрана bakıyorum, altın sarısı saçları ve pırıl pırıl beyaz dişleri olan bir adam Bronx'ta beş arabanın çarpıştığı ölümcül bir kaza hakkında bir haber sunuyor.

"Sanırım öyle," diyorum.

Televizyona başını sallıyor. "Belki de *onunla* çıkmalısın."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "O mu? *ABC haber sunucusu* mu?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Onu tanımadığım için mi?"

"O çıkana kadar haber merkezinin önünde kamp kuruyorsun," diyor avucunu göğsüne sürterek. "Kızlar bunu her zaman yapar. Bunda yanlış bir şey yok. Kendine başka nasıl koca bulabilirsin ki?"

Zaten Olive'i takip ettiğim için neredeyse polis çağırıyordum. İşin içine bir de haber sunucusu katmama gerek yok.

"Sanırım pas geçeceğim," diye mırıldanıyorum.

Nonna göğsünü ovuşturuyor. "Sadece söylüyorum, *benim* senden daha heyecanlı bir sosyal hayatım var."

Ona katılmamak mümkün değil. Nonna emekliliğini kulüplere katılarak ve sosyalleşerek geçirdi. Herkes büyükannemi sever. "Randevulara ara veriyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

"Yarın akşam örgü grubumdan Mary ve oğlunu davet ediyorum."

"O zaman burada olmayacağım."

Nonna yine göğsünü ovuyor. "Çok inatçı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden göğsünü ovuşturup duruyorsun?"

"Göğsümü ovmuyorum."

"Evet, ovuyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Lezzetli yemeğinizden dolayı biraz mide yanması. Endişelenecek bir şey yok."

Dik oturuyorum. Joel'le çıktığım uzun yıllar boyunca, ondan radarlarımı hemen harekete geçirecek kadar çok kalp krizi hikâyesi dinledim. Bir keresinde bana kadınların tipik kalp krizi semptomlarına sahip olmadığını, bu yüzden bazen tanımlamanın daha zor olduğunu söylemişti.

"Nefes darlığı mı çekiyorsun?" Ona

sordum. "Hayır."

"Sol kolunuzdan aşağıya yayılan bir ağrı var mı?"

Nonna bana bir bakış attı. "Sadece mide yanması. Endişelenmeyi bırak." Ama sonra yine göğsünü ovuşturdu. Ve yüzünü buruşturdu.

"ettirmeliyiz," diyorum. "Doktorunuzun mesai sonrası hattı var mı?"

"Doktor?"

Ona bakıyorum. Annem Nonna'nın doktora gitmeyi sevmediğinden bahsetmişti ama bir doktoru bile olmaması beni şok etti. Doktorun olmadan bu yaşa kadar nasıl yaşayabiliyorsun? "Nonna! Doktorun yok mu?"

Bana bir el salladı. "Doktora ihtiyacım yok. Bu kadar uzun süre doktorsuz yaşadım. Onlar sadece seni hasta eden ilaçlar veriyorlar."

"Bu bir doktorun yaptığının tam tersi." "Sen öyle diyorsun."

Ama sonra yine yüzünü buruşturuyor. Hayal mi görüyorum emin değilim ama biraz hızlı nefes alıyor gibi görünüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Nonna o kadar inatçı ki, gözümün önünde kalp krizi geçiriyor olabilir ve onu hastaneye götürmeme izin vermiyor.

"911'i arayacağım," diye karar veriyorum ve sehpanın üzerindeki telefonuma uzanıyorum.

"Eğer bir sağlık görevlisi evime gelirse," diyor, "kafasına kızartma tavasıyla vuracağım."

Yapacağından şüphem yok.

Joel'le hâlâ çıkıyor olsaydım, onu arar ve kadını muayene etmesini isterdim. Ona izin verirdi çünkü o benim erkek arkadaşım. Ama belli ki artık böyle bir şey söz konusu değil. Geçen ay beni kız arkadaşını korkutmakla suçladığı konuşmamızdan sonra, ondan bir arkadaş olarak bile bunu isteyemem. Özellikle de Olive'le birlikte olduğu Cuma gecesi.

Ama gelebilecek bir kişi var.

Cüzdanıma uzandım ve beyaz kartı çıkardım. Dean'in arkasında telefon numarasının yazılı olduğu karttan hiç kurtulmamıştım. Gerçi şu anda onu aramayacağımı tahmin ettiğinden eminim. Ve cuma akşamı, kesinlikle meşguldür.

Nonna'ya bakıyorum. Hâlâ göğsünü ovuşturuyor. Yüzü kızarmış görünüyor mu?

Siktir et. Dean'i arayacağım.

Numarayı tuşladığım anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir, iki, üç kez çalıyor... Tam vazgeçmek üzereyken diğerk hatta Dean'in tanidik sesini duyuyorum: "Alo?"

Bu çok garip. Onu hiç aramamalıydım. Muhtemelen beni hiç hatırlamayacak. "Şey... eminim hatırlamıyoursundur ama birkaç ay önce parkta tanışmıştık, sen sosisli sandviç alırken-" "Sophia Loren!" Sesi heyecanlı geliyor. "Sen olduğuna inanamıyorum! Neredeyse umudumu kaybettim."

"Evet, şey..." Boğazımı temizliyorum. "Mesele şu ki..."

"Beni bir türlü aklından çıkaramadın ve hemen şimdi gelip senin ırzına geçmemi istiyorsun."

"Hayır." Öksürüyorum ve Nonna'ya bakıyorum. "Özür dilerim, bunun garip olduğunu biliyorum ama... büyükannem... şey, göğsü ağrıyor ve doktoru yok... ve 911'i ararsam kafalarına tavayla vuracağını söylüyor..."

Nonna bunca zamandır yorum yapmadan beni izliyordu, ama ondan bahsedince, "Kimi arıyorsun? Kim o?"

"Bir saniye Nonna," diye tıslıyorum ona. "Doktor yok," diyor kararlı bir şekilde.

"Peki!" İçimi çektim ve Dean'le konuşmama geri döndüm. "Neyse, ben sadece umuyordum ki... şey, belki..."

"Evinize gelip Nonna'yı kontrol etmemi istiyorsunuz."

Yanaklarım ısındı. "Özür dilerim. Sormamalıydım. Eminim meşgulsünüzdür."

"Hiç de değıl," diyor. "On beş dakika içinde orada olacağım. Nerede yaşıyorsun?"

"Bensonhurst."

İnliyor. "Tamam, bana otuz dakika ver."

Dean'e dairenin adresini veriyorum ve telefonu kapatıyorum. Nonna hala beni izliyor ama ben telefonu kapatana kadar bir şey söylemiyor.

"Kimdi o?" diye soruyor sonunda.

"Bir arkadaşım."

"Doktor olan bir arkadaşın mı?" Tereddüt ettim.

"Evet."

Nonna bunu düşünüyor. "Yakışıklı mı?"

Bu sefer tereddüt etmeme gerek yok.

"Evet."

"Öyle olsa iyi olur." Başını sallıyor. "Yoksa kafasına kızartma tavaıyla vururum."

Otuz bir dakika sonra kapı çaldı. Nonna için o kadar endişeliydim ki kapıma gelen yakışıklı doktor için süslenip püslenmek aklıma bile gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, umurumda da değil. Onu buraya çağırdım çünkü büyükannemin kalp krizi geçirip ölmesini istemiyorum. Onunla flört etmek için değil.

Ama öte yandan, keşke eşofman altı ve atlet giymeseydim. Üstte.

Kıyafetime rağmen beni gördüğünde Dean'in yüzü sırıtıyor. Ya da Belki de bu yüzden. "Bayan Loren," diyor. "Her zamanki gibi bir zevk."

"İçeri gel," diye mırıldanıyorum, gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. "Nonna nerede?"

Başımı oturma odasına doğru salladım. "İçeride. İyi görünüyor ama göğsünü ovuşturup duruyor. Gerçekten endişeliyim."

"Dr. Pourakis bir baksın."

Dean yanımdan geçip Nonna'nın hâlâ sandalyesinde oturduğu oturma odasına giriyor. Henüz bayılmamıştı ve mutfaktan bir tava almak için zaman ayırmıştı. Sandalyenin üzerinde yanında duruyordu. Dean ona yaklaştığında gözlerini kaldırıyor ve her şeye rağmen yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Tamam," diyor. "Kafana vurmayacağım."

Dean kafasını eğdi, kafası karışmıştı. "Bayan Mascolo mu?" "Evet, doğru."

"Ben Dean." Onun yanındaki kanepeye oturdu. "Torununuz sizin için biraz endişelendiği için gelmemi istedi."

"Çok fazla endişeleniyor."

"Olabilir. Ama göğüs ağrısı söz konusu olduğunda endişelenmekte haklı." Nonna'nın kurnaz gözleri Dean'i tepeden tırnağa süzüyor.

"İtalyan mısın?"

"Yunan."

Gülümsüyor. "Ailen sana Dino mu diyor?"

Buna gülüyor. "Çok sık değil. Bazen. Ama istersen bana Dino diyebilirsin. Eğer bana göğsünün nasıl hissettiğini söylersen."

"Yanıyor. Sadece biraz mide yanması. Dediğim gibi, endişelenecek bir şey yok."

Ona birkaç soru daha sorar ve o da şaşırtıcı bir işbirliği içinde cevaplar. Onun gerçekten yakışıklı olduğunu düşünüyor olmalı. Dean'in yüzünü izliyorum, ne kadar endişeli olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonunda yanında getirdiği siyah çantaya uzanıyor ve bir stetoskop çıkarıyor.

"Göğsünü dinleyebilir miyim?" diye soruyor.

İkimizin arasına baktı. "Torunuma yarın akşam için bir randevu teklif edersen dinleyebilirsin."

Ben gözlerimi kaçırırken Dean gülüyor. "Ona soruyordum, Mrs. Mascolo! Benimle çıkmayacak."

"Göğsümü dinlemeni istiyorsa dinler."

Hem Dean hem de Nonna şimdi bana bakıyor. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum ama hemen başımı sallıyorum. Nonna'nın bu sınava girmesi için her şeyi yaparım.

Dean sonsuza kadar Nonna'nın göğsünü dinliyor. Steteskopu kulağından çıkardığında gülümsüyordu. "Bayan Mascolo, hepimizden daha uzun yaşayacaksınız."

Homurdanıyor. "Bunu kim ister?"

"İyi noktaya değindin." Steteskopu çantasına geri koyuyor. "Dinle, göğsündeki ağrı mide ekşimesi olabilir ama bazı testler yapmadan emin olamam."

"Test yok."

"Bayan Mascolo..."

"Test yok, Dr. Dino."

"Tamam," diye iç geçirir. "Şuna ne dersin? Pazartesi sabahı ofisime gel. Seni EKG makinemize bağlayayım ve yapacağımız tek şey bu olsun. Kalbinin anlık görüntüsü gibi bir şey. Acımayacak ve beş dakikadan az sürecek. Ne dersiniz?"

Nonna gözlerini kaldırıp bana baktı. "Ve onunla bir randevuya çıkacak mısın?"

"Evet!" Kollarımı göğsüme doladım. "Yapacağım! Nonna, lütfen sadece Git!"

"Tamam." Başını salladı. "Pazartesi sabahı görüşürüz, Dr. Dino."

Birkaç ayrıntıyı daha hallediyorlar ve Pazartesi günü buluşmak üzere el sıkşıyorlar. Sırf onu görmek için erken gelecek gibi görünüyor. Yeni tanıştığı yaşlı bir kadına neden bu kadar iyi davrandığını bilmiyorum ama onun yanında çok çekici. Eğer onunla çıkmayı kabul etmezsem, eminim o kabul edecektir.

Dean'ın işi bittikten sonra apartmandan çıkıp merdiven boşluğuna doğru yürüyorum. Eşofmanlarımdan ve giydiğim tüylü terliklerden utanmaktan vazgeçtim. Neyse o.

"Yani..." Merdiven boşluğuna geldiğimizde Dean söylüyor. Çarpık bir gülümseme sunarken yanağındaki gamze ortaya çıkıyor. "Sanırım haklı. Muhtemelen sadece mide ekşimesi. Ama kontrol etmeliyiz."

"Acele ettiğin için çok teşekkür ederim," diyorum. "Ciddiyim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Çok korkmuştum."

"Bir kardiyolog tanımanın faydası bu işte." Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Sen kardiyolog musun?"

Gülüyor. "Kartımda öyle yazıyor, biliyorsun."

Bunu fark etmemiştim. Tek hatırladığım adı. "Peki, teşekkür .

Tekrar."

Nonna'nın bana tekrar çıkma teklif ederse evet demem için nasıl ısrar ettiğini düşünmeden edemiyorum. Kabul ettim çünkü işbirliği yapmasını istiyordum. Ama mesele şu ki, eğer Dean şu anda bana çıkma teklif etseydi, her halükarda evet demeyi çok isterdim. Onun gibi bir adama sırılsıklam aşık olmalıyım. Benim sorunum ne bilmiyorum.

"Bana borçlu değilsin," diye kaçırıyor

Dean. Birkaç kez göz kırpmıyorum.

"Ne?"

Boğazını temizliyor. "Demek istediğim, sırf büyükannen söyledi diye benimle çıkmak zorunda değilsin. Sana yardım ettiğim için kendini bana borçlu hissettiğin için de benimle çıkmak zorunda değilsin."

"Oh." Hayal kırıklığı göğsüme saplanıyor. "Yani bu benimle çıkmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Eşofmanlar yüzünden olmalı.

Homurdanıyor. "Şaka yapıyor *olmalısın*. Hoşlanmadığım bir kız için bir Cuma gecesi Brooklyn'e kadar geleceğimi mi sanıyorsun? Ben iyi bir adamım ama *o kadar da* iyi değilim."

"Ama..."

"Ama Nonna'nın seni benimle çıkmaya zorlamasına ihtiyacım yok." Uzun kirpikli koyu kahverengi gözlerini yüzüme diyor. "Şantajla başvurmadan da seni kazanabilirim."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Kendinize çok güveniyorsunuz, değil mi Doktor?"

"Tabii ki." Gülümsemesine karşılık veriyor. "Ne kadar harika olduğumu anladığında beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

Merdiven boşluğuna açılan kapıyı iterken içimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Ondan kalmasını istemeliydim. Ona yarın onunla çıkmak istediğimi ve bunun Nonna için yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeliyim. Beni hemen şimdi, burada, büyükannemin Bensonhurst'taki apartmanının holünde öpmesini söylemeliyim.

Ama benim yok.

Joel beni gerçekten çok etkiledi.

Onun yerine Dean'in gidişini izliyorum. Merdivenlerden koşarak inişini izliyorum, sadece bir kez el sallamak için dönüyor. Ve bana sesleniyor, "Nonna'nın pazartesi günü beni görmeye gelmesini sağla!"

Bölüm 30: Yeni Kız

İki hafta önce Joel'in arkadaşları Anna ve Con, Andrew adında bir erkek bebeklerinin dünyaya geldiğini duyurdular. Joel bunu Cassie'ye söylemek için aradığında, sesi yeni ebeveynlerden daha heyecanlı geliyordu.

Bu Cassie'yi endişelendiriyor. Cassie ona çocuk konusunu ilk açtığında, Cassie aptalca davrandı - ne de olsa sadece bir aydır birlikteydiler. Ama şimdi neredeyse altı aydır birlikteler. Ve dahası, Joel kırk yaşına gelmeden baba olmak istediğine dair üstü kapalı bir yorum yaptı. Ama şu anda 37 yaşında. Yani nişanlanmak, evlenmek, karısını hamile bırakmak, karısının dokuz ay hamile kalmasını sağlamak ve sonra da bebek sahibi olmak için üç yılı var. Geriye doğru gidersek, bu da nişanlanması gerektiği anlamına geliyor.

Şimdi olduğu gibi.

Belki de kırk konusunda esnektir.

Şu anda Con ve Anna'nın dairesindeler ve bebeği ziyaret ediyorlar. Cassie onların evini Lydia ve Pete'in dört milyon dolarlık dairesinden daha çok seviyor; burası daha rahat ve mobilyalar zarar görecekları için panik atak geçirmeden kullanılabilecek gibi görünüyor. Anna'nın kendisi yorgun görünüyor. Genelde çok derli toplu görünür; onu bir kaşkorse ve tozluk içinde, bluzundaki iki süt lekesiyle kanepedekilerin aynı olduğunu görmek şaşırtıcı. Gözlerinin altında mor halkalar var ve dağınık at kuyruğuna yeni beyaz saçlar dolanmış.

"?" Cassie ona sorar. "Uyuyor musun?"

"Bebek ben de uyurum," Anna, sanki bu onun mantrasıymış gibi.

Joel ona sırtıyor. "Onu bir süreliğine elinden almaktan mutluluk duyarım."

Anna kucağındaki bebeği nazikçe ona uzatıyor. Joel ona çok dikkat ediyor, kanepeye yerleşiyor ve küçük yüzüne bakıyor. "Ne kadar küçük olduğuna bak Cassie."

Anna kıkırdıyor. "Birinin bebek ateşi var."

Tanrım, hayır.

Con elinde bir kase patlamış mısır ve herkes için soda ile dışarı çıkar. Bir elini karısının omzuna koyar, "Anna, sen uzanmak istersen ben Cassie ve Joel'e eşlik ederim."

Anna esniyor. "Emin misin?"

"Tabii ki. Saat dörtten beri Andrew'la ayaktasın. Git uyu, artık benim vardiyam."

Ancak Anna odadan çıkmadan hemen önce Con onun eline uzanır ve bir an için ikisi el ele tutuşup birbirlerinin gözlerinin içine bakarlar. Cassie'nin o anda Anna ve Con arasında gördüğü şey, ona eskiden büyükanne ve büyükbabası arasında gördüğü sevgiyi hatırlatır. Lydia ve Pete her zaman didişirler ama Anna ve Con asla didişmezler. Sanki dünyadaki tek iki insan onlarmış gibi sürekli birbirlerine bakıyorlar. *Uğultulu Tepeler* gibi bir aşkları var.

Cassie Joel'e bakıyor. *Onun hakkında böyle mi hissediyorum?*

Hiçbir fikri yok. Tek düşünebildiği portakal büyüklüğündeki deliğinden çıkan karpuz büyüklüğündeki bebek.

Anna yatak odasında gözden kaybolduğunda Con bize "Biraz uyumaya ihtiyacı var," diyor. "Andrew geceleri zar zor uyuyor... Saatlerce uyuyor. Ve ben gündüzleri çalıştığım için, bu işin çoğunu o üstleniyor."

"Gece hemşiresine ne dersin?" Joel öyle diyor.

"Ben de öyle dedim." Con kaşlarını çatı. "Israr etmeye çalıştım ama her şeyi kendi başına yapmak istiyor. Ama... en azından şimdi kestiriyor olmasına sevindim."

Cassie bebek Andrew için yaygara koparıyor. Ne de olsa çok sevimli. Ona bakmanın tüm sorumluluğu olmadan onu kucağına almak eğlenceli. Altını pislettiğinde onu Con'a veriyor, o da ustalıkla temizliyor ve yeni bir bezle geri veriyor. Harika vakit geçirirken kapı çalıyor ve Con kapıyı açmaya gittiğinde koridorda Lydia'nın sesini duyuyor.

Harika.

"Lydia'nın geleceğini bana söylememiştin," diye tıslıyor Cassie Joel'e. Kucağındaki bebeğe bakıyor ve aniden umutsuzca onu başka birine vermek istiyor. Ve buradan defolup gitmek.

Telefonuyla uğraşan Joel başını kaldırıp omuz silkiyor. "Geldiklerini bilmiyordum."

Lydia'nın etrafında olmak en hafif tabirle garipti. Cassie o korkunç Cadılar Bayramı partisinden beri onunla bir kez sosyalleşmişti ve ikisi de birbirlerine neredeyse hiç bakmamışlardı. Cassie, Lydia'nın topuklu ayakkabılarının sesi yükseldikçe irkiliyor.

Lydia, Violet'la birlikte odaya girdiğinde Cassie ve Joel'in oturma odasında oturduğunu görünce aynı derecede şaşırılmış görünür. Cassie'ye bir bakış atar. "Ah... sensin demek."

Her şey göz alındığında, Cassie'nin umabileceğinin en iyisi buydu. "Merhaba Lydia," diyor Cassie sıkıca.

"Merhaba Francesca," diyor Violet.

Aman *Tanrım*.

"Hayır, Violet," diyor Lydia. "Bu *Cassie*. Francesca değil. *Kesinlikle* Francesca değil. Yakınından bile geçmiyor."

Bunu açıkladığına sevindim.

Lydia Cassie'ye bakar, gözleri keskindir. "Ne yapıyorsun?"

Cassie şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyor. O ne yapıyor? Andrew'u tutuyor. Onu tek bacağından sarkıtmıyor. Onu birayla beslemiyor.

"Bebeğin başını desteklemiyorsun," diye çıkışıyor Lydia. "Daha önce hiç bebek tutmadın mı?"

Cassie etrafına bakınır ve ortadan kaybolmuş gibi görünen Con'u arar. Muhtemelen karısıyla birlikte uyukluyordur. İkisi de bunu kullanabilecek gibi

Lydia bir iç çeker ve başını sallar. "İşte, onu bana ver. Onu ciddi şekilde incitmeden önce."

Lydia kanepede Cassie'nin yanına oturur ve küçük Andrew'u neredeyse kollarından çekip çıkarır. Cassie onu umutsuzca kucağına almak istememiştir ama özellikle Joel'in önünde böyle bir imada bulunulmasını hoş karşılamaz. Bebeğin başını tuttuğundan emindir. Ne de olsa Con onu bebeği tutarken görmüş ve yanlış bir şey yaptığını söylememiştir.

Andrew onun kollarında huzursuzlanıyordu ama şimdi Lydia onu kucağına alınca sakinleşir gibi oldu. Masanın üzerindeki emziği alıyor ve çocuğun dudaklarının arasından geçiriyor. "İşte," diye cıvıldıyor küçük çocuğa. "Daha iyi değil mi?"

Cassie'nin yanakları yanar. "İyi olduğunu sanıyordum."

"Bu konuda endişelenme," diyor Lydia. "Herkes anaç değildir."

Violet annesinin yanına oturuyor ve Lydia'nın ince koluna sokularak bebeğe bakıyor. Güzel ama tamamen kullanışsız elbiselerinden birini daha giyiyor ama bunu umursamıyor gibi görünüyor

-Kaşınmıyor ya da çekiştirmiyor. "Anne," diyor Violet. "Onu tutabilir miyim?"

"Evet, ," diyor Lydia sabırla. "Ama çok dikkatli olmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Violet ciddiyetle başını sallar.

Küçük kız kanepeye geri oturur ve Lydia küçük kundağı nazıkçe ona uzatır. Violet bebeğe saygıyla yaklaşır ve onu kucağına alır.

"Harika bir iş çıkarıyorsun Violet," diye Lydia. "Başını mükemmel bir şekilde destekliyorsun."

Lydia bunu söylerken Cassie'ye sert bir bakış fırlatır. Beş yaşındaki bir çocuğun bir bebeği Cassie'den daha becerikli bir şekilde tutabileceğini vurgulamak için.

Cassie, Lydia'nın üstü kapalı hakaretlerinden herhangi birini anlayıp anlamadığını görmek için Joel'e bakar. Hâlâ telefonuyla meşguldür. Birine mesaj atıyor gibi görünüyor. Telefonu gelen bir mesajla titrerken dudaklarında bir gülümseme belirir.

Francesca'ya mesaj atıyor olabilir mi?

Bu düşüncenin neden aklına geldiğinden emin değil. Francesca'nın bir şekilde her yerde olması dışında. Onunla karıştırılmadan arkadaşlarından birinin evini bile ziyaret edemez.

Ama Francesca ile işi bitti. Uzun bir süre için.

Öyle değil mi?

Bölüm 31: Eski Sevgili

Geniş aile cehennemindeyim.

Nonna, iki çocuğuyla (ikisi de annemle babamın yaşında) gelen küçük kız kardeşini akşam yemeğine davet etti ve *onların* çocukları da burada. Bunların hiçbirini onaylamadım -Nonna bu sabah hepsinin geleceğini duyurdu. Oldukça sinirlenmiştim. Nonna'nın sosyal bir kelebek olması benim de öyle olmak istediğim anlamına gelmiyor. Neden kendi yalnızlığım ve mutsuzluğum içinde yuvarlanmama izin vermiyor?

Yine de burası onun dairesi, ne diyebilirim ki?

Bütün öğleden sonrayı yemek yaparak geçirdim. Kuzenim Nick hem çenesini tutamayıp hem de yoluma çıkarken ocakta üç tencere kaynıyor.

Nick, "Büyük şefi iş başında görmek istiyorum," diyor.

Ona bir bakış attım. "Genelde dinleyicim olmaz."

"Doğru. Harika değil mi?"

Nick benden birkaç yaş küçük, yağlı, sık kırpılmış siyah saçlı, sürekli saat beş yönünde gölgesi olan ve New York aksanı benimkinden birkaç derece daha kalın olan biriydi. Birkaç yıl polislik yapmış ama Mascolo'nun dedikodularından polisliği bıraktığını duydum.

"kokuyor," diyor Nick. "Erkek arkadaşın şanslı bir adam." Kırmızı sos dolu tencereye bakıyorum. "Benim erkek arkadaşım yok." "Yok mu? Sen hep şu Joe denen adamla birlikte değil miydin? Doktor olan?"

"Joel," diye mırıldandım. "Ve... biz ayrıldık."

"Ah, bu berbat. Üzgünüm." Yüzünü buruşturdu. "Sevgilim beni birkaç ay önce terk etti. Ama hep derim, birini unutmanın en iyi yolu yeni biriyle birlikte olmaktır. Haksız mıyım?"

"Belki," diye iç geçirdim.

Dean'i hala aramadım. Yüzlerce kez kartını aldım ama bir türlü o numarayı çevirmeyi başaramadım. Ve artık hayatına devam ettiğinden endişelenecek kadar uzun zaman oldu. Öyle bir adam uzun süre bekar kalmaz.

Ama Nonna'ya çok iyi bakıyor. Onunla birkaç randevusu var ve göreceği tek kişi o olduğu için temelde birinci basamak doktoru gibi davranıyor. Hatta onu tansiyonu için ilaç almaya bile ikna etti.

var bilmiyorum.

"...ve işler toparlanıyor gibi görünüyor, ama çoğu kulaktan kulağa yayılıyor, biliyor musunuz?" Nick söylüyor.

Gözlerimi kaldırdım. "Ha?"

Nick cümlenin ortasında duraklar ve güler. "İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Üzgünüm."

"Ben de tam diyordum ki," diyor Nick, "özel dedektiflik müşteri bulabildiğim zaman harika bir iş. Ama şu ana kadar yavaş ilerledi. Birinin soruşturulmasına ihtiyacı olan arkadaşlarınız varsa..."

Kalbim göğsümde sığıyor. "İnsanları mı araştırıyorsun?"

Tek altın kesici dişini göstererek bana sırtıyor. Klas. "Soruşturulması gereken biri mi var kuzen?"

Dudağımı çiğniyorum. Olive'i ilk gördüğüm andan beri içimde kötü bir his vardı. Onda bir gariplik var. İçgüdüsel bir his dışında bir kanıtım yok, ama bundan kurtulamıyorum. Ona bir şeyler olduğunu *biliyorum*. Hayal görmüyorum.

Ayrıca, Olive'i araştırırsam ve temiz çıkarsa, bu hayatıma devam etmeme yardımcı olacak.

"Evet," dedim. ". Ama... Param yetmiyor..."

"Hey, biz aileyiz." Nick ellerini kaldırdı. "Senden hiçbir şey istemem. Ama iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorsan, bunu yayarsın. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

"Peki, araştırmamı istediğin kadın kim?" "Kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece içimde bir his var. Haksız mıyım?" "Haklısın."

Sonra da Nick'e her şeyi anlatıyorum. Bu zor, çünkü Nick bu mahalledeki en hassas adam değil. Ama bana yardım edebilecekse, tüm bilgilere sahip olmalı.

O ise gerçek bir profesyonel. Ceketinden mini bir not defteri çıkarıyor ve ona söylediğim tüm bilgileri karalıyor. Gülümsemiyor ya da ukalaca yorumlar yapmıyor. Küçük Nico gerçekten büyümüş.

Tam işleri bitirmiştik ki Nonna mutfığa girdi.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Başımı eğdim. "Bir şey yok."

"Bu Jo-el ve onun aptal kız arkadaşıyla mı ilgili?" diye sorar.

"Hayır," diyorum hemen, ama Nick'in yüzü bunu ele veriyor.

"Bu iş çok ileri gitti!" Nonna söyleniyor. Yüzüme doğru kalkıp buruşuk bir parmakla beni işaret ediyor. "O harika Dr. Dino seni dışarı çıkarmak istiyor ama sen sadece Jo-el'e kafayı takmışsın. Yeter artık! Yeter artık!" Buzdolabının yanında sinmiş olan Nick'e ters ters bakıyor. "Ve sen de bunu teşvik etme. Hayatına devam etmesi gerek!"

Bu sözlerle topuğunun üzerinde döner ve mutfaktan dışarı çıkar.

Beni ve Nick'i garip bir sessizlik içinde bıraktı. "Uh," dedi.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Bu ailede gördüğüm en çılgın patlama değil. Merak etmeyin."

"Muhtemelen haklı." Sosum pişmeden ocağın altını kısıyorum.

Haşlanmış. "Sana söylediğim her unut gitsin. Hayatıma devam etmem gerek."

"Emin misin? Çünkü yine de yapacağım." Bana sırtıyor. "Angela Teyze'den korkmuyorum."

Tezgâha yaslanıp teklifini değerlendiriyorum. Olive konusunda çok paranoyak oldum, belki de temiz olduğunu duymak hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan şeydir. Nonna bu konuda yanılıyor.

"Tamam," dedim. "Yap ."

32. Bölüm: Yeni Kız

"Gerçekten bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Joel, Cassie'yi nereye götüreceği konusunda çok ketum davranıyor. Onu Bookland'den aldı, sonra parlak bir fikri olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi. İlk başta, tatlı ve romantikti. Ama on blok sonra, eskidi.

Elini sıkıyor. "Bir blok daha." "Son blok demiştin."

"Bir blok yanılmışım. Ama kesinlikle bir sonraki blokta."

"Bu iyi olsa iyi olur, dostum."

Cassie'nin telefonu çantasının içinde çalar. Cassie el yordamıyla telefonunu ararken Joel hiçbir şey söylemez. Engellenmiş numarayı gördüğünde midesi bulanır.

Bir süre için, aramalar durmuş gibi görünüyordu. Neredeyse iki hafta boyunca hiç çağrı almamış. Ama sonra intikam için tekrar başladılar.

Hattın diğer ucundaki sessizlik yeterince kötüydü ama birkaç gün önce bu durum değişti. Telefonu açtı ve boğuk bir kadın sesi kulağına tısladı: *Fahişe*.

Cassie numarasını değiştirmesi gerektiğini biliyor. Ama bu, sahip olmadığı bir paraya mal olacak. Ve zaten kitapçının kapısının kilidini değiştirmek için yeterince para harcamıştı.

"Kim o?" Joel ona sorar.

Cassie telefonu susturup çantasına geri koyarken, "Önemli biri değil," diyor.

Zoe, Joel'e telefon konuşmalarını anlatması gerektiğinde ısrar eder. Francesca hakkındaki şüphelerini de. Francesca'yla konuşup onu durdurabilir. Ama Zoe, Francesca'nın restoranına yaklaştıklarında Joel'in yüzünü görmedi. Francesca'nın adı her geçtiğinde nasıl tepki verdiğini görmedi.

"!" Joel duyurdu. "İşte " Ve bu...

Hırdavat dükkanı mı?

"Beni neden götürüyorsun?" Cassie sorar. Bunu anlamıyor. Onunla bir şeyler inşa etmek mi istiyor? Mesela... bir

Sehpa mı? Ya da bir köpek kulübesi? Neden bir nalbur dükkanına gitsinler ki?
Elini çekiştiriyor. "Hadi gel."

Bu noktada iyice kafası karışmış bir halde onu içeri kadar takip eder. Talaş kokusu üzerine siner ve hapsirir. Arka tarafta, üzerinde "Anahtarları Burada Kopyalayın" yazan bir tabelanın bulunduğu bir tezgâha gelene kadar ne düşündüğü netleşmeye başlamıyor.

Bekle bir dakika.

"Joel?" Kalbi göğsünde küt küt atıyor. "Sen...?"

"Anahtarımın bir kopyasının sende olmasını istiyorum," diyor sırtarak. "Çünkü... seni seviyorum."

Az önce onu sevdiğini söyledi. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bir şey söylememişti ve o da bunu hiç böyle hayal etmemişti; tam da bir hırdavat dükkanının ortasında, talaş sinüslerini gıdıklarken.

Geçen gün Anna'nın bebeğini ziyaret ettiklerinden beri, Joel'in bağlılıklarını artırmaya hevesli olduğunu hissediyor. İnkâr etse bile, evlenmek istiyor. Bir bebek sahibi olmak istiyor. Belki bu yıl ya da gelecek yıl değil ama yakında. Çok yakında. Kırk yaşından önce. Ve o 37 yaşında. Yani.

O buna hazır mı? Ve Joel bunları birlikte yapmak istediği adam mı?

Joel'den çok hoşlanıyor. Hatta onu seviyor. Bir nevi.

Joel onun yüzündeki ifadeyi fark eder ve gülümsemesi duraksar. "Birlikte yaşamak zorunda değiliz," diyor hemen. "Yani, eğer istediğin buysa, o zaman... ama her neyse, konu bu değil. Sadece anahtarımı almanı istiyorum çünkü..."

Seni seviyorum.

O söylemeden bunu bir daha söylemeyecektir. Ama mesaj açık: Bu ilişkinin ilerlemesini istiyor. Şimdi kadının da bunu isteyip istemediğini anlaması gerekiyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor Cassie.

Omuzları rahatlamayla çöküyor. Onu kendine doğru çeker ve öper. "Benim evime çok geldiğini biliyorum ama orada olmanı daha çok istiyorum."

Cassie dudaklarında bir gülümseme hissetti. "Ve sanırım anahtarımın bir kopyasını da istiyorsun."

"Sadece benim istiyorsan."

"İstiyorum."

Aslında bu heyecan verici. Daha önce de anahtarını vermişti ama genellikle dışarıda kalma ihtimaline karşı Zoe gibi bir arkadaşına. Joel'le aynı eve taşınmak onu korkutabilirdi ama bu doğru bağlılık seviyesi gibi geliyor. İlerliyorlar ama çok hızlı değil. Onu seviyor ama bu henüz bebek yapacakları anlamına gelmiyor.

Birkaç dakika içinde Cassie'de Joel'in anahtarının bir kopyası vardır. Anahtarlığını çıkarmak için çantasını karıştırırken göz ucuyla nalburun kapısında bir yüz görür.

Evsiz Maureen. Her zamanki kabarık paltosunu giymiş ve iki eşarp takmış. Yüzü neredeyse cama yapışmış.

Cassie irkilerek bir adım geri çekiliyor. Kendini gizlemeye çalışarak bir tahta parçasının arkasına geçerken kalbi göğsünde hızla atmaktadır. Maureen'in burada ne işi var? Kitapçıdan çok uzaktalar, Maureen'in evinden de çok uzaktalar. Eşyalarını korumak için yanında kalması gerekmiyor mu?

Ve neden hırdavat dükkanına bakıyor?

"İyi misin?" Joel gözlerini kısarak ona bakıyor. "Tereddüt etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben sadece..." Cassie hırdavat dükkanının kapısından dışarı bakar. Maureen ortadan kayboldu. "Yok bir şey. Boş ver."

Cassie çantasından anahtarlarını çıkarırken hayal gücünün sınırlarını zorladığına karar verir. Maureen'in mahallede yürüyüş yapmasına izin verilmemesi için hiçbir neden yoktur. Sadece son zamanlarda olanlardan sonra kendini paranoyak hissediyor.

Bölüm 33: Eski Sevgili

Burada ne yaptığımı bilmiyorum.

Bu bir hata. Dr. Dean Pourakis'in çalıştığı kardiyoloji muayenehanesinin cam kapılarından bunun bir hata olduğunu hissediyorum. Çok uzun süre bekledim-Dean beni görmek istemeyecektir. En azından aramalıyım. Bu şekilde ortaya çıkarken ne düşünüyordum bilmiyorum.

Bunu planlamamıştım. Nonna'ya daha önce bir kez eşlik ettiğim muayenehanenin önünden geçiyordum ve Dean'i görme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Benden on yaş küçük ve çok daha güzel sarışın bir kızın bilgisayarın başına geçtiği resepsiyona gelene kadar sinirlerim tamamen bozuldu.

"Özür dilerim," dedi bana. "kapatıyoruz."

"Oh, ben..." Boğazımı temizliyorum. Yanaklarım birden ısındı. "Ben hasta değilim. Ben sadece... ama eğer kapalıysan..."

Arkamdaki boş bekleme alanına bakıyorum. Odadaki her sandalyenin hafifçe yamuk durmasına ve dergilerin koltukları doldurmasına bakılırsa uzun bir günün sonu olduğu belli. Yine de oda, bir kardiyoloji muayenehanesinde takdir ettiğim steril bir hava yayıyor.

"Vay, vay, vay, bu Bayan Loren değil mi?"

Başımı kaldırıyorum ve Dean'in arka kapıda durduğunu görüyorum. Beyaz bir elbise gömleği giymiş, lacivert bir kravat takmış ve o kadar yakışıklı görünüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Paltomu belime daha sıkı sarıyorum. "Merhaba, Dr. Pourakis."

Bana doğru birkaç adım atıyor, koyu renk gözlerini yüzüme dikmiş. Tam olarak gülümsemiyor ama üzgün de görünmüyor. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

Çekici sekreter bize bakıyor, ne söyleyeceğimi görmek için bekliyor. Bütün oda birdenbire sessizleşti.

"Büyükanmem gözlüklerini ," diye geveliyorum.

Kaşını kaldırıyor.

"Yani dünkü randevusunda," diyorum. Her ne kadar biz konuşurken Nonna'nın gözlükleri neredeyse kesinlikle burnunun üzerinde duruyor olsa da. "Onları arıyorduk ve geride bıraktığını düşünüyor."

"Anlıyorum." Dean sarışına bakar. "Taylor, dün hiç gözlük buldun mu?"

Taylor masanın altında bulunan ve Kayıp Eşya olarak kullanılan kağıt kutuyu çıkardı. İçinde bir atkı, birbiriyle uyuşmayan eldivenler, bir bilezik, bir işitme cihazı ve *beş* çift gözlük de dahil olmak üzere oldukça fazla şey var. Tüm bunlardan sonra, bunlardan birini Nonna'nın olarak sahiplenmek istiyorum, ancak birisi buraya gözlüğünü almaya gelirse ve ben aldığım için alamazsa kendimi kötü hissederim.

"Muayene odalarına bir göz atmak ister misin?" Dean bana sordu.

Tanrım, bu maskaralığı daha fazla uzatmak istemiyorum. Ama eğer bakmazsam bunun büyük bir saçmalık olduğunu anlayacak. Bu yüzden gülümsemeye zorlayıp minnetle başımı sallıyorum ve Dean'i arkaya kadar takip ediyorum.

Beni zamanının çoğunu geçirdiğini söylediği ilk muayene odasına götürüyor. Burası aydınlık ve temiz, belli belirsiz tıraş losyonu kokuyor. Dean beni izlerken kayıp gözlüğü aramak için muayene masasının yanına çömeliyorum.

"Nonna gerçekten gözlüklerini mi kaybetti?" diyor.

Doğruluyorum, ten rengim yanaklarımdaki kırmızının görünmesini engellediği için memnunum. "Ne? Bütün bunları benim uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Birazcık. Evet."

Bu ne cüret? Kesinlikle haklı olsa bile. "Peki neden buraya gelip olmayan bir gözlüğü arayayım?"

"Belki de sen delisin." Eğri büğrü sırtıyor ve gamzesi ortaya çıkıyor. "Belki de beni düşünmeden edemiyorsun ve beni tekrar görmek istiyorsun."

"Lütfen," diye homurdanıyorum.

"Biliyor musun," diyor, "bu gece boşum..."

Kalbim küçük bir sıçrama yapıyor. "Öyle misin?"

Bu da sırtıtmamı gerektiriyor. "Oh, demek ilgileniyorsun..."

Omuz silkiyorum. "Yapacak bir şeyim yok, o yüzden..."

"Aslında..." Parmaklarını şıklatır. "Bu gece için planlarım var."

Ona ters ters baktım. Bunu yaptı. Bana sırtışından bunu anlayabiliyorum.

"Peki, her neyse."

"Benimle gelmek ister misin?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne yapmak için?" "Dans dersleri."

Söyle... ne?

"Küçük kız kardeşim birkaç ay içinde evleniyor," diye açıklıyor. "Ve dans becerilerimin arzulanan bir şey olmadığı konusunda bilgilendirildim. Bu yüzden

Phoebe benim için bir balo salonu dansı dersi satın alma nezaketini gösterdi ve gitmezsem olacaklarla beni tehdit etti."

Gülüyorum. "Küçük kız kardeşinin sana patronluk izin mi veriyorsun?"

"Hey, bu onun büyük günü. Düşük dans becerilerimle bunu mahvetmek istemem." Kravatını düzeltiyor. "Peki ne diyorsun? Var mısın?"

"Son dakikada katılmama izin verirler mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Tereddüt ediyorum.

"ama," diyor. "Nonna'nın gözlüklerini arıyormuş gibi yaparak geçirdiğin bunca zamanın boşa gitmesini istemezsin, değil mi?"

Çok iyi bir noktaya değindi.

Bir saat sonra Dean ve ben şehir merkezindeki bir dans stüdyosundaydık. Benim de katılmama izin vermeleri için onlarla tatlı dille konuşması gerektiği - anlaşılan Dean için çoktan profesyonel bir partner ayarlamışlardı. Ama masanın üzerinden onlara birkaç banknot uzattıktan sonra, katılmama izin verecek kadar mutlu görünüyorlardı.

Dans pistindeki diğer çiftlere katılırken Dean'e "Çok düzgün dans ediyorsun," diye mırıldanıyorum. En uzak duvarda dev bir ayna var, böylece ne kadar korkunç dans ettiğimizi gözlemleyebiliyoruz.

"Beni dans ederken gördükten sonra bunu söylemeyebilirsin."

Öğretmenimiz Oksana adında Doğu Avrupa aksanlı bir kadın. Dar siyah bir gömlek ve kısa bir etek giyiyor ve küçük, mükemmel bir vücudu var. Dean'i onu için ama o bunu yapmıyor. Karşılıklı durup talimatları beklerken karanlık gözlerini bana odaklıyor.

"Şimdi, bayanlar!" Oksana bize havlıyor. Bu kadar ufak tefek biri için ne kadar da gür bir sesi var. "Sol elinizi partnerinizin omzuna koyun ve sağ elinizle onun elini tutun."

Dean'e doğru bir adım atıyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor. Ve bana gülümsemesi nefes almamı biraz zorlaştırıyor. Sol elimi omuzlarına koyuyorum, avucumun altında sıkı kaslarını hissediyorum, spor yapıyor olmalı. Sağ elim onunkinin içine kayıyor. Eli büyük ve sıcak, ona dokunmak kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Erkekler!" Oksana diyor ki. "Sağ elinizi partnerinizin sırtına koyacaksınız." Ve şimdi eli sırtımda, gömüğümün ince kumaşına karşı sıcak. Şu anda çok yakınız. Saat beş yönündeki koyu renkli tüylerini görebiliyorum.

Gölge. Gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor ve bana göz kırpmıyor.

Tanrım, çok seksi.

Oksana müzik setine doğru ilerliyor ve bir şarkı açıyor. *Her gece, umarım ve dua ederim, hayalimdeki sevgili beni alıp götürür...*

"Şimdi," diye duyuruyor Oksana, "cha cha cha yapmayı öğreniyoruz."

Dean şaka yapmıyordu. Çok iyi bir dansçı değil. Doğal bir ritim duygusu yok ama gerçekten çok çabalıyor. Müziğe ayak uydurmak için nefesinin altında vuruşları sayıyor. Ama aynı zamanda harika vakit geçiriyoruz. Salon dansı derslerinin bu kadar eğlenceli olabileceğini düşünmezdim.

"Bir... iki... üç..." diye kendi kendine sayıklıyor. Kıkırdıyorum. "Tam bir ineksin."

"Elbette öyleyim," diyor. "Ben bir kardiyologum. Hepimiz ineğiz. Ama en azından ben havalı bir ineğim."

"Seni havalı yapan ne?"

Dean kolunu uzatıp beni döndürüyor. "Hip hop müziği severim. Bu mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Bir Twitter hesabım var. Şifresini unuttum ama bende var." "Hiç hoş değil."

"Dövmem var."

Yüzüne bakabilmek için başımı arkaya yaslıyorum. "Gerçekten mi?"

"Belki de. Belki de değil."

"Nerede o?"

"Ah." Bana sırtıyor. "İşte bu bir sır. Öğrenmek için benimle tekrar çıkman gerekecek."

"Üzgünüm o zaman," diyorum. "Hala havalı olduğuna ikna olmadım."

"Buna ne dersin?" Hafifçe öne eğiliyor, böylece nefesindeki nanenin kokusunu alabiliyorum. "Ben harika öpüşürüm."

"Sen öyle *diyorsun*..."

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği." Gözleri benimkilerle buluştu. "İstersen bunu sana kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Belki," diyorum esrarengiz bir şekilde. O da bana göz kırpmıyor.

Sınıfın geri kalanı boyunca tek düşünebildiğim onu öpmek. Bana bakışından, onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyorum. Son yirmi dakikayı atlatmayı başarıyoruz, sonra bana bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğimi soruyor.

"Bu harika olur," diyorum ona. "Açlıktan ölüyorum." "Özellikle sevdiğin bir şey var mı?"

"Her şey olur."

Ancak dışarı çıktığımda, iki saatlik dans dersi için yanlış ayakkabıları giydiğimi fark ettim. Ayak parmaklarımda kabarcıklar oluştu ve her adımım acı verici hale geldi. Yine de korkak gibi görünmek istemediğim için bir şey söylemiyorum. Fiziksel acıyla başa çıkmak kolaydır.

"İyi misin?" Dean ilk bloğun sonunda gözlerini kısarak bana bakıyor. "Evet, iyiyim."

"Topallıyorsun."

Beni yakaladı. "Ayaklarım beni öldürüyor," diye itiraf ettim. "Ama... Seninle yemeğe gitmek istiyorum."

Bir adım geri çekilip düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Sonra sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. "Tamam, atla."

Gülüyorum. "Ne?"

"Ayakların ağrıyor ve üç blok daha var." "Beni taşımak zorunda değilsin!"

"İstiyorum."

"Ben hafif değilim, biliyorsun."

"Seni taşıyacak kadar güçlü olmadığımı mı ima ediyorsun?"

Elimi koluna koyduğumda gömleğinin altındaki sıkı kaslarını hissettiğimi hatırlıyorum. Beni taşıyabilecek kapasiteye sahipti. "Peki, tamam."

O da öyle yaptı. Restorana giden yolun geri kalanında onun sırtına bindim. Beni kaldırırken zorlukla homurdanıyor, bu adam *güçlü*. Bir ara başımı sırtına yasladım. Bu yaşadığım en güzel gecelerden biri olabilir.

Restorana vardığımızda Dean beni dikkatlice yere indiriyor. Ayaklarım yere değerken zonkluyor ama o kadar da kötü değil. Artık yürümediğim sürece iyi olacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Benim için zevkti," diyor.

34. Bölüm: Yeni Kız

Cassie, Lydia ve Pete ile yemeğe çıkmaktan korkmaktadır. Joel'e birçok kez Lydia'nın en sevdiği kişi olmadığını ima etmiştir ama yemeği ayarlamasının bir nedeninin de bu olduğundan şüphelenmektedir. Pete onun en iyi arkadaşıdır ve hepsinin iyi geçinmesini istemektedir.

Hiç şansı yok. Ama olsun, deneyecektir.

Lydia batı yakasında bir Fransız restoranı seçer. Cassie hayatı boyunca hiç Fransız yemeği yememiştir. Tabii patates kızartması sayılmazsa, ki öyle olmadığından şüpheleniyor. İnternette menüye bir göz atar ve fiyatları görünce kalbi küt küt atmaya başlar. Ödemeyi teklif ediyormuş gibi bile yapamaz.

"Dinle, Joel..." Cassie restorana giderken takside burnunu ovuşturur ve yüksek sesle burnunu çeker. "Kendimi biraz hasta hissediyorum. Belki de gitmemeliyim. Onlara hastalık bulaştırmak istemiyorum."

Gözlerini deviriyor. "İyi deneme Cassie. ama, o kadar da kötü olmayacak."

Buna karşılık Cassie eteğini çekiştiriyor. Bu siyah ve dizlerinin altına kadar iniyor ama yine de çok kısa olduğundan ve Lydia'nın onu küçümsemenin bir yolunu bulacağından endişeleniyor. Gerçi mükemmel bir kıyafet giyse bile Lydia yine de bir yolunu bulurdu.

Fransız restoranı, tam olarak nerede olduğunu bilmeseniz kaçırabileceğiniz, duvar dibindeki yerlerden biridir. Taksi onları tam ön tarafta bırakıyor ve Cassie kapıya doğru ilerlerken kendini idamına yürüyen bir kadın gibi hissediyor. Joel'in elini tutması bile yardımcı olmuyor. Biraz yardımcı olur.

Lydia ve Pete geldiklerinde Fransız restoranının arka tarafındaki bir masada oturmaktadırlar, ancak mekân o kadar karanlıktır ki bunu anlamak zordur. Işıklandırma çoğunlukla mumla sağlanmıştır; masalarının üzerinde farklı yüksekliklerde üç mum vardır. Ama Cassie yine de Lydia'nın ten rengini mükemmel bir şekilde tamamlayan çarpıcı açık mavi elbisesini görebiliyor.

Pete zaten dağınık olan kirli sarı saçlarını ovuştururken çarpık bir gülümseme sunuyor. Gömleğinin yakasındaki ilk iki düğme açık ve Cassie bu iki düğmenin Lydia'yı çıldırttığından şüpheleniyor. "Seni tekrar görmek güzel, Cassie."

Cassie, Lydia'nın onun saçını taramadan evden çıkmasına nasıl izin verdiğini merak eder. "Merhaba Pete," diyor. "Lydia."

Lydia sadece başını sallar ve şarap kadehinden bir yudum alır.

Masada Lydia'nın onlar gelmeden önce sipariş ettiği bir şişe şarap vardır ve Cassie bir bardak dolusu şarap içer. Bu akşamı atlatabilmesinin tek yolu buydu. Menüü incelemek için eline alır ve fiyatların internet menüsündekinden bile yüksek olduğunu görür. Bifteğin yanındaki dolar rakamını görünce nefesi kesilir.

Lydia keskin gözleriyle menüyü incelerken, "Burada kaz ciğeri mus mezesinin inanılmaz olması gerekiyor," diyor. "İsterseniz masaya da getirebiliriz."

Kaz ciğeri mi? Kulağa tanıdık geliyor ama Cassie ne tam olarak emin değil. Ama köpüğü seviyor ve kabul edilebilir olmak istiyor. "Kulağa hoş geliyor," diyor.

Lydia bir kaşını kaldırıyor. "Kaz ciğeri sever misin Cassie?" Cassie kıvrır. "Evet...?"

Lydia'nın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne oldu?"

Masaya korkunç bir sessizlik çöker. Cassie'nin kaz ciğerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tahmin bile edemiyor. Meyveden salyangoza, adını hiç duymadığı ve sadece Fransa'da yaşayan başka bir gizemli hayvana kadar her şey olabilir. Cevabı vererek onu kurtarmasını umarak Joel'e bakar ama o kendi menüsüne bakmaktadır.

Neyse ki Pete sessizliği bozuyor. "Bu ördek ciğeri," diyor. "Ve *ben* iğrenç olduğunu düşünüyorum."

Lydia burnunu çekerek, "Çünkü zevklerin rafine değil," dedi. "Nazik ol, Lydia."

Cassie, Lydia'nın kendini beğenmişliğini başka bir yöne çevirmesinden memnundur ama Lydia ve Pete'in birbirlerine laf sokmalarını dinlemek de aynı derecede acı vericidir. Anna'nın bebeğini ziyaret ettikleri süre boyunca birbirlerine girmişlerdi.

Cassie'nin telefonu çantasının içinden gelen bir mesajla cıvıldar. Gizlice bakmaya cesaret eder ve Zoe'den gelen sempatik bir mesaj görür; Zoe bu öğleden sonra iş yerinde yaklaşan akşam yemeği hakkında azar işitmiştir.

"Lydia, "Bazı insanların cep telefonlarına bakmadan yemeğin yarısını bile bitirememesi inanılmaz," diyor.

Gözlerini çantasından kaldırdığında Cassie'nin yanakları yanıyor. "Ben..."

"Bana aldırmayın." Lydia omuz silkiyor. "Telefonunuzdaki işinizle ilgilenin. Lütfen."

Aman Tanrım.

"Bu arada, Peter," diyor Lydia. "Violet'i yarınki dersine götürebilir misin? Geç saate kadar çalışmam gerekiyor."

İnliyor. "Bu çocuk çok fazla derse gidiyor. Daha beş yaşında! Yarın ne dersi var ki?"

"Keman."

Cassie kahkahasını bastırır. "Violet *keman* mı çalıyor?"

Lydia elindeki menüyü bırakıp masaya ters ters bakıyor. "Bunun neresi komik?"

"Şey, çünkü... onun adı kulağa ..." Cassie kekeliyor.

Joel yine de gülümsüyor ve Pete de minnettar bir kahkaha atıyor. "Çok komik," diye katılıyor Pete. "Violet. Keman. Violet keman."

Lydia bu kez kocasına ters ters bakmak için başını çeviriyor. Henüz siparişlerini bile vermemişlerdi ve bu yemek şimdiden dayanılmaz derecede rahatsız edici bir hal almıştı. Joel onu buraya sürüklediği için Cassie'ye çok şey borçludur. "Violet doğduğunda keman bir hediye idi," diyor Lydia. "Bir hediye

Francesca."

Yine Francesca. Joel'in eski kız arkadaşını gündeme getirmeden Lydia ile iletişim kurmak mümkün mü?

"Kim yeni doğmuş bir bebeğe karmaşık bir müzik aleti verir ki?" Pete nefesinin altında mırıldanır. Cassie onun sözlerinin hafifçe bulanıklaştığını fark eder. Gözlerini kısarak şarap şişesine bakar ve ilk kez şişenin boşalmaya ne kadar yakın olduğunu fark eder.

"Aldığımız en düşünceli hediye idi," diyor Lydia, şimdi Cassie'ye hitaben. "Bir sürü tulum ve oyuncak aldık, ama bu çok içten geldi. Görüyorsunuz, eskiden onunmuş."

Cassie Joel'le göz göze gelmeye çalışır ama o koyu mavi masa örtüsüne bakmaktadır. "Oh," der.

"Beni karar veren keman oldu," diyor Lydia. "O inanılmaz düşünceli hediye yüzünden Francesca Violet'i vaftiz annesi yaptık."

Francesca Violet'in... ne?

Bölüm 35: Eski Sevgili

Dean'in beni götürdüğü restoran bir Yunan lokantası. Hayal ettiğim gibi karanlık, mum ışığında bir yer değil - tavandaki floresan ışıkları cafcıflı ve masalar samimi bir tartışma için fazla geniş. Ama Dean burayı sevmiş görünüyor ve kapıdan içeri girdikten sonraki otuz saniye içinde ev sahibiyle ortak Yunanlılıkları üzerinden bağ kurdu. El sıkışıyorlar, anlamadığım bir dilde (Yunanca?) birkaç kelime konuşuyorlar ve sonra ev sahibi bizi arka taraftaki bir masaya götürüyor. Gitmeden önce bize son bir kez bakıyor, Dean'e göz kırpmıyor ve "*Omorfo korítsi*" diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Dean'e sordum.

"Garsonun yemeğimize tükürmeyeceğine söz veriyor." Gözlerimi deviriyorum. "Yunanca biliyor musun?"

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Sayılır. Pek sayılmaz. Annem anaokulu öğrencisi gibi Yunanca konuştuğumu söylüyor. Ama idare ediyorum."

"Yunanistan'a gittiniz mi?"

Başını sallıyor. "Büyükanmem ve büyükbabam Dede ağaç'ta yaşarlardı."

"Dede...?"

"Alexandroupoli." Bana beyaz dişlerini gösteriyor. Güzel dişleri var.

-Ağız için mükemmel boyutta ve iyi bakılmış ama yapay olarak beyaz değil. Dişlerine iyi bakan bir adama her zaman saygı duymuşumdur. "Küçük bir şehir, özellikle de New York'a kıyasla. Ama hemen su kenarında. Eskiden bir balıkçı köyüydü. Orayı çok severdim."

"Artık gitmiyor musun?"

Koyu renk gözleri hafifçe uzaklaşıyor. "Büyükanmem ve büyükbabam ben üniversitedeyken öldüler, yani... hayır, o zamandan beri değil. Özlüyorum."

Dean'le beni Yunanistan'daki küçük bir şehre götürdüğü ve birlikte güzel, parıldayan mavi suların enginliğine baktığımız bir gelecek hayal ediyorum. Yine de aptalca. Bu bizim *ilk randevumuz*. Neden Yunanistan'a gitmeyi hayal ediyorum ki?

Garson aralarındaki masaya su bardaklarını bırakırken "Peki ya sen?" diye soruyor. "İtalyanca biliyor musun?"

"Evet," diyorum. "Nonna İtalyancayı İngilizceden daha iyi konuşur ve ben büyürken onunla çok zaman geçirdim. Bana yemek yapmayı o öğretti."

"Ah, evet," diyor Dean. "Büyük şef. İtiraf etmeliyim ki, yarattıklarınızdan birini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Bunu ayarlayabiliriz." "Yemek yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?"

"En sevdiğim mi?" Peçetemle oynarken soruyu düşünüyorum. Dean'ın ayakkabısı masanın altından benimkine değiyor ama bunun farkında olup olmadığından emin değilim. Kazara mı yoksa kasıtlı bir dokunuş mu? "Muhtemelen *makarna e fagioli*."

"O da ne?"

"Makarna ve fasulye." Ona sıırıyorum. "Fakir bir adamın yemeği - yani içinde et bile yok - ama büyükannemin bana öğrettiği şekilde yapınca, restorandaki her şeyden daha lezzetli oluyor. Bu benim en rahat yiyeceğim." Tereddüt ediyorum. "Senin için yapabilirim... bir dahaki sefere."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yani bir dahaki sefere olacak mı?"

Ayağı kasıtlı olarak benimkine dokunuyor. Yanlış anlaşılacak bir şey yok. "Evet, sanırım öyle."

"Güzel." Bana yine o harika gülümsemesini gösteriyor ve gamzesi patlıyor. "Ayrıca, bana şehri gezdirmen gerekiyor. Sen New York'un yerlisisin, değil mi?"

Başımı salladım. "Buraya Chicago'dan taşındığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

"Doğru, Rüzgarlı Şehir," diye onaylıyor. Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor, ama bunun yerine, "Değişiklik zamanı gelmişti" diyor.

Kendimi durduramadan, "Kötü bir ayrılık mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

Birkaç kez göz kırptı, ofisine geldiğimden beri ilk kez telaşlandı. "Yakalandım."

Tabii ki her detayı merak ediyorum. Dean gibi harika bir adamdan vazgeçen Chicago'daki bu gizemli kız kim? Yoksa ilişkinin fişini çeken o muydu? Onu hiç düşünüyor mu? Cep telefonunun ekranında kızın numarasına bakıp arama isteğine direniyor mu?

Ama bunların hiçbirini söyleyemiyorum. Onun yerine mırıldanıyorum, "Anlayabiliyorum." Dean su bardağını havaya kaldırıyor. "Daha iyi bir şeye mi?" Ben de bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Daha iyi bir şeye."

Bölüm 36: Yeni Kız

Francesca'nın Violet'in vaftiz annesi olduğunun ortaya çıkmasının ardından, akşam yemeği kötünden daha kötüye gider. Pete ve Lydia didişmeyi bırakmazlar. Bunun üzerine ikinci bir şişe şarap sipariş ederler ve Pete giderek daha fazla sarhoş olmaya başlar. Bir noktada işler o kadar kötüye gider ki Joel Cassie'nin eline uzanır ve masanın altından sıkar, çünkü bunun onu ne kadar üzdüğünü görebilmektedir.

Ayrıca Cassie'nin kaz ciğeri musunu sevmediği ortaya çıktı. Peçetesine tükürmemek için kendini tutması gerekiyormuş.

Yemeklerini bitirdikleri sırada Lydia'nın telefonuna bir çağrı gelir. Cassie telefonunu çıkardığında yaptığı küçümseyici yoruma rağmen, Lydia'nın aramayı cevaplaması hiç de şaşırtıcı değildir.

"Merhaba Lucy," diyor Lydia telefonuna. "Violet ile her şey yolunda mı?" Bir süre dinliyor. "Peki ya yatmadan önce anlattığı hikâye?" Lydia dilini şapırdatırken bir duraklama daha. "*Hayır. Violet'ın kendi masalını okuması gerekiyor. O okumayı biliyor!*"

Lydia masada dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Telefonu ona ver. Ben onunla konuşurum."

Bu sözlerle Lydia yerinden fırladı ve üçümüz ona bakmadan kızıyla konuşmak için restoranın önüne gitti. Lydia'nın geçici bir süreliğine de olsa gitmiş olması içimi rahatlattı. Gerginlik hissedilir derecede azaldı.

"Violet'in şimdiden okuyabiliyor olması etkileyici," diyor Cassie parlak bir sesle.

Pete, Cassie'nin yorumu karşısında biraz ayılır gibi olur. "Evet, şey... Lydia ona öğretti. Bu konuda gerçekten çok çalıştı."

Lydia önemli bir avukattır ve kendi çapında etkileyicidir, ancak kendi kariyeri hakkında hiç konuşmaz. Cassie'ye öyle geliyor ki Lydia'nın hayatındaki en büyük gurur kaynağı küçük kızı.

"Her neyse," diyor Pete, "Lydia bu gece tam bir sürtük gibi davrandığı için özür dilerim." "Pete!" Joel Cassie'ye bakar.

"Tanrım. Sorun değil. O iyiydi."

"Pek sayılmaz." Pete ellerinin içiyle gözlerini ovuşturuyor. "Annemle babam acımasız bir boşanma yaşadı ve ben bunu çocuklarım için asla istemedim. Ama..."

Cassie o anda onun ne dediğini anlar. Violet'ın iyiliği için bu işi yürütmeye çalışmaktadır ama artık dayanma gücünün sonuna gelmiştir. Sakin, eğlenceyi seven Pete, Lydia gibi bir kadınla evli kalmayacaktır.

Evlilikleri sona erecek ve Violet'i paylaşacaklar. Pete için üzüyor, bunun anlamı bunun gibi bir başka garip yemeğe daha katlanmak zorunda kalmayacağı olsa bile.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Joel, Cassie'ye dairesine kadar eşlik eder. Fransız restoranından evine uzun bir yürüyüşle dönmüştür ama yemek ağır gelmiştir ve yorgunluğunu atmak iyi gelir. Gece soğuktur ama dondurucu değildir ve Cassie'nin deri çizmeleri her adımda yumuşak karda çtırdamaktadır.

"Lydia ve Pete gibi iki insan nasıl olur da bir araya gelir?" Cassie yüksek sesle merak eder.

"Birbirlerine uygun olduklarını hiç düşünmemiştim," diyor Joel. "Ama ona sıırıslıklam aşıkı. Yani Lydia'nın pek çok harika özelliğı var. Çok zeki, başarılı ve muhteşem. Ama kişilikleri birbiriyle çatışıyor."

"Bu kesin."

"Violet için üzüliyorum," diye iç geçiriyor. "Karmaşık bir boşanma olacak ve ikisi de o kızı çok seviyor. Umarım bu işi çözmenin bir yolunu bulurlar."

Cassie siyah paltosu, yeşil şapkası ve boynuna doladığı atkısıyla Joel'e bakıyor. Çoğu zaman, evlilik ve çocuklar açısından birlikte bir gelecekleri olup olmadığını merak eder. Ama ilk kez Joel'den ayrılmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor. Acımasız olur muydu? Bunu hayal bile edemez ama insanlar öfkelerdiklerinde farklı olurlar. Joel'i hiç kızgın görmemiştir.

Yakın gelecekte olup olmayacağını merak ediyor. Sırlarını öğrendiğinde ve öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak eder. Anna'nın Joel'in Francesca'dan ayrılma nedenleri hakkında söylediklerini hatırlar.

Ondan sakladığı şeyler. Bu onu gerçekten rahatsız ediyordu.

Hayır, Joel gerçeğı bilemez.

Bölüm 37: Eski Sevgili

"Üzgünüm ama on dakika içinde kapatıyoruz."

Ev sahibi haberi vermek için masamıza geldiğinde sesi pişmanlık dolu geliyor. İrkildim ve saatime baktım. Aman Tanrım, neredeyse gece yarısı olmuş. Bu kadar zamanı nasıl konuşarak geçirdik? Ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlayamıyorum.

Konuşmadığımız zamanlarda da birbirimize bakıyorduk. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandım.

"Eve gitmeliyim." "Seni eve bırakırım," dedi.

"değil. D treniyle dümdüz gideceğiz."

"Tren mi?" Ağzı açık kalır. "Bu saatte mi? Hayatta olmaz. Seni eve bırakırım."

"zorunda değilsin..."

"Tabii ki biliyorum." Homurdanıyor. "Sevgilimi gece geç saatlerde eve bırakacak bir arabam olmayacaksa ayda beş yüz dolar garaj ücreti ödeyerek ne yapıyorum?"

Söylemek istemiyordum ama bu saatte metroya binmek beni heyecanlandırmıyordu. Ama Bensonhurst'a dönmek için Uber masrafını karşılayamam. Bir kez kibarca itiraz ettiğime göre, beni eve bırakmasına izin vereceğim.

Dean benim bakmama izin vermeden hesabı ödüyor, sonra da dans stüdyosunun yanında park halinde duran yeşil Toyota Camry'sine geri dönüyoruz. Porsche, Ferrari ya da başka bir gösterişli arabası olmadığına seviniyorum, her ne kadar buna parasının yeteceğinden emin olsam da. Ayaklarım şimdi daha iyi hissediyor ve ona yakın yürüyorum, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Sokak karanlık ve ıssız ama Dean yanımdayken kendimi güvende hissediyorum.

"Başka dans dersi alacak mısınız?" Ona sordum.

"Hayır," diyor düşünceli bir şekilde. "Sanırım kendimi yeterince küçük düşürdüm, değil mi?"

"O kadar da kötü değildi." "Yalancı."

"Sadece biraz pratiğe ihtiyacın var, hepsi bu."

Sokakta kısa bir süre durdu ve ben de durdum. Bana çok yakın duruyor - birlikte dans ederken olduğu kadar yakın. "Şimdi benim ne kadar kötü olduğumu gördün..." Kaşını kaldırıyor. "Sana neyde iyi olduğumu gösterebilir miyim?"

Başımı ona doğru kaldırıyorum. "Kendine güveniyorsun, değil mi?"

"İyi olduğum şeyler hakkında mı? Evet." Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Ben çok iyi bir doktorum. Ve çok iyi öpüşürüm. Ve boktan bir dansçıyım."

"Söyleyeceğim."

"Bu bir evet mi?"

Bir an tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum ve dudaklarımı onunkilere doğru eğiyorum. Neredeyse fark edilmeyecek bir şey ama işaretimi alıyor ve kendi dudaklarını neredeyse benimkilerin üzerine indiriyor, bir kıl payı kadar kısa duruyor. Sonra aradaki boşluğu kapatmak için başımı kaldırıyorum.

Dean'in kendini abarttığını düşünmüştüm ama . Beni kendine yaklaştırmak için bir elini sırtıma koyuyor, diğer elini arasına sokuyor ve dudakları ve dili bana harika şeyler yapıyor. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücüktü. Hayır, bu yeterince güçlü bir ifade değil. Şimdiye kadar yaşadığım ya da sonsuza kadar tekrar yaşayabileceğimi hayal edebileceğim en iyi öpücük. Bu öyle bir öpücük ki, şimdiye kadar yaşadığım diğer şeylerin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor, çünkü onlar öpücük değildi. *Bu* bir öpücük.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında titriyordum. Dizlerim altımda lastik gibi ama Dean'in yüzüne baktığımda kendi yüzümün aynası olduğunu görüyorum. "Vay canına," diye nefes alıyor.

"Evet," diye idare

ediyorum. "Bu..."

"Evet."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Gerçekten iyi olduğum bir şey daha var. Bir ara sana göstermek isterim."

Görmeyi çok isterim. Gerçi öpücük bir gösterge ise, korkarım bizi öldürebilir.

Ertesi sabah Dean yatağımdayken uyanabilirdim ama o tam bir centilmendi ve bunu teklif bile etmedi. Ama arabasından ayrılmadan önce inanılmaz bir öpücük daha aldım. Onu yakasından tutup yukarı sürüklememek için kendimi zor tuttum. Nonna beni alkışlardı.

"Yarın sana mesaj atacağım," diye söz

verdi. "Atsan iyi olur," dedim.

Şimdi gözlerimdeki uykuyu silerken ve kollarımı başımın üzerine uzatırken dün gece sadece hoş bir anı olarak kalıyor. Dean'in orada olmasını dileyerek yatakta boş olan yere bakıyorum. Onu siyah saçlarıyla hayal ediyorum.

Uykudan dağılmış, kaslı göğsü ince bir çarşafı zar zor gizlenmiş. Ve o dövme, her neredeyse.

Tanrım, soğuk bir duşa ihtiyacım var.

Yatakta doğrulup komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Henüz erken olmasına rağmen Dean'ın bana çoktan bir mesaj göndermiş olmasını umuyorum. Dün gece bana oyun oynamadığını söylemişti. *Eğer bir kızdı hoşlanıyorsam, aramak için üç gün beklemem. Dalga mı geçiyorsun?* Onun bu yönünü severdim.

Tabii ki bu, bana söylediği gibi mesaj atmazsa, ilgilenmediği anlamına geliyor.

Dean'le bir daha çıkamayacağımı düşünmek midemi bulandırıyor. Ama hayır. Bana mesaj atacak. Atacağını söyledi ve dün gece bana bakışında hiç hata yoktu. O öpücük tek taraflı değildi.

Daha fazla stres yapmaya fırsat bulamadan telefonum çalıyor.

Dean'den bir mesaj:

Seni bir daha ne zaman görebilirim?

Saat sabahın dokuzu bile değil. Beni tekrar göreceği için benim onu gördüğüm kadar heyecanlı olmalı. Bunu düşününce dudaklarım karıncalanıyor.

Tereddüt ediyorum, ona hemen cevap yazıp yazmamakta kararsızım. Aşırı hevesli görünmek istemiyorum. Dean oyun oynamadığını söylese de, oyun oynama zorunluluğu hissetmemek çok zor.

Belki duş alıp giyinirim, *sonra* da ona mesaj atarım.

Telefonum çalmaya başladığında bluzumun düğmelerini ilikliyordum. Kalbim yerinden fırladı, arayanın Dean olduğunu düşündüm. Ama telefonu açtığımda ekranda Nick Mascolo ismi beliriyor.

Kuzenim neden beni arıyor?

Aramayı cevaplamak için yeşil tuşa basıyorum.

"Nick?" "Hey! Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Uh..." Saati baktım. "Hayır, sorun . Ne oldu?"

"Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyor. "Ama o kız hakkında. Eski sevgilinin yeni kız arkadaşı mı?"

"Peki ya o?"

"Bunu dinlemelisin," diyor. "Buna inanamayacaksınız."

Bölüm 38: Yeni Kız

Cassie sabah kahvesini almak için Starbucks'ta sıra beklemektedir. Telefonuyla uğraşırken tanıdık bir ses düşüncelerini böler:

"Ağızına kadar doldurulmuş bir cappuccino - ağızına *kadar* olduğundan emin olun - bir to-go fincanda. Ve köpüğünün iyi olduğundan emin olun. Köpüğü iyi değilse, geri gönderirim."

Bu Lydia. Baristadan bir içki sipariş ediyor. Sırada onları ayıran sadece iki kişi var. Cassie sıvışmayı düşünüyor ama Lydia'nın Starbucks'ta içecek sipariş edip etmeme konusunda patron olmaması gerektiğine karar veriyor. Eğer latte istiyorsa, latte alacaktır.

"Bir de kuru üzümlü muffin istiyorum," diye devam ediyor Lydia, sanki siparişini çoktan yanlış almışlar gibi keskin bir sesle. "Ilık olsun. Mikrodalgada tam on beş saniye bekletin."

Kasiyerin dudakları gülümsemesini tutmak için cesurca zorlanıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Tekrar et," diyor Lydia. "Bir cappuccino to-go ve-"

"*Ağızına kadar* dolu bir cappuccino. Bol köpüklü." "Ağızına kadar dolu," diyor kasiyer itaatkâr bir şekilde. "Ve bir kuru üzüm kepekli kek."

"On beş saniye mikrodalgada."

Kasiyer başını eğiyor. Sabrı tükeniyor. "On beş saniye mikrodalgada."

Lydia içkiyi önünde hazırladıkları için şanslı. Yoksa içinde kesinlikle tükürük olurdu.

Cassie içkisini sipariş ettiğinde Lydia tezgâhın yanında durmaktadır. Cassie, Lydia'nın onu fark edip bir şey söyleyeceğinden emindir ama Lydia telefonunda tamamen içine çeken bir şey yapmaktadır. Cassie onun için kaldırımdaki bir karıncadan farksızdır.

Cassie bir süre onu izler, Lydia'nın onu fark etmediğinden emindir. Odanın diğer ucundan bile son derece pahalı görünen bir takım elbise giymiştir. Sarı saçları sert bir Fransız düğümüyle geriye doğru toplanmış ve keskin gözleri telefonunun ekranındaki içeriği tarıyor. Francesca kadar olmasa da Lydia çok güzel. Ama görünüşe göre, bu hiçbir zaman bir kızgınlık kaynağı olmamış. Lydia hiçbir zaman

Ama Cassie, Francesca'nın görünüşünü en üst düzeye çıkarmak için çok zaman harcadığı hissine kapılıyor.

Francesca. Neden bu kadın sürekli düşüncelerini işgal ediyordu?

"Lydia?"

Lydia adının söylenmesiyle başını kaldırır. Tezgâhın üzerinde kekiyle birlikte içeceğini görür. Parmağının ucuyla çöreğe dokunuyor. "Hâlâ soğuk," diyor sabırsızlıkla.

Siparişini getiren kız kaşlarını çatı. "On beş saniye mikrodalgada pişirdik."

"O zaman yanlış yaptınız çünkü hala soğuk."

Kız başını sallar. "Mikrodalgayı yanlış kullanmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Ama bir şekilde yine de yaptın." Lydia tabağı tekrar tezgâha doğru kaydırır. "Lütfen on beş saniye daha mikrodalgada pişirin."

Cassie'ye göre kızın keki tezgâhın üzerinden Lydia'ya fırlatmaya hakkı vardı. Ama bunun yerine, itaatkâr bir tavırla mikrodalgaya geri dönüyor ve çöreği ikinci kez ısıtıyor. Lydia'ya getirdi.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Lydia parmağının ucuyla çöreğe dokunuyor. "Evet."

"Bunun için özür dilerim."

Lydia omuz silkiyor. "Yüzden önlük giyen sensin, değil mi?"

Kızın ağzı açık kalır. Cassie ilk başta kızın keki alacağından emindi ama anlaşılan kız çok fazla seçici müşteriyle zor bir sabah geçirmişti çünkü keki tezgâhtan çekip yere fırlattı ve Lydia'ya "Çık dışarı" dedi.

Lydia ona bakıyor. "*Affedersiniz?*"

Kız, "Buraya girdiğinizden beri kabalıktan başka bir şey yapmadınız ve işinizi istemiyoruz," diyor. Kasayı açıyor ve birkaç dolar uzatıyor. "İşte çörebileceğiniz parasını iade ediyorum."

Lydia'nın solgun kirpikleri dalgalanıyor. "Müdürle konuşmak istiyorum." "*Ben müdürüm,*" diyor kız. "Ve çıkmanı istiyorum."

"İyi," diye tıslar Lydia. "Ev sahibinin bundan haberi olacak. İnanın bana."

Cappuccino'sunu tezgâhtan çekip alır ve o kadar ani bir şekilde dışarı çıkar devasa çantasıyla bir sandalyeyi devirir. Cassie gözlerine inanamayarak onun gidişini izler. Bir müşterinin yapabileceği en kötü şey bu değildir herhalde.

Starbucks'ta hiç yapmadım. Lydia'da insanları yanlış yola sürükleyen bir şeyler var.

Beni çok kızdırıyor.

Cassie tezgâhtan kendi lattesini alır ve kitapçıya geri dönmek üzere oradan ayrılır. Çok geç, Zoe'ye de bir içki getirmeyi teklif edip etmediğini merak eder. *Oh neyse.*

Köşeyi henüz dönmüştü ki, telefonuna dalmış bir kadınla neredeyse çarpışıyordu. Cassie bir kez daha gözlerini kaldırdığında kadının Lydia olduğunu görür. Bu sefer Lydia Cassie'yi fark eder. Başka seçeneği yoktur.

"Oh," diye mırıldandı sonunda. " demek. Merhaba Cathy."

Cathy. Lydia, Cassie'yle yemeklerini paylaşmış, bir Cadılar Bayramı partisinde onu küçük düşürmüş ve onun önünde kocasıyla kavga etmiştir. Ama Lydia hâlâ onun adını hatırlama zahmetine bile girmedi.

"Cassie," der Cassie, neden umursadığından emin olmasa da. Cathy yeterince yakın.

"Doğru." Lydia gözlerini indiriyor ve Cassie onun gözlerinin kenarlarının kırmızı olduğunu fark ediyor. Sanki ağlıyormuş gibiydi. "Nasılsın?"

Cassie, Lydia'ya duyduğu kızgınlığın bir kısmının geçtiğini hissediyor. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," diye tersliyor Lydia onu.

Cassie en nazik sesiyle, "O Starbucks'ta çok sinirliler," diyor.

Lydia gözlerini deviriyor. "*Bunun için* üzgün olduğumu mu düşünüyorsun?" "Ben olsam üzülürdüm. Aynı durumda olsaydım yani."

Cassie'nin Starbucks baristasını kovulana kadar aşağıladığı bir durumla karşılaşacağından değil. Ama yine de.

"Bu umurunda bile değil." Lydia kısa bir süre gözlerini kırıştırdı. "Güven bana."

"Ah." Cassie dudağını çiğniyor. "Peki, bu durumda... bir şey var mı... yani, konuşmak ister misin?"

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır deyin.

Lydia sanki teklifini düşünüyormuş gibi bir an ona bakıyor. Tereddüt ediyor, gözleri her saniye daha da hüzünleniyor. "Hayır," diyor sonunda. "Ama... teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diyor Cassie.

Cassie aceleyle dükkâna geri döner ama hâlâ Lydia'yı düşünmektedir. Kadın her zaman çok uyumlu görünür, ama o anda sanki dağılıyormuş gibidir. Yine de Lydia'nın Cassie'nin yardımına ihtiyacı yoktur. Onun bir sürü arkadaşı var, yani Francesca. Ve tabii ki Anna. Ama o anda Cassie, Lydia'nın dünyada hiç arkadaşı olmadığını düşünebilirdi.

Cassie döndüğünde Zoe kapıya tünemişti. Paltosunu ve kenarlı pembe şapkasını çoktan giymiş. Zoe tüm kıyafeti geçen hafta bir ucuzluk dükkanından almış. Cassie'yi de davet etmiş ama 'nin verecek parası yokmuş. İkinci el dükkân parası bile.

"Öğle yemeğini erken yememin bir sakıncası var mı?" Zoe sorar.

"Elbette," diyor Cassie. "Hiç müşterimiz yok gibi bir şey."

Zoe'nin gözleri birden parlıyor. "Ne müşteri çeker biliyor musun?"

Cassie kaşlarını çatıyor. "Erotizm yok." Bunu birkaç kez tartışmışlardı ve Cassie geri adım atmayacaktı.

"Hayır, benim daha iyi bir fikrim var." Cassie kendini hazırlarken o da drama yaratmak için duraklar. "Bir hayvanat bahçesi kurmalıyız."

Cassie'nin ağzı açık kalır. "Bir... hayvanat bahçesi mi?"

"Sadece küçük bir tane," diye hemen düzeltiyor Zoe. "Birkaç tavşan, bir tavuk... belki küçük bir keçi."

"Keçi mi?"

"Keçiye bez bağlardık tabii ki," diyor gözlerini devirerek.

Tabii ki.

"Zoe." Cassie kitabının bir sayfasını köpek kulağıyla okuyor ve yere bırakıyor. "Dükkânımıza bir keçinin girmesine izin vermem. Ortalığı dağıtır."

"Hayır, olmaz. Bebek bezi bunun için var."

Cassie buna ne diyeceğini bilemez. "Kitapçıda bir hayvanat bahçesi kurmayacağız. Bu berbat bir fikir."

"İyi." Zoe burnunu çekiyor. "Ama en azından ben fikir üretiyorum. Sen orada oturmuş okuyorsun..." Cassie'nin ciltsiz kitabının kapağına göz atıyor. "*Uğultulu Tepeler* mi? Tanrım, o kitabı kaç kere okuyabilirsin ki?"

"Bu benim en sevdiğim kitap. Tüm zamanların en büyük aşk hikayesi." Zoe burnunu kırıştırıyor. "Ne hakkında?"

"Heathcliff adında bir adam hakkında," diyor Cassie. "Çocukken Catherine adında bir kıza aşık olur. Ama birlikte olamazlar, bu yüzden hayatını Catherine'i küçümseyen herkesten intikam alarak geçirir.

ve onları ayrı tuttu. Ve sonra kadın öldüğünde, adam onun ruhunun Dünya'da kalması için yalvarır - istediği şekle girebilir, ona musallat olabilir, onu delirtebilir - yeter ki onu yalnız bırakmasın."

Zoe de en az Cassie kadar bezli bir keçi fikrinden dehşete düşmüş görünüyor. "Tüm zamanların en büyük aşk hikâyesi *bu* mu? Kulağa saplantılı bir psikopatın hikâyesi gibi geliyor. Eski sevgilim Jack gibi."

"Anlamak için okumalısınız."

Zoe omuz silkiyor. "Belki de Jack'in beni o barın kadınlar tuvaletine kadar nasıl takip ettiğine dair bir hikâye yazmalıyım. Belki de bu tüm zamanların en büyük aşk hikayesi olur."

Cassie gözlerini devirir ve onu daha fazla ikna etmeye çalışmaz. Zoe anlamıyor. Bea ve Marv'ın metro peronunda buluşup *Uğultulu Tepeler*'in kayıp kopyası için birbirlerine bağlandıklarını bilmiyor. O tür bir aşkı anlamıyor. Cassie bu tür bir aşkı hiç yaşamamış olsa da, var olduğunu biliyor. Onu özlüyor.

Zoe öğle yemeği molası için dışarı çıktığında, Cassie kendini en sevdiği kitaptan uzaklaşmış bulur. Joel'i düşünmektedir. Biri ona kur yapma hikâyelerini anlatsa, buna şimdiye kadar anlatılmış en büyük aşk hikâyesi der miydi? Evet, ondan *Uğultulu Tepeler*'i satın almıştı ama bu annesine bir hediye idi. Sonra ona çıkma teklif etti ve... birbirlerini çekici buldular. İyi bir seks hayatları var. Anahtarları değiş tokuş etmişler. Adam seksi bir doktor. Tatlı, komik, sorumluluk sahibi ve zeki. Her kutuyu işaretliyor.

Hayır, bu şimdiye kadar anlatılmış en büyük aşk hikayesi değil. Onların aşk hikayesinde büyük romantik anlar yok. Büyükanne Bea ve Büyükbaba Marv'ı bir araya getiren kitap olan tüm zamanların en büyük aşk hikayesi gibi bir şey değil. Ama birlikte iyiler. Cassie her ne kadar bunu her söylediğinde ciddi olup olmadığından asla emin olamasa da, birbirlerine "seni seviyorum" diyorlar. Mağaza şimdi sessiz. Tek bir müşteri bile yok. Bütün sorun bu. Ve şimdi çok fazla seçeneği olmadan kötü bir durumda.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldıyor Cassie sessiz kitapçıya. "Büyükanne Bea?" Duraksıyor. "Büyükbaba Marv?"

Yanıt yok. Kitaplık dev bir ağız açıp bilgelik dağıtmaya başlamıyor. Hâlâ ne yapacağını bilmiyor.

"Affedersiniz? Hanımefendi?"

Cassie müşterinin dükkâna girdiğini bile duymamıştı. Ellerini kot pantolonuna sildi ve en dostça gülümsemesini takındı. Bir satış yapması gerekiyordu. Herhangi bir şey satmak onu daha iyi hissettirirdi. New York'tan beri

Bu yıl işler çok kötüydü. Ve Aralık ayında harika bir fikir gibi görünen hediye kartları, insanların buraya gelip kitaplarla ayrıldığı ama ona hiç para vermediği anlamına geliyor.

"Yardımcı olabilir ?" Cassie kapıdaki genç adama sorar.

Kırmızı burnunu ovuşturuyor. "Umarım öyledir. Sende Lippincott'un *Mikrobiyoloji* mi?"

Bilmesi gerekirdi. Bu çocuğu gördüğünde, onun ders kitabı arayan başka bir tıp öğrencisi olduğunu düşünmeliydi.

"Burası tıp kitapçısına mı benziyor?" çıkışır. "Uh..." Etrafına bakınıyor. "Bir kitapçıya benziyor."

Ona bir bakış fırlatıyor. "*Gerçek* kitap istiyor musun?" Adam bir adım geri atıyor. "Sanırım... değil mi?"

Çocuk hiçbir şey almadan kitapçıdan ayrılır. Günün tek müşterisiydi ve ona bağırmayı başardı. Harika.

Ve sonra Cassie'nin telefonu çalmaya başlar. Çantasından çıkarır ve numaraya bakar.

Kalbi hızla çarpıyor. Bu aramayı kabul etmemeliydi. Kesinlikle yapmamalıydı. Bu bir şaka değil, kendini parmaklıklar ardında bulabilir. Ama başka ne yapabilir ki? Bunu yapmazsa, dükkânın işi biter.

Aramayı cevaplamak için yeşil düğmeye basıyor.

39. Bölüm: Eski

O kızla ilgili. Eski sevgilinin yeni kız arkadaşı.

Nick neden bahsediyor? Her zaman Olive'le ilgili uğursuz bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama araştırmasının gerçekten bir bilgi ortaya çıkarmasını beklemiyordum. Onu araştırmasını söylediğimde yarı şaka yapıyordum. Ve özellikle de Dean'le aramızda bir şeyler olmaya başladığından beri ona her şeyi unutmasını söylemeyi düşünüyordum. Hayatına devam etme zamanı.

Bu beklediğim son şeydi. "Neler oluyor?" Diyorum.

"musun?"

Neden bu? Olive bir erkek mi? Çünkü şu anda aklım oraya gidiyor. Bana aksini söylemediği sürece. "Nick! Söyle bana!

"Tamam, ..." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Yani onun bir işi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet..."

"Buranın pek de *başarılı* olmadığını fark etmişsinizdir."

Yalan söylemeyeceğim. Joel Olive'le çıkmaya başladığından beri milyonlarca kez önünden geçtim. Ve evet, hiçbir zaman iş zıplıyor gibi görünmedi.

"Durum görüldüğünden de kötü," diyor. "O kızın şehirdeki tüm bankalara bir ton borcu var."

Bu kesinlikle iyi değil. Ve Olive'in Joel'i bir yemek bileti olarak gördüğüne dair şüphelerimi doğruluyor. Ama "oturun çünkü buna inanmayacaksınız" türünden kötü bir şey değil. Hayal kırıklığına uğradım. Olive'in erkek olması çok daha iyi olurdu.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Kahretsin, hayır, öyle değil," diyor. "İflas edeceğini söylemek için bu kadar birikim yapacağımı mı sanıyorsun? Kimin umurunda?"

İç çekiyorum. "Peki ne o zaman?"

"Yani her şeyini kaybedecekti," diyor. "Ama iflasını ilan edip darbeyi almak yerine, kendini daha da derine soktu. Pek de iyi olmayan bazı insanlardan borç para aldı."

"Mesela...?" Fısıldıyorum.

"Geri ödemezseniz diz kapaklarınızı kıracak ya da sizi suratınızdan vuracak insanlar gibi."

Aman Tanrım. *Bu* çok kötü.

"Böyle seksi bir kız... muhtemelen onu dondurmayacaklar - en azından hemen değil," diyor. "Ama onu sıkıştırıyorlar. Zaman kazanmak için ona ne yaptırdıklarını Tanrı bilir."

Bununla neyi kastettiğini hayal etmemeye çalışıyorum.

"Daha büyük endişe ise," diye devam ediyor, "değer verdiği insanların tehlikede olabileceği."

Bacaklarım tutmadan önce yatağa uzanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor Nick, "eski sevgilini önemsiyorsan, onu uyarmak isteyebilirsin. Arkasını kollaması gerekir."

"Uyarı için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Aramayı sonlandırırken hissizleştiğimi hissediyorum. Birkaç dakika önce Joel aklımdaki son şeydi. Tanrı aşkına, sonunda hayatıma devam etmeye hazırdım. Dün gece şimdiye kadarki en iyi randevum vardı. Bu konuyu hiç açmamalıydım - Nonna kesinlikle haklıydı.

Ama artık Olive'in sırrını bildiğime göre, bunu geri alamam. Joel'in hayatı tehlikede olabilir. Onu uyarmak zorundayım. Bana inanacağından emin değilim.

Bölüm 40: Yeni Kız

Cassie telefonu kapatır, kalbi küt küt atmaktadır. *Korkunç bir hata yapıyorum.* İşler kötüden daha kötüye gitti. Bu duruma düşmesine nasıl izin vermişti? Çok aptalcaydı. Ve şimdi her şey daha da kötüye gidiyor.

Tek yapmak istediği başını masaya koyup hıçkırığa hıçkırığa ağlamak. Ya da kendini Brooklyn Köprüsü'nden atmak. İlki sorununu çözmez ama ikincisi çözer.

Belki de Zoe ile konuşmalı. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini ona anlatmalı. Ama Zoe ne yapabilir ki? Maddi durumu Cassie'den daha kötü.

Şey, hayır. Bu doğru değil. Zoe fakir ama borç içinde değil.

Kapı tekrar çalınır ve bu kez beyaz saçlı, gözlüklü, yaşlı bir kadın tezgâha doğru ilerler. Cassie omuzlarını dikleştiriyor - bu bir satış gibi geliyor. En azından bu kadın tıp kitapları almıyor. Eğer öyleyse, Cassie kesinlikle gözyaşlarına boğulacaktır.

"Merhaba genç bayan," diyor kadın. "Merak ediyordum da... kullanılmış kitap satın alıyor musunuz?"

Cassie tereddüt ediyor. Genelde cevabı evettir. Ama şu anda harcanabilir parası yok. Yani bu kitaplar çok ucuz değilse, cevabı hayır olacaktır.

"Arabamda iki kutu var," diyor kadın. "Fazla bir şey istemiyorum. onlar için. Gerçekten, sadece iyi bir sahip olmalarını istiyorum."

"Tamam," diyor Cassie. İnsanlara hayır demekte zorlanıyor. "Bir bakayım."

O da kitapların iyi bir yuvaya sahip olması fikrini seviyor. Bu yüzden Bookland kapanırsa dükkandaki kitaplara ne olacağını merak ediyor. Kitaplıklar satılabilir ama kitaplar muhtemelen satılmayacaktır - bütün sorun da bu. Peki onlara ne olacak? Bir yerlerde bir çöplüğe mi atılacaklar?

Düşüncesi bile içini burkuyor.

Cassie bu korkunç düşünceleri bir kenara iterek kadını dışarıda, köşedeki eski beyaz Chevy'nin park edildiği yere kadar takip eder. Araba neredeyse kadın kadar eski görünüyor. Kadın bagajı açıp kitaplarla dolu iki kutuyu ortaya çıkarırken sabırla bekler.

"Lütfen bir göz atın," diyor kadın ona.

Cassie ilk kutunun üzerine eğilir, birkaç cildi karıştırmaya ve cüzi bir fiyat teklif etmeye hazırdır. Ama ilk kitaba baktığı anda ağzı açık kalır.

Bunlar sadece kitap değil. Bunlar Easton Press kitapları. Easton Press kitapları kitap dünyasının klasik arabaları gibidir. Ve bu kitaplar *çok* iyi korunmuş. Huckleberry Finn'in nane durumundaki bir cildini alıyor Kitabın en az yüz dolar değerinde olduğunu tahmin ediyor.

"Kocam eskiden kitap koleksiyonu yapardı," diye açıklıyor kadın. "Haziran ayında vefat etti ve şimdi Long Island'daki evimizden bir yaşlılar topluluğuna taşıyorum. Kitapları için yerim yok, ama biliyorum ki birilerinin onları almasını isterdi. Kitaplarını çok severdi."

"Evet," diye nefes alıyor Cassie. Kalbi göğsünde güm güm atıyor.

"İki kutu için yirmi dolara ne dersiniz?" diyor kadın. "Yoksa bu çok mu fazla?"

Cassie şansına inanamıyor. Bu kitapları internette satarsa, borçtan kurtulmaya yetecek kadar değil ama en kötüsünü düzeltmeye yetecek kadar kazanabilir. Sanki dualarına cevap vermesi için cennetten bir melek gönderilmiş gibi.

Ama sonra gözlerini kaldırıp yaşlı kadına bakıyor. Hurda bir arabası ve kumaşında büyük bir yırtık olan bir paltosu var. Bu kadın zengin değil. Cassie bu kitapları değerini söylemeden ondan alırsa kendini asla affetmeyecektir.

"I..." Cassie'nin sesi çatlar. Bu kadına bir kez gerçeği söylediğinde, bunu geri alamayacağını biliyor. Şansını kaçırmış olacak. "Size söylemeliyim ki, bu kitaplar çok para eder."

Kadının gözleri büyür. "Ama onlar sadece eski kitaplar!"

Cassie yavaşça koleksiyonluk Easton Press baskılarını anlatıyor. Kadın elindekinin ne olduğunu anladığında yüzü aydınlanır. Cassie haklıydı, para onun için de sıkıştı.

Bir anlaşma yaparlar. Cassie kitapları alır ve yüzde on komisyon karşılığında internetten satmayı kabul eder. Bunu bile almak istemedi ama kadın ısrar etti.

Yüzde on komisyon iyi olacak ama Cassie'nin durumunu değiştirmeyecek. İşler hâlâ eskisi kadar kötü.

Hayır, bunu yapmak zorunda.

Bölüm 41: Eski Sevgili

Joel telefonlarıma cevap vermiyor.

Şaşırtıcı değil. Şey, *biraz* şaşırtıcı. Bana kızgın olduğunu biliyordum ama bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Beni geri araması için yalvaran mesajlar bırakıyorum ama o aramıyor.

Ben de yapmam gerekeni yaptım: WhereAmI uygulamasını açtım.

Uzun zamandır Joel'i bir Starbucks'ta takip etmemiştim ama bugün bunu yapıyorum. İşten çıktığında uygulama beni uyarıyor ve sonra avatarının kahve dükkânına doğru hareket etmesini izliyorum.

Oraya gidemedi telefonum çalmaya başladı. Ekranda Dean'in numarası vardı.

Onu gördüğümde nefesimi tuttum. Dean'le randevumdan sonra tek düşünebildiğim oydu. Ama Nick'ten o telefonu aldığım an her şey değişti. Olive hakkındaki gerçeği öğrenmek Joel'e karşı hissettiklerimin düşündüğümünden daha karmaşık olduğunu fark etmemi sağladı. Dean'le çıkmak istemediğimden değil ama... Kafam karıştı.

Bunu çözmem gerektiğini biliyorum ama Dean'in çağrısına cevap verirsem bana tekrar çıkma teklif edeceğini de biliyorum. Ve Joel'le bu kadar meşgulken onunla çıkmalı mıyım emin değilim.

Bu yüzden mesajlarından ve aramalarından kaçmaya devam ediyorum. Onu ekmiyorum. Sadece düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Starbucks'a vardığımda Joel arka taraftaki her zamanki masasında oturmuş, yeşil önlüğünü giymiş, Caffè Mocha'sını içiyordu. Joel'in en sevdiği içecek - bazı şeyler asla değişmez. Ayrıca hâlâ çok iyi görünüyor. Koşarak yanıma gelse, beni ne kadar özlediğini ve tekrar birlikte olmak istediğini söylese ne derdim bilmiyorum.

Elbette, geçen gece Dean'e karşı hissettiklerimi ona karşı hissettiğimi hiç sanmıyorum.

Tanrım, kafam karıştı.

Bunun onunla tekrar bir araya gelmekle bir ilgisi yok. Onu ve kız arkadaşını hakkında onu uyarmam gerekiyor. Burada olmamın tek sebebi kesinlikle bu.

"Joel?" Masasının önünden geçerken şaşırmış gibi yapıyorum. "Merhaba!" Gözlerini telefonundan kaldırıyor. Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor. "Oh. Selam."

Şu anda onun en sevdiği kişi olmadığını biliyorum. Ama yine de bana bu kadar bariz bir hoşnutsuzlukla baktığını görmek şok edici. Yani, biz eskiden...

Neyse, boş ver. Bu çok önemli. O kadar kolay caydırılmayacağım. "Nasılsın, Joel?"

"İyi..." En ufak bir nezaketi bile zorlayarak nefes alıyor: "Ya sen?"

"Güzel!" Ben de diyorum ki. "Ama ben konuşabileceğimizi umuyordum..."

Gözlerini kaçırıp çöp kutusuna bakıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sadece bir dakikalığına mı?"

İç çekiyor ve omuzları çöküyor. "İyi."

Bana oturmamı söylemedi ama ben yine de oturdum. Karşısına oturdum ve bir yıldan kısa bir süre içinde nasıl nişanlılıktan bu hale gelebildiğimizi merak ettim.

"Kız arkadaşınla ilgili," diyorum.

Gözlerini sertçe kaldırdı. "Hayır. Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Yemin ederim."

"Anlamıyorum. Bana söyleyecek neyin olabilir?"

Gerçekten üzülüyor. Bir şekilde zaten biliyor mu diye merak ediyorum.

"Dinle," dedim. "Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm, ama sen bilmeyi hak ediyorsun. Senden bir şeyler saklıyordu." "Benden bir şeyler mi saklıyor?"

"Borcu var," diye devam ediyorum, o beni bırakıp gitmeden önce. Buradan çıkıp gitmesine beş saniye kaldığını hissediyorum. "Gerçekten çok borcu var."

Kaşlarını çatar ve başını sallar. "Ne olmuş yani? Onun bir işi var... biraz borç para alması doğal..."

"Sadece bankalara borcu yok," diye pat diye söyledim. "O... bilirsiniz, kötü insanlara borçlu. Geri ödeyemeyeceği paralar. Joel, hayatın tehlikede."

Çenesi düştü. "Ne?"

"Başı gerçekten," diyorum tekrar. "Seni öldürmeye çalışabilirler."

Gözleri parlıyor. "Bu," diyor, "ağzından duyduğum en saçma yalan... ve senden bazı saçmalıklar duydum. Şaka mı yapıyorsun? Kendini *duyuyor* musun?"

"Bu doğru!" Israr ediyorum. "Yemin ederim."

"Uh-huh." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü..." Dudağımı çiğniyorum. Ona bu kısmı anlatmak istemiyordum ama bana inanmasını sağlamanın tek yolu buydu. "Kuzenim Nick onu araştırdı. Kendisi özel dedektiftir."

Joel'in gözleri şişiyor. "Kuzenini..." Hmm. Belki de bu kısmı ona söylememeliydim.

"Yüce .." Bir elini kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Bu... Yani, kıskançlıkla ilgili sorunların olduğunu biliyordum, ama... bu daha da öteye gidiyor..."

"Yine de doğru."

"Ve sen de uyarmak için peşime düştün," diyor donuk bir sesle. "Şey, tam olarak seni takip etmedim..."

"O zaman nasıl..." Gözlerini bana dikti. Sonunda ona bir şey çarpıyor ve sanki ona yumruk atmışım gibi kafasını geriye atıyor. "Telefonuma yüklediğim şu aptal uygulama! Hâlâ onu mu kullanıyorsun?"

Cevap veremeden cebinden telefonunu çıkardı ve uygulamayı yükledi. Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. "Joel..."

"Öylesin!" Tekrar kafasını kaldırdığında yüzü tiksintiyle doluydu. "Sana inanamıyorum! Bu uygulamayı kullanarak beni mi takip ediyorsun?"

"Hayır, öyle değil..."

O kadar ani ayağa kalkıyor ki sandalyesi neredeyse devriliyor. "Telefonumdan siliyorum. Bunu bir yıl önce yapmalıydım."

"Tamam," diyorum kısık bir sesle.

"Ve sen," diyor, sesinden zehir damlıyor. "Senin ciddi bir psikolojik yardıma ihtiyacın var. Bir yıldır ayırınız. Bir yıl. İyi davranmaya çalışıyordum ama yeter. *Yeter artık*. Bunu çoktan aşmalısın."

"Konu bu değil." Ben de ayağa kalkıyorum, koluna uzanmaya çalışıyorum ama beni omuz silkiyor. "Senin için endişeleniyorum. Tehlikede olabilirsin..."

"Lütfen," diyor, "benden uzak dur. Tamam mı?"

Paltosunu giyiyor. Gidişini izlerken kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor. Hayatının tehlikede olabileceğine onu ikna etmenin hiçbir yolu yok.

"Sadece ona sor," diye yalvarıyorum. "Ona borcunu sor. Yalan söylediğini anlayacaksın."

Bana kafasını sallıyor. Ona sormayacak. Çok aşık.

O uzaklaşırken, bunun onu son görüşüm olma ihtimali olduğunu fark ediyorum.

Bu konuda bir şey yapmadığım sürece.

Bölüm 42: Yeni Kız

Cassie dairesinin kapısını açarken, Joel'in akşam yemeğinde kalan yemekleri yemekten memnun olmasını ummaktadır. Bugün işten yorgun çıkmıştır, öğle tatilinde yapması gereken beklenmedik bir ayak işi de buna dahildir. Yemek pişirmek istemiyor. Dün akşamki Çin yemeğinde de bir sorun yok. Herkes Çin yemeğinin ikinci gün daha iyi olduğunu bilir.

Telefonu çantasında çalıyor. Çıkarır ve Joel'den gelen bir mesaj görür:

Yola çıkıyorum! 10 dakika içinde orada olacağım.

Gülümsüyor. Belki onun Uğultulu *Tepeler*'deki Heathcliff'i değil ama harika bir adam ve ondan çok hoşlanıyor. Bu kadar yeter.

Cassie çantasını ön kapının yanındaki masanın üzerine atar. Bunu haftanın her gecesi yapar ama bu gece bir şeyler farklıdır. Bir çarpma sesi duyuyor.

Çantasını masaya koyduğunda mavi seramik bir vazo yere devrilmiş. Parke zeminin üzerinde parçalar halinde duruyordu. Cassie irkildi, pislği temizlemeye hevesli değildi. Parçalar her yere dağılmıştı.

Ama en kötü kısmı bu değil.

Cassie o vazoyu kapının yanındaki masada tutmuyor. O vazonun her zaman kısa kitaplığın üstünde olduğundan yüzde doksan dokuz emin. Ve burada onu yerinden oynatmış olabilecek bir oda arkadaşı da yok.

Peki vazo neden şimdi kapının yanındaydı?

Vazonun parçalarına bakar, kaşları çatılmıştır. Belki Joel taşımıştır. Bir oda arkadaşı yok, ama o kadar sık burada ki, o da olabilir. Neden böyle bir şey yaptığından emin değil ama kim bilir? Kesinlikle, en olası açıklama bu. Diğer tek açıklama ise.

Dairesinde başka biri vardı.

Cassie'nin nefesi boğazında düğümleniyor. Bu mümkün mü? Buraya biri girmiş olabilir mi? Eğer öyleyse, nasıl? Ve neden vazosunun yerini değiştirmiş olabilirler?

Zoe'de dairesinin anahtarı da var. Belki de Zoe'ydi. Belki de bir erkekle biraz yalnız kalmak istedi ve Cassie'nin dairesini kullanmaya karar verdi. Cassie bu durumdan hoşnut olmazdı ama bunun sadece arkadaşının bir çıkarı olduğunu ve daha kötü bir şey olmadığını öğrenmek onu rahatlatırdı.

Cassie çantasından telefonunu çıkarır. Zoe'ye bir mesaj gönderir:
Son zamanlarda benim dairemde miydin? , sadece bilmek istiyorum.

Tam mesajı gönderirken Cassie başını kaldırıyor. Bu bir miydi? Şu anda burada biri mi var?

Cassie'nin kalbi küt küt atıyor. Telefonunu cebine sokar ve mutfığa doğru geri geri giderek bir silah arar. Parmakları oyma bıçaklarından birinin sapına dolanıyor. Çok fazla kullanmadığı için keskin olduğu kesin, ancak onunla ne yapacağını bulmakta zorlanıyor. Yani, bıçakla insan bıçaklanabileceğini biliyor ama kendini başka bir insanı bıçaklarken hayal etmekte zorlanıyor.

Ve ilk etapta bıçağı kaparak ne yapıyor? Eğer gerçekten dairesinde birinin olduğunu düşünüyorsa, 911'i aramalı ve buradan defolup gitmeli.

Ama utanıyor. Polise ne söyleyecek? *Korkuyorum çünkü bir vazo bıraktığım yerde değildi.* Ve tabii ki, polisin dairesinin etrafında dolanmasını istemiyor.

Sadece yatak odasını ve banyoyu kontrol edin, o zaman kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.

Cassie koridorda sürünerek yatak odasına ve banyoya gider. Yatak odasının kapısı açıktır ve kafasını içeri uzatır. İçerisi boş görünmektedir. Yavaşça dolaba doğru yürürken elindeki bıçağı sıkıca kavrar. Kapı hafif aralıktır ve cesaretini kaybetmeden önce kapıyı çekip açar.

Kıyafetleri asılı, tıpkı bu sabah olduğu gibi. Dolabın dibinde de Marv Dede'nin küçük şifonyeri duruyor. Çekmecelerden birini açıp içindekileri kontrol ediyor ve her şeyin bıraktığı gibi olduğunu görünce rahat bir nefes alıyor.

Şimdi sadece tuvaleti kontrol etmesi gerekiyor.

Kapıyı aralık bırakıyor. Duşun perdeleri çekili olmasına rağmen içerisi boş. Bu sabah onları çekili mi bırakmıştı? Hatırlayamıyor. Ama bıraktığını da sanmıyor. Çekilmiş duş perdelerinden nefret eder çünkü onu korkuturlar.

Cassie'nin telefonu cebinin içinde vızıldar. Titreyen eliyle telefonu çıkarır ve Zoe'den gelen mesajı görür:

Hayır. Yıllardır uğramadım. Film gecesi yapmak ister misin?

Yani vazoyu taşıyan Zoe değildi. Başka biriydi.

Aman Tanrım, duş perdelerinin arkasında bir şey mi hışırdıyordu?

Cassie geri çekilir, kalbi göğsüne öyle sert çarpar ki canı acır. Kaçmalı. Duşunda bir insan olduğuna dair en ufak bir ipucu varsa

buradan defolup gitmesi gerekiyor. Ama donmuş hissediyor. Ve sonra... Kapı çalıyor.

Gürültü Cassie'nin neredeyse yerden kalkmasına neden oluyor. Ama ilk irkilmesinden sonra rahatladığını hisseder. Bu Joel. Joel buradadır. Tanrıya şükür.

Anahtar onda olmasına rağmen kapıyı açmak için aceleyle kapıya doğru koşar. Onu her zamanki gibi yeşil önlükleriyle orada dururken görünce kollarını ona doluyor. O da güler ve ona sarılır.

"Bu ne için?" diyor.

"Sanırım dairemde biri olabilir," diye fısıldıyor.

Geri çekiliyor. O sırada kadının hâlâ elinde tuttuğu bıçağı fark ediyor ve gözleri büyüyor. "Ne?"

"Banyoda bir şey duydum. Bir ses..."

"Tanrım," diyor. "Davetsiz misafir olduğunu mu düşünüyorsun? Polisi aradın mı?"

Başını iki yana sallar. "Aşırı tepki vermek istemiyorum. Yani, bir fare de olabilir."

Joel onun elindeki bıçağı bakar. "Ver şunu bana. Gidip bakacağım." "Polisi aramak istemediğine emin misin?"

Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Yani gidip bıçakla kontrol edecektin ama benim yapmama izin vermekten korkuyorsun öyle mi?"

Hmm. İyi bir noktaya değindin.

Joel banyoya doğru o kadar hızlı adımlarla ilerliyor ki, Joel'in içeride gerçekten biri olduğundan korkmadığını anlayabiliyor. Banyoya vardıklarında perde hâlâ daha önce olduğu gibi çekilidir. Hiç farklı görünmüyor. Bir an tereddüt eder, sonra perdeyi çekip açar.

Orada kimse yok.

Cassie'nin dizleri rahatlamaktan güçsüz düşer. "Özür dilerim. Sanırım kendimi ." " değil." Bıçağı bırakır ve ona tekrar sarılır. "Neden burada birinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kitaplığımın üzerindeki vazo," diyor. "Kapının yanındaki masaya taşındı. Ve onu taşıyan ben değildim."

Joel başını öne eğer. "Oh. O bendim. Ben hareket ettirdim." "Sen mi?" Kadın ona kaşlarını çatar.

"Ama... neden?"

"Neredeyse kitaplığa çarpıp duruyordum." Omuz silkiyor. "Kırılmasını istemedim. Özür dilerim. Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle değil." Cassie eve geldiğinden beri ilk kez gülümsemeyi başarıyor. "Kırmam dışında."

"Lanet olsun." Gülümsemesine karşılık veriyor. "Peki, tekrar özür dilerim. yuk Temizlemene yardım edeceğim. arı."

Böylece ikisi sonraki on beş dakikayı kırık vazo parçaları. Temizlik yaparken günleri hakkında konuşuyorlar ve bu gerçekten çok hoş. Onunla birlikte olmayı seviyor. Belki Uğultulu *Tepeler* gibi büyük bir aşk hikâyeleri yok ama onu seviyor.

Son seramik parçalarını temizlerken ona "Akşam yemeği için Çin yemeği artıkları sana uyar mı?" diye sorar.

"Elbette," diyor Joel. "Zaten ikinci gün her zaman daha iyidir."

Joel tabakları çıkarırken Cassie brokolili tavuk kabını ve ikinci karidesli lo mein kabını çıkarır. Mutfağın yolunu zaten biliyor.

Tabaklarına yemek koyarlarken ona "Geceyi burada geçirebilir misin?" diye sorar.

Başını sallıyor. "Evet, ama daha fazla önlük getirmeliyim. Sanırım burada son çiftim kaldı."

"Onları senin için yıkayabilirim?"

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin..." Kaşlarını çatı. "Dinle, sana baskı yapmak falan istemiyorum ama... dairelerimiz arasında gidip gelmek biraz can sıkıcı, değil mi?"

Kalbi hızlandı. Banyosunda birinin olduğunu düşündüğü zamanki kadar hızlı değil ama yavaş da değil. "Evet..."

"Peki... benim yanıma taşınmaya ne dersin?"

Cassie tavuktan bir ısırık alır ve düşünceli bir şekilde çiğner. Joel'in yanına taşınmak mantıklı. Bu dairenin satışından elde edeceği nakit para mali durumunu düzeltecektir - aradığı cevap bu olabilir. Joel'in kiraya ne kadar katkıda bulunmasını beklediğinden emin değil, evinin ne kadar güzel olduğu göz önüne alındığında kirası kesinlikle hatırı sayılır. Ama adam ondan karşılayamayacağı bir ödeme yapmasını istemeyecektir, o kadarını biliyor.

Elbette, birlikte başarlarsa, mali sorunlarını ona anlatmak zorunda kalacaktı. Ona çoktan anlatmalıydı. Sır saklamaktan nefret eder. Francesca ile ilişkisini bitiren de buydu.

Tabii ki ona her şeyi anlatamaz.

"Bunu düşünebilirsin," diye ekliyor Joel. Elini onunkinin üzerine koyuyor. "Ama seninle yaşamayı çok isterim."

Cassie bir şey söylemek için ağzını açıyor ama konuşacak havayı bulmakta zorlanıyor. Aslında, aniden nefes almanın çok zor olduğunu fark eder.

giderek zorlaşıyor.

"Bunun biraz ani olduğunun farkındayım," diyor onun yüzünü görünce çabucak. "Kendini baskı altında hissetme. Eğer istemiyorsan, sorun değil."

Ona hiçbir şey söylememesinin nedeninin birlikte yaşama teklifiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemek ister. Ama tek yapabildiği boğuk bir nefes almak. Solunum yolu kapanıyormuş gibi hissediyor. Yıllardır böyle hissetmemiştir. Son seferden beri.

Yer fıstığı.

Aman Tanrım, bu yemekte fıstık mı var?

Ama olamazdı. Dün gece de aynı yemeği yedi. Bu hiç mantıklı değil.

"Cassie?" Joel telaşlanmış görünüyor. "Sen iyi misin?"

Ona cevap verecek kelimeleri bulamıyor. Nefes nefese kalırken ayağa kalkmayı başarır ve kapının yanındaki masanın üzerinde çantasını bulur. Tanrıya şükür Joel onu Epi-pen'i alması için zorladı. Çantasının içinde onu arar ve...

Nerede bu?

Durum giderek daha acil bir hal alıyor. Her nefeste neredeyse hiç hava alamıyor. Titreyen elleriyle çantasının içindekileri karıştırıyor. Kalem burada bir yerde olmalı. Onu oraya koymuştu. Ve kesinlikle hiç çıkarmadı.

Ve sonra artık onu arayamıyor. Solunum yolu kapanıyor ve görüşü kararıyor. Çanta parmaklarının arasından düşer ve Joel başında dikilip ona dayanmasını söylerken yere yığılır. Sanki yapabirmiş gibi...

Bölüm 43: Yeni Kız

"Cassie..." Joel'in sesi birden daha net çıkmaya başladı. "Cassie, lütfen gözlerini aç. Lütfen..."

Cassie'nin boğazındaki sıkışma hâlâ ediyor ama bayıldığı zamanki kadar kötü değil. Nefes almak için yutkunuyor ve bu dünyadaki en güzel duygu. Gözlerini kırıştırıyor ve Joel'in yüzünü onunkinin üzerinde görüyor, gözleri endişeyle dolu.

"Joel," diye nefes nefese kalıyor.

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Dayan biraz. 911'i aradım. Ambulans yolda."

Bir dakika önce "orada tutunmak" imkansız gibi geliyordu. Ama şimdi her nefeste yeniden hava alabiliyor. Bir şeyler değişti. "Epi-pen'imi bulmuşsun," diye idare ediyor.

Başını sallar. "Hayır, yapmadım."

"Ama..." Öksürüyor. "O zaman nasıl...?"

Tereddüt ediyor. "Kendi Epi-pen'imi kullandım." "Epi-pen'e mi ihtiyacın var?"

Bu seferki tereddütü daha uzun sürdü. "Şey, hayır. Ama bana bir tane taşımayı bıraktığını söylediğinde gerildim ve ne olur ne olmaz diye kendime bir tane yazdım."

Ona güvenmediği için kızgın olabilirdi ama değil. Gerçek şu ki, bu adam onun hayatını kurtardı. O kalemi her ihtimale karşı yanında taşıyordu çünkü tam da bu durumdan endişe ediyordu ve eğer bu olmasaydı muhtemelen birkaç gün içinde onun cenazesine katılıyor olacaktı. *Onun hayatını kurtardı.*

Bu hayal edebileceği en romantik şey. Bu daha romantik *Wuthering Heights*. Marv ve Bea'den daha romantik. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Bölüm 44: Eski Sevgili

Joel söz verdiği gibi WhereAmI uygulamasını kapattı. Uygulamayı açtığımda, uygulama konumunun bulunamadığını bildiriyor. Olive'in artık uygulamaya erişimi var mı merak ediyorum.

Ona sıırlsıklam aşık. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Onun hakkında olumsuz tek bir şey bile dinleyemiyor. Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor.

Onu öldürtecek.

Dairenin kapısının kilidi dönüyor. Nonna evde. Yüzündeki kırışıklıklar bu sabah olduğundan daha da derinleşmiş bir halde, ayaklarını sürüyerek oturma odasına giriyor. Son birkaç ayda çok yavaşladı. Belki de bir baston kullanması gerektiği aklıma geliyor. Joel bana kalça kırıklarıyla gelen tüm yaşlı kadınlardan bahsederdi. Ve bu kadınların büyük bir kısmının nasıl öldüğünü.

"Nasıl hissediyorsun, Nonna?" Ona soruyorum.

"Az önce Dr. Dino ile bir randevum vardı" dedi.

Dean'i düşündüğümde her zaman olduğu gibi midem bulanıyor. Buluşmamızdan sonraki üç gün boyunca bana mesaj attı ve aradı. Birkaç mesajına cevap verdim ama hiçbir aramasına cevap vermedim. O zamandan beri, ondan gelen iletişim giderek azaldı ve şimdi iki gündür ondan haber alamıyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama şu anda tek düşünebildiğim Joel ve Olive.

Dean benden daha iyi birini hak ediyor. Başka bir adama takıntılı olmayan birini. O harika bir adam ve ben bir tren enkazıyım. Bunu göremiyor mu?

"Ona seni araması gerektiğini söyledim," diyor Nonna. "Ama telefonlarına cevap vermediğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Karışık bir durum..."

"Karmaşık değil!" O kadar öfkeli görünüyor ki eğilmek istiyorum. "Ne arıyorsun sen? Jo-el'i neden bu kadar çok istiyorsun? O seni istemiyor! Dr. Dino seni istiyor! O sana aşık!"

"Hayır, değil," diye mırıldanıyorum. "Onu pek tanımıyorum, Nonna."

"Öğrenmesi uzun sürmez, *patatina*." Büyükannemin sesi yumuşuyor. "Nonno'yu gördüğüm an anlamıştım. Evleneceğimizi, çocuk sahibi olacağımızı ve hayatımızı birlikte geçireceğimizi biliyordum. Ve geçirdik de."

"Dean için öyle hissetmiyorum."

"Belki de değil." Koyu renk gözleri sertçe bana bakıyor. "Ama o senin için böyle hissediyor. Eğer o harika adamı istemiyorsan, ona gerçeği söyle."
O haklı. Dean'e bu kadarını borçluyum.

Bölüm 45: Yeni Kız

"İşe döndüğüne inanamıyorum." Zoe, son sürdüğü rujda hiçbir sorun olmamasına rağmen yeni bir kat ruj sürerken gözlerini pudrasına dikeyor. "Daha dün hastanedeydin, Tanrı aşkına."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor Cassie.

Ve o iyi. En azından Joel'in hızlı düşünmesi sayesinde. Onu hastaneye göturdüler ve bir gece tuttular, ancak yüzündeki ve boğazındaki şişlik tamamen geçti. Ancak tüm bu olay, yer fıstığı alerjisinin tamamen geçmediğini ve Epi-pen'i olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini korkutucu bir şekilde hatırlattı. Hayatını kurtarması için her zaman Joel'e güvenemez.

Sonuçta, ya o orada olmasaydı? Ya kalan Çin yemeğini onsuz yemeye karar verseydi? Korkunç bir düşünce.

Hastanede harikaydı. Sağlık görevlileri geldiğinde onun kontrolü ele almasından etkilenmiş ve biraz da tahrik olmuştu. Tüm olay boyunca onun yanından hiç ayrılmadı. Onunla birlikte olabilmek için ertesi gün acil servis vardiyasını değiştirdi.

Cassie'nin telefonu çantasının içinde çalar. Joel'den bir çağrı olduğunu düşünerek telefona uzanır. Hızlı bir öğle yemeği için onu alacaktı ve her an burada olabilirdi. Cassie bugün dükkândan uzakta fazla zaman geçirmek istemiyor çünkü dün hastaneye kaldırıldığı için dükkân yarım gün kapalıydı. Dükkânın bir daha kapanmasını göze alamaz.

Ama Joel değil. Engellenmiş bir numara.

Telefonu açar ve diğer hatta sadece sessizlik duyar. Ve sonra tıslayan bir kadın sesi: "Sürtük."

İçinde bir şeyler kopuyor. Francesca onu taciz etmeden de yeterince şeyle uğraşmıyor mu? Joel ondan ayrıldı, anlamıyor mu? Bu kadının nesi var böyle?

"Beni dinle *Francesca*," diye bağıyor Cassie telefonda. "Joel artık senin erkek arkadaşın değil. Bunu o kalın kafana sokman gerek. *O seni istemiyor*. Ve eğer beni rahat bırakmazsan, polisi arayıp bana ne yaptığını anlatacağım."

Telefonu kapatırken Zoe ıslık çalar ve alkışlar. "Vay canına, Cassie. Bravo, dostum. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Kendisiyle gurur duymasına rağmen omuz silkiyor. Hayatı boyunca hiç kimseyi böyle terslememişti. "Joel'e bundan bahsedeceğim. Onun neyin peşinde olduğunu bilmesi gerekiyor."

Geçmişte, Joel Francesca'yla konuşmaya giderse eski duygularının yeniden alevlenebileceğinden korkmuştu. Ama artık öyle hissetmiyor. Joel'in ona karşı olan hisleri konusunda kendini güvende hissediyor. Joel onu seviyor. Francesca'yla tekrar bir araya gelmeyecek. Ondan ayrılmasının bir sebebi var.

Bir saat sonra Joel onu öğle yemeğine götürmek için dükkâna girer, yanakları soğuktan pembeleşmiştir. Siyah yün şapkasını çıkarır ve Cassie'ye sırtıdır. "Hey, nasıl hissediyorsun?"

"Mükemmel" diyor. Her zamankinden daha iyi. "Öğle yemeğine çıkmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor. "Evet, ama..." Zoe'ye bakıyor, sonra başıyla dükkânın arka tarafını işaret ediyor. "Önce bir dakika konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Kaşları çatılır. "Tabii ki."

Onu mağazanın arkasına kadar takip eder. Büyükanne Bea'nin yıllar önce öldüğü klasikler bölümüne giderler. Joel, kaşları hâlâ birbirine çarpık bir şekilde ona döner. "Her şey yolunda mı?"

"Sayılır." Derin bir nefes alıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir adım geri atar. "Uh oh. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, hiç de değil, sadece..." Neden bu kadar zor? Hatalı olan o değil. Francesca. O kadın aklını kaçırmış ve Joel gerçeği bilmeli. "Bence bunu bilmelisin... bunu..."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Eski kız arkadaşın Francesca beni taciz ediyor."

Joel'in ağzı açık kalır ve yüzündeki tüm renk kaybolur. "Ne?"

Cassie cesaretini kaybetmeden önce, "Sanırım dükkânıma giren oydu," diyor. "Kapıya boya fırlattı. Dairemin kapısına 'sürtük' yazdı. Ve... beni telefonla arayıp kapatıyor. Ya da daha kötüsü."

Joel'in ağzı hâlâ açık. "Cassie..."

"Artık dayanamıyorum, Joel." Gözlerinden yaşlar fişkırıyor. "Son zamanlarda çok şey yaşadım. Artık durması gerek. Onunla konuşmalısın."

"Cassie, beni ," diyor. "Bunu Francesca yapmadı."

Cassie'nin yanakları yanıyor. Son birkaç günde olanlardan sonra ondan böyle bir tepki beklemiyordu. En azından biraz

Destek. Ona bir sebep bile vermiyor. *Bunu Francesca yapmadı.* Dava kapanmıştır. Tartışmaya yer yok. Tabii ki, mükemmel Francesca asla böyle bir şeyden sorumlu olamaz.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler biliyorum," diyor sesini eşit tutmaya çalışarak.

"Ama inan bana, bunu o yaptı. O... dengesiz biri."

"Sana söylüyorum." Sesi şimdi daha yüksek, neredeyse kızgın. "O şeyleri sana o yapmadı."

"Neden olmasın? Çok mükemmel olduğu için mi?"

"Hayır." Gözlerini tekrar açmadan önce bir anlığına kapatıyor. "Çünkü o öldü."

Bölüm 46: Yeni Kız

Francesca... öldü mü?

Bu nasıl olabilir?

Francesca güzel, mükemmel, genç ve harika bir şef.

O ölmedi. Ölmüş olamaz. Böyle insanlar ölmez. "Emin misin?" Cassie ağzından kaçırır.

Joel'in gözleri kararır. "Emin miyim? Evet, oldukça eminim."

"Ama..." Ağzı birdenbire çok kurudu. "Hasta mıydı?" "Hayır," diyor adam basitçe.

Cassie'nin başı dönüyor. Çıktıkları süre boyunca kafasında Francesca'nın güzel ama kıskanç eski sevgilisi olduğu bir resim vardı. Bu yeni açıklamayı bir türlü kafasında oturtamıyor. "Ondan ayrıldığını sanıyordum."

"Ben yaptım." Gözlerini indiriyor. "Yani, vardı. Karıştı Cassie."

Ona kaşlarını çatıyor. "Nasıl karmaşık?"

Başını iki yana sallar. "Ben... Ben fark etmemiştim..." Titrek bir nefes alır. "Ondan ayrıldım, evet. Ve sonra o... o kendini öldürdü."

Elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım."

"Onu buldum." Yutkunuyor ve adem elması sallanıyor. "Küvetin , bilekleri kesilmişti ve... o sırada üşümüştü."

Gözlerini tekrar sıkıca kapatır. Hafifçe sallanıyor ve Cassie bir an için onu yakalamak zorunda kalacağından korkuyor. Ama sonra gözleri tekrar açılıyor.

"Uzun bir süre beni mahvetti," diye iç geçiriyor. "İşten izin almak zorunda kaldım. O olaydan sonra aklıma çok kötü şeyler geldi. Kendimi sorumlu hissettim çünkü ben..." Parmaklarını şakaklarına sürtüyor. "Evet, ondan ayrıldım ama kızgındım. Sonsuza dek biteceğini düşünmemiştim. Onu görmeye geliyordum çünkü onunla nasıl konuştuğum konusunda kendimi kötü hissediyordum ve umuyordum ki..."

"Tanrım," diye fısıldar Cassie. "Çok üzgünüm Joel."

"Sana tüm hikâyeyi anlatmalıydım," diye mırıldandı. "Ama Francesca'nın öldüğünü bile bilmediğini fark etmemiştim. Emin olduğumu sanmıştım..."

Yüzünü ovuşturuyor. Bu birçok şeyi açıklıyor. Francesca'nın adı her geçtiğinde Joel'in neden bu kadar üzgün ve görüldüğünü açıklıyor. Ona hâlâ aşık değil, onun ölümünden kendini sorumlu tutuyor.

Ve belki biraz da ona aşıktır.

"Özür dilerim, Cassie." Ona bakmak yerine arkasına bakıyor. "Şu anda canım yemek istemiyor. Belki... Seni sonra ararım, tamam mı?"

Ama ilk kez, onun bunu yapacağından tam olarak emin değildir.

Onun dükkândan çıkışını izler, omuzları kamburlaşmıştır. Kendi ellerine bakar ve titrediklerini görür. Francesca ölmüştür.

Francesca *öldü*.

Bu her şeyi değiştirir.

İyi haber şu ki, bu İtalyan güzelin erkeğini geri çalması konusunda endişelenmesine gerek yok. Kötü haber ise Cassie'nin artık onu kimin taciz ettiğine dair hiçbir fikri yok. Ya da onları nasıl durduracağını.

Bölüm 47: Eski Sevgili

İşten çıktığımda Dean'i ilk tanıştığımız günkü gibi kaldırımda dikilirken gördüğümde, yüzündeki ifadeyi fark etmeden önce kalbim otomatik bir zevkle yerinden fırlıyor. Gülümsemiyor.

"Vay, vay, ," diyor Dean, "bu Bayan Loren değil mi?"

"Dean," diye nefes nefese kaldım. "I..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona çok kötü davrandım. Hiçbir çağrısına cevap vermedim. O çok daha iyisini hak ediyor.

Bir elini kaldırdı. "Bunu hızlı tutacağım."

"Dean, çok üzgünüm..."

"Dur." Başını sallıyor. "Seni takip etmeyeceğim. Beni istemiyorsan, tamam. Anlıyorum."

"Bu değil... bu ..."

Başını sallıyor. Gülümsemediğinde gamzesinden eser kalmıyor ama yine de çok yakışıklı. "Geçen gece seninle harika vakit geçirdim. Aramızda bir şey varmış gibi hissediyorum, gerçek bir şey. Bunu sana söylemek istedim. Ama aramalarıma cevap vermiyorsun, işte buradayım. Sana söylüyorum."

Ağlamak istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz o gece, en güzel gecelerden biriydi. Neyim var bilmiyorum. Berbat haldeyim. Dean bensiz daha iyi.

"Sana söyledim, ben oyun oynamam," diyor. "Senden hoşlanıyorum ve bunu sana söylüyorum. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok." Duraklıyor. "Bu beni aptal yapsa bile."

"Sen aptal değilsin."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Ben o kadar emin değilim." "Şunu anlamalısın ki ben-"

Elini tekrar kaldırır. "Kendine sakla. Bahane istemiyorum. Eğer ilgileniyorsan, beni ara. Eğer ilgilenmiyorsan, umarım iyi bir hayatın vardır."

Ciddiydi. Ona ne kadar kötü davransam da, bana kötü bir niyet beslemiyor. Bu bana Olive'e yaptığım şeyleri düşündürüyor. Küçük ve korkunçtum. Kendimden nefret ediyorum.

Ama artık işler değişti. Nick'in bana söylediklerinden sonra harekete geçmeliyim. Bu, haksızlığa uğradığım için intikam alma meselesi değil.

Dean'e onu arayacağıma dair söz vermiyorum. Boş bir söz istemiyor ve ben de bunu ona yapmayacağım. İçimde batan bir hisle onun uzaklaşmasını izliyorum.

Hayatımın en kötü hatasını yaptığımı düşünüyorum.

Bölüm 48: Yeni Kız

Joel kitapçıdan ayrıldıktan sonra Cassie'yle hiç iletişime geçmez.

Çalışmadığı bütün bir öğleden sonra boyunca ondan bir mesaj bile almamak alışılmadık bir durum. Midesindeki hastalıklı hissi uzaklaştırmaya çalışıyor ama bu çok zor. Francesca'ya olanlar yüzünden çok üzgün.

Cassie cevapsız bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek için onuncu kez telefonunu çıkardığında Zoe ona bir bakış atar. "Muhtaç olmayı bırak. Yakında seni arayacak."

"Gerçekten çok üzgündü..."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor Zoe.

"Ölmüş kız arkadaşını beni takip etmekle suçladım."

Bir of çekti. "Sana öldüğünü söylememesi onun hatası. Onun nesi var böyle?"

Cassie, Francesca'nın gittiğine dair kaçırdığı ipuçlarını bulmak için beynini yoklar. Aslında orada olmadığı zamanlarda bile hayatlarında hep *varmış* gibi görünüyordu. Restoranı bile hâlâ açıktı. Böyle bir kadın nasıl ölmüş olabilir?

"Evine git," diyor Zoe. "Kötü tavırlarınla satışlarımıza zarar veriyorsun."

Cassie homurdanıyor. Bütün öğleden sonra dükkâna sadece iki kişi geldi, ikisi de tıp kitapları arıyordu. Bookland'in kapılarını kapatma vakti geldi. Ciddi tepkilerden kaçınmak istiyorsa böyle devam edemez.

Akşam yemeği vakti olmasına rağmen hava çoktan karardı. Bu gece fazla müşterileri olmayacaktır, tabii varsa. Cassie, Zoe'nin tavsiyesine uyup erkenden eve gitmeye karar verir.

Sıcak tutan paltosu ve şapkasına rağmen Cassie dışarı adımını attığı anda titremeye başlıyor. Soğuk hava yüzüne bir tokat gibi inmiştir, ancak vücudunu saran ürpertinin sebebinin bu olup olmadığından emin değildir. Biri onu takip ediyordu. Birisi hem dükkanına hem de dairesine onun hakkında hakaretler yazıyordu. Ve bu kişi sandığı gibi biri değildir.

"Soğuk, değil mi?"

Cassie başını kaldırır ve kaldırımdaki her zamanki yerinden kendisine sırttan Evsiz Kadın Maureen'i görür. Maureen kalın kışlık paltosunu giymiş, atkısını ve şapkasını takmış, ama dürüst olmak gerekirse bunları yıl boyunca giyiyor. Ağustos ayının en sıcak gününde bile Maureen'in üzerinde o palto var.

Cassie Maureen'e dik dik bakıyor, göğsünde bir hayal kırıklığı kabarcığı yükseliyor. Kaldırımında oturan kadına "Ne gördün?" diye çıkışır. "Bir şey görmüş olmalısın!"

Maureen başını geriye atar ve Cassie'nin tüylerini diken diken eden o tanıdık kıkırdamayı çıkarır. "Ben bir şey görmedim!"

"Ama sahip olmalısın!" Cassie ağlıyor. "!" Tam buradaydın!"

Maureen'in yüzündeki gülümseme aniden kaybolur. Sonra öylece bakar, çenesi gevşemiş, gözleri bomboştur. Cassie, Maureen'i hırdavatçı dükkânının penceresinde gördüğü zamanı hatırlıyordu; gerçekten . Maureen'in orada ne aradığını hiç anlayamamıştı.

"Maureen?" Cassie'nin sesi ismin üzerinde titriyor. Evsiz Kadın Maureen tek kelime etmiyor.

Buradan çıkmam gerek.

Cassie hâlâ katatonik durumda olan Maureen'den uzaklaşır. Paltosunu göğsüne daha sıkı sarar ve metroya doğru aceleyle ilerler.

Cassie bir şekilde kendini her zamankinden farklı bir istasyona giderken bulur. Bu kararı tam olarak kendisi vermiyor, ayakları onu oraya kendi isteğiyle götürüyor. Ama kendisini Francesca'nın restoranına götürecek olan tren istasyonunda olduğunu fark eder.

Bunu neden yaptığını bilmiyor. Sadece oraya gitmesi gerektiğini biliyor.

Cassie, Angela's Ristorante durağına gelene kadar metroya biner. Güneş gökyüzünden kaybolmuştur ve kırmızı, beyaz ve yeşil tenteli küçük restorana doğru ilerlerken ayak sesleri kaldırımdaki kar parçalarına çarparak çitirdar.

Cassie restoranın üzerindeki tabelaya bakar. "Angela" kelimesi güzel bir yazıyla yazılmıştır. Angela kimdi? Angela Francesca'ya yakın biri miydi? Sevdği ya da saygı duyduğu bir akrabası mı? Yoksa sadece sevdiği bir isim miydi?

Cassie, Francesca'yla hiç tanışmayacağı için bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğinden şüphelenmektedir.

Köşede soğuk bir rüzgâr esiyor ve Cassie titreyerek kendine sarılıyor. Restorana yaklaşıyor; Francesca'nın ölümünden önceki yıllarda inşa ettiği küçük işletmenin içini görebileceği kadar yakın. Camın arkasından yemeklerinin tadını çıkaran yabancılara bakar. Aslında hepsi yabancı değildir. Çok iyi tanıdığı bir kişi vardır:

Joel. Arka taraftaki bir masada oturuyor, başı öne eğik.

Şaşırmamalı. Elbette Francesca'yı düşündüğü zaman buraya gelirdi. Onu aylar önce burada yakaladığını hatırlıyor. Buraya ne kadar sık geldiğini merak ediyor. Bu onu rahatlatıyor olmalı. Ona sevdiği kadını hatırlatıyor olmalı.

Uğultulu Tepeler'deki karakterlerin Joel ve Francesca olduğuna dair bir his var içinde. Kesinlikle Joel ve Cassie değil. Ne de olsa, öldükten sonra bile peşini bırakmayan Francesca'dır.

Her halükârda, adam onu göremeden aceleyle uzaklaşır.

Cassie apartmanının önündeki metrodan indiğinde saat neredeyse sekizdir. Artık hava çok kararmıştır ve sokaklar ıssızdır. Kaldırımında olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyor, arkasında birinin olduğu hissini uzaklaştırmaya çalışıyor. Ayak seslerini neredeyse duyabiliyor.

Francesca beni tehdit etmiyorsa, kim ediyor?

Çünkü birileri o aramaları yapıyordu. Birisi kapısına "sürtük" yazmış. Kafasında değil.

Francesca'nın hayaleti değilse tabii.

Hayır, pek olası değil. Büyükanne Bea hayatının son birkaç yılını Büyükbaba Marv'ın hayalet olarak geri dönmesi için dua ederek geçirdi. Eğer biri hayalet olarak geri dönecekse, bu Marv olurdu. Eğer cennet diye bir yer varsa, kesinlikle oradaydı ve Aziz Petrus'a yalvarıyordu: *"Bırak da oraya gidip Bea ile birlikte olayım."*

Ancak Hayalet Marv'ın Bea'nın hayal gücü dışında hiç ortaya çıkmamış olması Cassie'yi öbür dünyanın gerçek olmadığına ikna etmeye yeter.

Cassie nihayet binasına ulaştığında, genellikle kapının hemen dışında parlayan ışıkların yandığını fark eder. Anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken ortalık zifiri karanlıktır. O kadar karanlıktır ki, arkasında herhangi biri durabilir ve Cassie bunu asla fark edemez.

Nerede şu lanet anahtarlar?

Binanın kapısını açıp arkasından kilitlediğinde rahat bir nefes alır. Birinin onu izlediği hissinden kurtulamaz. Ama kim? Ve neden?

Artık binanın içinde güvende olduğuna göre, asansöre binip dairesine çıkar. Tamamen bitkin bir halde duvara yaslanır. Dairesine girmek için sabırsızlanıyor. Ve sonra küvete.

Küvetteydi, bilekleri kesilmişti ve... o zamana kadar üşümüştü.

Cassie gözlerini kapatır, Francesca'yı düşünmemeye çalışır. Böyle mi olacaktı? Francesca bundan sonra yaptığı her şeye musallat mı olacak? *Gerçekten* şu anda ona musallat mı oluyor?

Belki Joel bu düşünceleri kafasından atamaz ama Cassie atabilir. Küvette sıcak su akıtmaya başlar ve gideri tıkar. Sonra sıcak ve rahat giysiler almak için yatak odasına gider. Dolabını karıştırıp güzel, sıcak tutan bir polar arar.

Ve işte o zaman dolabının arkasındaki siyah mürekkebi görür.

Kalbi küt küt atarken, giysilerini kenara itiyor ve arkalarındaki duvarı görebilmek için onları ayırıyor. Bir yazı vardı. Dolabının arkasında.

Birisi siyah mürekkeple "SÜRTÜK" kelimesini karalamış.

Dairesinde biri vardı. Hayalet değil. Bir insan o yokken evine girmiş, eline bir kalem almış ve duvara bu kelimeyi yazmış.

Cassie dolaptan uzaklaşırken çığlıkları duyar. Sesin kendisine ait olduğunu anlaması bir anını alır.

Bölüm 49: Eski Sevgili

Bir şeyler yapmam lazım.

Kendi kıskançlığım - bu aşabileceğim bir şeydi. Eninde sonunda. Ama Olive bir başkasının hayatını tehlikeye atıyorsa buna seyirci kalamam. Evet, Joel son görüşmemizde bana pislik gibi davrandı ama o metroda karşılaştığım bir adammış gibi davranamam. Onu sevmiştim. Onun hayatını mahvetmesine izin veremem. Ya da canını almasına.

Bu yüzden Olive'in dairesine gitmeye karar verdim.

Hava özellikle soğuk olduğu için evden çıkmadan önce botlarımı ve en kalın montumu giyiyorum. Ve tam olarak açıklayamadığım bir şey daha yapıyorum. Sonradan pişman olacağımı bildiğim bir şey.

Mutfaktan bir bıçak aldım ve çantama attım.

Ne de olsa Olive'in çok kötü insanlara borcu var. Biraz korumaya sahip olmak kötü bir şey değil, değil mi?

Manhattan'a giden metro yolculuğu boyunca kalbim güm güm atıyor. Ne *yapıyorum* ben? Joel'i korumak için neden bu kadar uğraşıyorum? Benden uzaklaşırken hiç sorun yaşamadı. Ben tehlikede olsaydım, o da benim için aynısını yapar mıydı?

Dürüst olmak gerekirse, bence yapardı.

Olive'in apartmanı metrodan üç blok ötede. Joel ve benim yaşadığımız yer kadar güzel değil, ama mali sıkıntıları göz önüne alındığında karşılayabileceğinden daha güzel. Yine de insanlar sorumlu bir şekilde harcama yaparak borç batağına girmezler.

Tam orta yaşlı bir kadın çıkarken binanın kilitli kapısına yaklaşıyorum. Ona bir gülümseme gönderiyorum. "İyi akşamlar," diyorum parlak bir şekilde.

Kadın kapıyı benim için açarken gülümsememe karşılık veriyor. "İyi akşamlar."

Suçlu gibi görünmüyorum. Çantamda bıçak olduğunu bilseydi farklı davranabilirdi ama bilmiyor.

Merdivenlerden Olive'in dairesine çıkıyorum. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. İtiraf etmekten utanıyorum, buraya ilk kez gelmiyorum.

Ve sonra onun kapısındaım. Gözetleme deliğine bakıyorum, koridor dışarıdan çok daha sıcak olmasına rağmen ellerim titriyor. Parmağımı kaldırıp kapı ziline bastırıyorum.

Sonra beklerim.

Birkaç dakika sonra kilitlerin döndüğünü duyuyorum. Kapı açıldı ve işte karşımdaydı, dar bir kot pantolon ve kazak giymişti. Eski erkek arkadaşımın bana veda ettikten kısa bir süre sonra çıkmaya başladığı zeytin tenli güzel. Onun kalbini kazandı, hatta beynini yıkadı bile diyebiliriz. Ve şimdi onun hayatına sahip olabilir.

"Merhaba Francesca," diyorum bu kadına.

Francesca, nam-ı diğer Olive, bana bakıyor, gözleri kaba. Gülümsemiyor. Gördüğüm kadarıyla hiç gülümsemiyor. Ona baktığımda kötülük saçıyor. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama öyle.

Angela's Ristorante adlı restoranında çalışanlara patronluk tasladığına şahit oldum. Mutsuzlukları yemeklerde kendini gösteriyor, bu yüzden restoran başarısız oluyor. Güzel ve harika bir aşçı olmasına rağmen ondan nefret ediyorlar. Benden bile iyi - mutfakta ne yapacağımı biliyorum ama onun gibi aşçılık okulunda eğitim almış bir şef değilim. Günlük işim ofis yöneticiliği. Aşçılık okulunun onu ne kadar geriye götürdüğünü merak ediyorum. Bu kadar borç içinde olmasına şaşmamalı.

Francesca. Eğer ölümcül bir düşmanım varsa, o da odur.

Daireye adımımı attığımda bana soğuk bir şekilde bakıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki zaten üzerimde yükselmiyormuş gibi bir santim daha dik duruyor.

"Merhaba, Anna," diyor.

Bölüm 50: Yeni Kız

Cassie çılgınlıkları arasında çalan bir telefonun belli belirsiz farkına varır. Onun telefonunun. Derin bir nefes alır, kendini sakinleştirmeye çalışır. Panik yapamaz. Evet, birisi dairesine girmiş ve duvarına hakaret içeren bir yazı yazmıştır. Evet, zorla girildiğine dair bir işaret olmadığına göre, bu kişinin elinde dairesinin anahtarı var demektir. Evet, kilitleri değiştirmemiş, bu da kişide hala anahtar olduğu anlamına geliyor. Evet, o kişinin dairesinde olma ihtimali var.

Tam şu anda.

Tamam, bu yardımcı olmuyor.

Cassie suyu kapatmak için banyoya girer, sonra telefonunu bulmak için oturma odasına gider. Çantasındaydı, bıraktığı yerde. Joel'dan cevapsız bir arama görmeyi umarak ekrana bakar. Ama Joel'den bir arama yoktur. Anna'dan.

Bu çok garip. Anna neden arasın ki? Biraz önce, birlikte öğle yemeği yemeyi düşündüklerinde Anna'nın numarasını almıştı ama bebekten sonra Anna çok bunalmış görünüyordu. Tamamen anlaşılabilir bir durumdu ve Cassie de ısrarcı olmak istemiyordu ama Anna neden şimdi arasın ki?

Cassie geri aramak için bir düğmeye basar.

"Cassie?" Anna'nın tatlı sesi anında diğer hattan geliyor. Dışarıda dolaşıyormuş gibi cızırtılı bir ses.

"Merhaba, Anna." Kendi sesi kulaklarına garip geliyor. Boğazını temizliyor. "Ne var ne yok?"

Diğer hatta uzun bir duraklama oluyor. "İyi misin Cassie? Sesin komik geliyor."

"Evet, ben..." Anna'da Cassie'yi ona açılmak için çaresiz bırakan bir şey vardır. Ne de olsa tüm bunlar hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacı vardır. Ve Anna Francesca'yı tanıyor. Ya da onu *tanıyordu*. "Biri daireme girmiş. Duvara 'sürtük' yazmışlar."

Anna'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Cassie, bu korkunç! Polisi aradın mı?"

"Hayır." Cassie dudağını ısırır. Dairesinde polis istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? "Ben de öyle yapmak üzereydim."

"Evet..."

Cassie duraklar. "Yine de yapmalıyım.

Değil mi?" "Sanırım..."

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Peki, ne yapacaklar?" Anna diyor ki. "Sadece bir sürü evrak işi, değil mi? Ve tüm eşyalarını karıştıracaklar."

Cassie, Anna'nın iddiası karşısında ürperir. Bu istediği son şeydir.

"Yani, gerçekten," der Anna. "Polis *hiç* hırsızları yakalar mı?" "Ben..."

Sanırım yakalıyorlar..."

"Öyle bir şey yok," diye güvence veriyor Anna. "Ama dinle, ben şehrin hemen karşısındayım ve kocam bebeği aldı. Neden gelip her şeyi temizlemenize yardım etmiyorum?"

"Ama..." Cassie bir önceki gece aynı yemeği sorunsuzca yemiş olmasına rağmen akşam yemeğinden dolayı anafilaksi geçirdiği geceyi düşünüyor. "Sanırım içeri giren kişi beni öldürmeye çalışıyor olabilir."

"Seni *öldürmek* mi?"

Anna'ya aldığı müstehcen telefonları anlatıyor. Ve yemeğindeki fıstıkları ve Epi-pen'ini bulamadığında neredeyse nasıl öldüğünü anlatıyor. Artık fıstıkların sadece kötü şans olduğuna inanmıyor. Ve artık kayıp Epi-pen'in kendi dikkatsizliğinden kaynaklandığına da inanmıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Anna. "Bu... delilik. Eğer biri bunu gerçekten yaptıysa..."

"Evet," Cassie. "Çılgınca."

"Dinle," diyor Anna. "Kımıldama. Yakında orada olacağım... Ama önce yapmam gereken bir şey var. Tamam mı?"

Cassie tartışamayacak kadar bitkin. "Tamam."

Anna ile telefonu kapattıktan sonra Joel'i aramak için can atar. Dairesinde birinin olmasından korktuğu gece Joel'in onu ne kadar rahatlattığını hatırlar. Bir hevesle onun numarasını tuşlar. Diğer hattan gelen zil sesini duyunca telefona sarılır.

Ama hiç açmıyor.

Bölüm 51: Eski Sevgili

Joel benden ayrılıp Francesca ile çıkmaya başladıktan sonra ikisinden de nefret ettim. Ama özellikle ondan. Çünkü o benim olmadığım her şey. Bir model kadar uzun ve güzel. Benden birkaç yaş daha genç. Başarılı bir restoran işletmecisi (ya da ben öyle sanıyordum). Ama Francesca'nın dairesine girdiğimde, Francesca hakkında başka bir şey fark ettim:

Korkutucu biri.

Nedenini bilmiyorum ama bu hep hissettiğim bir duygu. Bu yüzden bu gece bıçağı getirdim. Yüzsüz bir tefeciden korktuğum için değil, Francesca'nın kendisine karşı korunmaya ihtiyacım olduğu için.

Dediğim gibi, onda bir şeyler var.

"Ne istiyorsun?" Francesca bana hırlıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Her şeyi biliyorum Francesca. ne kadar belada olduğunu biliyorum. Değer verdiğin herkesin hayatını tehlikeye attığını biliyorum."

Homurdanıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Joel'i uyarmaya çalıştım," diyorum. "Ama beni dinlemedi. Bu yüzden size başvuruyorum."

Francesca ince bir kaşını bana doğru kaldırıyor. O da ben de İtalyan kadınlarıyız -kimse Joel'in bir "tipi" olmadığını söyleyemez- ama çok farklıyız. O uzun bacaklı, uzun boylu ve dalgalı saçlı. Bense kısa boylu, tepeden tırnağa ağır ve kahverengi bukleliyorum. Francesca Sophia Loren'in tıpatıp aynısıyken Dean nasıl ona benzediğimi söyleyebildi bilmiyorum. Bu yıl Lydia'nın Cadılar Bayramı partisinde Francesca'nın Kleopatra gibi giyindiğini ve kesinlikle büyüleyici olduğunu duydum.

"İşte burada yanıyorsun." Francesca boğazındaki altın gül kolyeyle oynuyor; o kolyeyi her zaman takıyor. Acaba bunu ona Joel mu verdi? "Joel dinledi."

Adını neredeyse Nonna gibi söylüyor, ikinci heceye daha fazla vurgu yaparak. Jo-el. Eminim hoşuna gidiyordur, her ne kadar Nonna yaptığında onu deli etse de.

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Joel buraya geldi," diyor. "Beni suçluyor. Mali durumumla ilgili sorular sordu. Bunun arkasında senin olduğunu biliyordum. Başka kim onun aklına böyle fikirler sokabilir ki?"

Yutkunuyorum. "Peki ne dedin?"

O zaman bana gülümsüyor. Francesca asla gülümsemez demiştim ama bu doğru değil. Dudakları kıvrılıyor ve gülümsüyor gibi görünüyor ama arkasında neşe yok. "Ona paranoyaklaştığını söyledim. Tabii ki."

"Elbette," diye mırıldandım. Ve kesinlikle ona inanmıştı. Kesinlikle onun büyüğü altında.

"Bir içki ister misin, Anna?"

"Hayır, teşekkürler."

Francesca mutfağına doğru yürüyor. Mutfak tezgâhındaki şarap şişesini eline alıyor ve şarap hakkındaki ilkel bilgimle bile pahalı olduğunu söyleyebiliyorum. O ve Lydia'nın şarap zevkleri çok pahalı ama Lydia'nın parası yeterken Francesca'nın yetmiyor. Francesca bu işte, her zaman imkanlarının ötesinde harcama yapar.

Taş atabileceğimden değil.

Şarabı bir bardağa döküyor ve bir süre kadehin etrafında döndürüyor. Bir yudum alıyor, bir süre dilinin üzerinde bekletiyor, sonra bardağın geri kalanını bir dikişte bitiriyor. Ve bir tane daha dolduruyor.

"Sorun şu ki," diyor, "Joel buraya gelmeden önce araştırmasını yaptı. İşlerin benim için ne kadar kötü olduğunu zaten biliyordu."

Ağzım açık kaldı. Joel beni . Buna inanamıyorum.

"O bitirdi." Şarabından sağlıklı bir yudum daha alıyor. "Bana bu tür bir pisliğe bulaşıp sonra da bu konuda yalan söyleyen biriyle birlikte olamayacağını söyledi. Tabii ki en büyük sırrı bilmiyordu. Henüz bilmiyordu."

Kafamı salladım, kafam karışmıştı. "Ne?"

"Her neyse," diyor, soruma cevap vermeden. "Joel gitti. Beni terk etti."

Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Joel gerçekten Francesca'dan ayrıldı mı?

"Yine de endişelenmiyorum." İpeksi siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Geri dönecektir. Döneceğini biliyorum."

"O kadar emin değilim," diye mırıldandım.

"Sen nereden bileceksin ki? Ona kendin bile tutunamadın." Gülüyor; acımasız, ısırtıcı bir ses. "Şimdi ne yapacaksın, Anna? Onu geri almaya mı çalışacaksın? Sana iyi şanslar."

Joel yine bekar. Bekar ve toparlanmaya çalışıyor. Bu benim şansım, eğer bir tane varsa.

Ama Joel ile bir hayat hayal ettiğimde, istediğimin bu olmadığını anlıyorum. Francesca'nın kendini neyin içine soktuğunu öğrendiğimde Joel için korktum ama artık onu sevmiyorum. O şekilde değil. O haklıydı, biz birbirimiz için yaratılmamışız. O bunu görebiliyordu ama ben göremiyordum.

Gerçek şu ki, düşünmeden edemediğim başka bir adam var. Ve çok geç olmadan onu aramalıyım. Tabii çok geç olmadıysa.

Francesca'ya bakıyorum. Joel'i öptüğünü gördüğüm o ilk geceden beri ona karşı pek çok şey hissettim. Nefret. Kıskançlık. Korku. Ama ilk kez sempati duyuyorum. Çünkü kötü bir insan olmasına rağmen sevdiği adamı kaybetti. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Francesca yine güler. "Tanrım, çok iyisin. Tıpkı Joel gibi. Çok iyisin. Daha heyecan verici birini istemesine şaşmamalı."

Yüzüm yanıyor. Joel'in bu cadıdan kurtulmasına yardım ettiğim için mutluyum. "İyi o zaman. Ben gidiyorum o zaman."

"Benim için endişelenme," diyor. "Onu geri getireceğim. Henüz bilmediği bir şey var."

Francesca'nın dairesinden çıktıktan sonra nereye gittiğimi tam olarak biliyorum. WhereAmI uygulamasıyla uğraşmıyorum - Joel silmemiş olsaydı bile onunla işim tamamen bitmişti. Şu anda görmek istediğim tek bir kişi var ve o da Joel değil. Umarım çok geç değildir.

Bir metro yolculuğundan sonra, Dean'in kardiyoloji muayenehanesinin cam kapısının önünde durmuş, Nonna'nın gözlüklerini bulmama yardım etmeye çalışan sarışın resepsiyon görevlisine bakıyorum. Eğer o hâlâ buradaysa Dean de hâlâ buradadır, değil mi? Kalbim güm güm atıyor ve bunun tek nedeni metrodan buraya kadar koşmuş olmam değil.

Asıl soru, beni görmek istiyor mu?

Ve ben daha fazla merak edemeden, işte oradaydı. Arka ofisten çıkıyor, beyaz gömleği ve lacivert kravatıyla çok yakışıklı görünüyor, siyah saçları mürekkep gibi simsiyah. Resepsiyonistle sohbet ederken ceketini çekiştiriyor. Beyaz dişlerini göstererek ona gülümsüyor. Beni öptükten sonra yüzünde beliren şaşkın gülümsemeyi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatırsam, dudaklarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Ne olduğunu anlayamadan Dean çıkışa doğru ilerliyor, tam da benim durduğum yere. Hızla geri çekilip kendimi duvara yaslıyorum. Buraya onu bulmaya geldim ama birdenbire beni görmediği için umutsuzluğa kapıldım. Bu bir hataydı. Çok uzun süre bekledim. Her şeyi berbat ettim.

Saklanma çabam tamamen etkisiz kaldı. Dean muayenehanesinin kapısından içeri girer girmez beni duvara yaslanmış halde görünce kara gözleri açılıyor. Ağzı hafifçe aralandı ama sonra hemen kapandı.

"Merhaba Anna," diyor.

Artık bana Bayan Loren demiyor. Bu iyiye işaret değil.

"Merhaba," diyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben, uh..." Göğsümü ovuşturuyorum, aniden buraya gelmeden önce giyinmediğimin farkına varıyorum. Üzerimde yıpranmış kot pantolonum ve kabarık montum var. "Sanırım kalbim düzensiz atıyor. Ben de düşündüm ki..." Dean bana bakıyor ve omuzlarım çöküyor. "İyiyim. Buraya seni görmeye geldim."

"Neden?" Kaba bir şekilde söylemiyor. Daha çok gerçekten merak ediyor gibi. Davranışlarımdan sonra bana pislik gibi davranmaya hakkı var ama öyle davranmıyor. "Beni tekrar görmekle pek ilgilenmiyor gibiydin."

Ayaklarımın arasında kayıyorum. "Şimdi... meşgul müsün?"

"Aslında..." Saatine bakar. "Bir saat içinde bir randevum var."

"Oh." Gözlerimi indiriyorum. Bu beni şaşırtmamalıydı. Dean harika bir adam ve beni bekleyeceğine inanmam için hiçbir neden yoktu. Bekleseydi daha şaşırtıcı olurdu. "Anlıyorum."

Omuz silkiyor. "Evet, şey. Neden olmasın, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu... harika. Tebrik ederim."

"Tebrikler mi?" Yarım bir gülümseme attı. "Biriyle çıktığım için beni tebrik mi ediyorsun? O kadar çirkin miyim?"

"Hayır." Yanaklarım renklendi. "Hiç de değil. Sadece... tam tersi." O yarım gülümseme dudaklarında kalıyor.

"Anlıyorum..."

"Bak," diye mırıldanıyorum. Dean'in gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum ama kendimi küçük düşürsem bile söyleyeceğimi söylemeliyim. "Daha önce batırdığımı biliyorum. Ben gerçekten... Senden hoşlanıyorum."

Gözlerini bana dikeyyor. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum Anna. Sana en başından beri oyun oynamadığımı söyledim. Sana ertesi gün arayacağımı söylediğimde . Ve sen aramalarımın cevap vermeyince..." Başını iki yana sallıyor. "O oyunu oynamayacağım. Artık oynamıyorum."

"Bu bir oyun değildi." Yumruklarımı sıkıyorum. "Ben sadece... Başından beri sana söyledim, Joel ile ayrılığımız... Benim için çok zordu. Yani, o ve ben

on yılı aşkın bir süre beraberdik. Bittiğinde, ben sadece..." Dean'in kara gözlerine şansım oluyor. Orada ufacık bir sempati görüyorum, bu yüzden ilerliyorum. "Ama buradayım çünkü... bunu aştım. Bu geceden sonra her şey geride kalacak. Buna söz veriyorum."

"Böyle bir söz veremezsin."

"Ama yapabilirim," diye ısrar ediyorum. "Ben de oyun oynamak istemiyorum. Seni düşünmeden edemiyorum ve... eğer hâlâ aynı şekilde hissetme ihtimalin varsa..."

Dean bana kafasını sallıyor. Bunu gerçekten berbat ettim. O harika bir adam ve ben bunu mahvettim. Başka bir kızla randevusu var. İki ton yükü olmayan bir kızla. Neden rahatsız olduğumu bile bilmiyorum.

Cebini karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor. Ekrandaki bazı tuşlara basıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

O çarpık gülümseme geri döndü. "Randevumu iptal ediyorum."

Buraya geldiğimden beri ilk defa kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sen... sen misin?"

"Evet." Telefonunu tekrar cebine soktu. "Bütün randevuyu seni öpmeyi düşünerek geçirecek olsaydım hiçbir anlamı olmazdı."

Şimdi gülümseme sırası bende. "Yapar mıydın?"

"Şey..." Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Dışarıdaki gecemizden beri bunu düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden."

"Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim," diyorum. "Aptal gibi davranıyordum. Joel'den beri hoşlandığım ilk erkeksin ve sanırım ben... panikledim. Çıldırdım."

"Evet, terk edildikten sonra bazı aptalca şeyler yaptım." Dean ilk kez ayrılıkta terk edilen taraf olduğunu kabul etti. "Yani, şehri terk ettim. Ülkenin öbür ucuna taşındım. Bu oldukça çılgınca."

Dean'e yaptığım bazı şeyleri itiraf etmeye bile başlayamam. Çılgınlık yarışmasını kazandığını düşünmesi daha iyi. "Evet, bu oldukça çılgınca. Ama yaptığına sevindim."

"Biliyor musun?" Gülümsemesi kalbim çarpmaya başlayana kadar genişliyor. "Ben de öyle."

Ve sonra beni öptü.

Bölüm 52: Eski Sevgili

Francesca'nın dairesine gittiğim gece, küvette öldü.

Onu canlı gören son kişinin ben olduğumu kimse bilmiyor. Onu bulan Joel bile. O bunu bilmiyordu ve Francesca'nın hamile olduğunu da bilmiyordu. Sadece otopside sonra öğrendi. İntiharına sebep olmuş gibi hissetmekle başa çıkabilirdi ama bebek onu uçurumun kenarına itti. Sevdiği işe tekrar dönebilmesi için birkaç ay geçmesi gerekti.

Ama sonunda geri döndü. Daha iyi oldu. Arkadaşları onunla flört piyasasına geri dönmesi konusunda konuştular ama o uzun süre direndi. Bir yıldan fazla. Ne zaman biri hoşlanabileceği bir kızıdan bahsetse, "Yapamam" diye mırıldanıyordu. Benden ayrıldığı zamanki halimden bile daha berbat durumdaydı.

Ama sonra Cassie ile tanıştı.

Cassie'yi ilk gördüğümde sevmiştim. Francesca'nın olmadığı her şeye sahipti; tatlı, içten ve taze yüzlü bir şekilde güzeldi. Joel'in ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Sonunda hayatına devam edebildi.

Bana gelince, Dean ve ben onunla işte tanıştığım gece ikinci randevumuza çıktık ve iyi geceler demeden önce beni tekrar öptü. Yine inanılmaz bir öpücüktü. Bu sefer ertesi gün beni aradığında ilk zil sesinde açtım, oyun yoktu. Birkaç hafta içinde neredeyse birlikte yaşamaya başladık. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, Joel için bile. Aslında, aramızdaki ilişkiyi bitirdiği için Joel'e minnettardım, böylece bu tür bir aşkı deneyimleyebilecektim. Bir yıldan kısa bir süre birlikte olduktan sonra, arkadaşları tarafından Con ve en yakınları tarafından Dean olarak adlandırılan Dr. Constantine Pourakis'in karısı oldum.

Hemen bir bebek denemeye karar verdik ve kısa sürede hamile kaldığımız için şanslıydık. Dean'e haberi verdiğimde çok heyecanlandı - Francesca'nın bu haberi hiç paylaşmadığını düşünmemeye çalıştım. Ve Joel'in de bunu hiç duymaması.

Bebegimiz doğduğunda adını Andrew koymak Dean'in fikriydi. O doğmadan bir ay önce ölen büyükannem Angela'nın adını. Nonna adasıyla hiç tanışmadığı için çok üzgünüm. Ama Andrew büyük büyükannesini tanıyabilsin diye kitaplığımızda onun bir resmini tutuyoruz. Ona sarılıyoruz.

kitaplığın yanında, nereden geldiğini bilmesi için ona akrabalarını gösteriyorum.

Geçen yıl Joel ile tekrar arkadaş oldum. Onu ve Cassie'yi destekliyorum. Onun da benim Dean'e aşık olduğum gibi delicesine aşık olmasını istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Cassie paranoyak bir tipe benzemiyor - eğer birinin onu öldürmeye çalıştığına inanıyorsa, muhtemelen haklıdır.

Ve o kişinin kim olduğunu biliyorum.

Bölüm 53: Eski Sevgili

Dün gece Dean ve ben akşam yemeği için Lydia ve Pete'in dairesine gittik. Andrew doğduğundan beri dışarıdaki ilk gecemizdi ve Dean hem heyecanlı hem de sevimli bir şekilde endişeliydi. Dairenin etrafına dadı kameraları yerleştirmek için yaklaşık bir saat harcadı.

Dadı kameraları kısmen benim fikrim olabilir.

Mutfak ile oturma odası arasındaki köşede durup telefonumda beliren dairenin farklı görüntülerini incelerken Dean'e "Burada kör bir nokta var," dedim.

"Tamam, ." Birkaç hafta önce satın aldığımız kutudan bir kamera daha çıkardı. Kamerayı kısmen bir resim çerçevesinin arkasına gizledi.

Kameralar iyi gizlenmişti. Ama sadece *sayılarının* çokluğuna bakarak bakıcının bunlardan birini keşfedebileceğinden endişe ediyordum.

Yeni kamera yerleştirildikten sonra "Daha iyi mi?" diye sordu.

Telefonumdaki çeşitli görüntülerde gezinerek etrafta dolaşmaya devam ettim. Kapının yanında durdum. "Başka bir kör nokta."

Dean kaşlarını çatı. "Kameramız kalmadı. Ve gerçekten ön kapının yanında bir taneye ihtiyacımız var mı?"

"Tabii ki var," dedim. "Peki ya Donna?"

Donna koridorun sonunda oturan komşumuz. Kırklı yaşlarında, evli ama çocuksuz ve beni ne zaman Andrew'la bebek arabasında dışarı çıkarken görse, sanki onu götürecekmiş gibi bakıyor.

"Uh..." Kocamın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. O gamze hiçbir yerde görünmüyordu. "Açıkçası Donna konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Diğer kameralar da elimizde."

Biraz ikna etmek ve kameraların yerini değiştirmek gerekti ama sonunda dairenin görselliğinin yeterince iyi olduğuna karar verdim. Sadece ben olsaydım daha fazla kamera bulana kadar evde kalırdım. Ama Dean gerçekten evden çıkmak istiyordu. "Bebek doğduğundan beri ikimiz birlikte dışarı çıkmadık," dedi beni kendine çekerken. "Bunu özlüyorum."

"Ben de özledim," dedim beni öpmesi için başımı yukarı kaldırırken. Sırıttı ve hemen eğilerek beni doğru çekti. Dean ve ben hâlâ

en iyi öpücüklerle sahip. Son iki yılda hiç değişmedi. Hayatımda yaptığım tüm seçimler arasında en iyisi o.

Ne yazık ki Lydia ve Pete'in dairesine varır varmaz, bunun umduğumuz gibi arkadaşlarla geçireceğimiz eğlenceli ve rahatlatıcı bir akşam olmayacağı belliydi. Lydia ve Pete'in daha iyi olabileceğini düşünmüştüm ama belli ki değilmiş. Son zamanlarda kavga ettiklerini, kendisine uzattığım beyaz şarap şişesini kabul eden Lydia'nın gözlerindeki kırmızılıktan anlayabiliyordum.

"Bonterra Üzüm Bağları," dedi Lydia, teşekkür etmek yerine burnunu kırıştırarak.

"Bonterra Üzüm Bağları'nı seviyorum," diyor Dean, çünkü kardiyolog olmasına rağmen en ufak bir gösteriş merakı yok. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Evet..." Lydia onu sanki kirliymiş ve güvenli bir mesafede durması gerekiyormuş gibi tutuyordu. Bize ikram ederdi ama kendisi asla içmezdi.

O sırada Pete dışarı çıktı, sağ elinde bir bira vardı. Kravatı bir zamanlar sıkıca bağlanmış gibi görünüyordu ama şimdi boynunda gevşek duruyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bu akşamki ilk içkisi olmadığını hissediyordum. İkisini son gördüğümüzde Dean bana Pete'in son zamanlarda ne kadar çok içtiğinden endişelendiğini mırıldanmıştı. Pete'in acil servisteki performansından ve kızları Violet için endişeleniyordu.

"Con! Anna!" Pete ikimizi de kucaklamak istercesine kollarını uzattı. "Lydia, ikisini de kapının önünde bekleterek kabalık ediyorsun. Onları içeri davet et!"

Lydia kocasına bir bakış attıktan sonra şarabımızı alıp mutfığa doğru yürüdü. Pete gözlerini devirdi. "Ona aldırmayın. Keyfi yerinde değil. Bilirsin işte."

Pete'in yorumu Dean'in kolunu omuzlarıma dolamasına ve beni kendine daha sıkı çekmesine neden oldu. *Bu asla biz olmayacağız*, dedi gözleri bana.

Dean sonunda kendini oturma odasında Pete'le bir tür spor maçı izlerken buldu. Kocamın yanında kalmak istedim ama mutfaktaki Lydia'yı kontrol etmek zorunda hissettim kendimi. Hepimiz için yemek pişirdiği düşünülürse yapılacak en kibar şey buydu. Francesca gibi profesyonel bir aşçı olmayabilirim ama mutfakta çok becerikliyimdir.

Ama mutfığa girdiğimde Lydia orada öylece duruyordu. Ocağa bakıyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. Yanan bir şeyin kokusu burun deliklerime hücum etti.

"Lydia." Ocağı kapatmak için onun yanından uzandım. Orada ne yaptığını bilmiyordum ama artık kurtarmak için çok geçti. "İyi misin?"

"Hayır." Gözleri cam gibiydi ve kan çanağına dönmüştü. "Bir haftadır neredeyse hiç uyumadım."

"Oh..."

Gözlerini benden kaçırdı. "Doktor bana bazı haplar verdi ama hiçbir işe yaramıyorlar."

"Yap..." Dudağımı ısırđım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sana yük olmak istemem," diye mırıldandı Lydia. "Eminim bebek yüzünden bunalmışsındır."

"Lydia..." Yangın alarmı çalmadan önce ocağı da kapattım. "Eminim o kadar da kötü değildir..."

"Evlilik danışmanlığı işe yaramıyor," dedi Lydia neredeyse bana tükürerek. "Üç aydır gidiyoruz. Ne şaka ama. Kırk beş dakika boyunca Peter terapistle benim ne kadar cadı olduğumu anlatıyor. Terapist de hep *onun* tarafını tutuyor." Kırmızı çerçeveli gözlerini kaldırıp bana baktı. "Hepsi benim hatam. Bunu biliyor muydun?"

Yüzümü buruşturdum ve tezgahın üzerindeki kutudan bir mendil çıkarıp ona uzattım. "Özür dilerim Lydia."

"Ve Violet..." Lydia elindeki kâğıt mendille sağ gözünü sildi. "Muhtemelen onu sadece hafta sonları göreceğim. Peter hafta içi çok çalıştığını, bu yüzden onu alması gerektiğini söyleyecek. Eve, bebeğimin yanına gelememeyi hayal bile edemiyorum..."

Bu sefer gözyaşlarını durduramadı. Gözlerinden özgürce akıyor, elindeki mendili ıslatıyorlardı. Birinin Andrew'u benden aldığını hayal ettim. Onu sadece aylardır tanıyorum, ama bunu hayal bile edemiyorum. Önce beni öldürmeleri gerekirdi. Lydia'ya anladığımı söylemek üzereydim ki o ağzından kaçırdı:

"Keşke Francesca'yla bu konuyu konuşabilseydim." Ouch.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Duygularını incitmek istemem ama Francesca... o benim kız kardeşim gibiydi. Onun ölümü tamamen Joel'in suçu. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

Francesca'nın konuşmak için orada olmasını dilediğı için onu suçlayamazdım. Joel ile ilişkim bittiğinde kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Korkunçtu.

"Bir kadının hayatında verdiği en önemli karar, kocası olarak kimi seçtiğidir." Lydia elindeki mendille sağ gözünü sildi. "Kulağa cinsiyetçi geldiğini biliyorum ama bu doğru. Kocanız yaptığınız her işte ortağınızdır. Kötü bir koca kariyerinizi mahvedebilir. Ebeveynliğinizi etkileyebilir. Peter benim için yanlış seçimdi... beni... beni..."

Ona kaşlarını çatıttım. "Lydia mı?"

Peçeteyi tezgâhın üzerine bıraktı, gözleri aniden çılgına döndü. "yanlış kişiden çıkardım. Joel'e ona yaptıkları için o kadar kızgındım ki. Onun hayatına devam ettiğini görmeye dayanamıyordum, özellikle de benim hayatım boka sarmışken. Ve o kız. Cassie. Tanrım, o daha çok genç."

"Evet," diye mırıldandım.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Francesca'yı özlüyorum. Burada olsaydı bana ne yapacağımı söylerdi. Ama bunun yerine, o *kız* onun hayatını ele geçiriyor. Sahip olması gereken hayatı."

"Lydia." Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Lydia bir an sessiz kaldı. Kendini kontrol etmek için mücadele ettiğini görebiliyordum. Sonunda omuzlarını dikleştirdi ve çok inandırıcı bir gülümseme sundu. "Yok bir şey. Boş ver."

Bölüm 54: Yeni Kız

Anna nerede?

Cassie telefonuna bakıyor, Anna, Joel ya da *başka birinin* aramasını umuyor. Yani, telefonu yüzüne kapatan kişi dışında biri, ki görünüşe göre Francesca *değil*.

Belki de polisi aramalıdır. Birinin evine zorla girip duvara "sürtük" yazması polisi araması gereken bir şey gibi geliyor. Ama yine de Anna'nın da belirttiği gibi, olay kitapçada olduğunda hiçbir şey yapamamışlardı. Ve en son isteyeceği şey polislerin dairesinin etrafında dolanmasıdır.

Belki de bir çilingir çağırmalı.

Sonunda kapı zili çalar ve neredeyse rahatlamaktan bayılacaktır. Anna geldi.

-Tanrıya şükür. Cassie aceleyle kapıya gider ve kapıyı açar. Ama gelen Anna değildir.

Ben Lydia.

"Lydia?" Cassie'nin nefesi kesildi. Vızıldamadan içeri nasıl girebilmişti ki? Ama yine de komşuları yarı yarıya saygın görünen herkesi içeri alıyordu. Lydia pahalı trençkotu ve parlak sarı saçlarıyla saygıdeğerden de öte görünüyordu. "Burada ne işin var?"

Lydia buz mavisi gözleriyle ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. Gözleri Joel'inkilerle neredeyse aynı renktedir ama onların sıcaklığından hiçbir şey taşımamaktadır. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Konuşmak mı?" Cassie boğazını temizler. "Dinle Lydia, şu an iyi bir zaman değil." "Saçmalık." Lydia onu itti, sonra bir şişe şarap çekip Bonterra Vineyards etiketini çantasından çıkardı. "Şarap getirdim."

Lydia'nın dünyasında şarap getirmek her yere girmeye değer.

Lydia davet edilmeden ya da ceketini çıkarmadan mutfığa giriyor ve dolapları karıştırmaya başlıyor. "Şarap kadehlerini nerede saklıyorsun?"

"Bende hiç yok."

Lydia'nın ağzı açık kalır. "Sende hiç yok mu? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Kupalarım var..."

Cassie, Lydia'nın gözlüklerini karıştırıp her birini incelemesinden hiç hoşlanmıyor. Sonunda tatmin edici bir bardak seçiyor ve

Tezgâhta. Şişeyi eline alır ve mantarıyla oynar. "Şişe açacağına ihtiyacın var mı?"

Lydia başını sallar. "Hayır, dün gece açtım."

Elbette, mantar kolayca gevşiyor. Şişeyi ters çeviriyor ve bardağı koyu kırmızı sıvıyla dolduruyor. Cassie'ye doğru kaydırıyor. "Al bakalım. Bunu seveceksin."

Cassie ilk başta isteksizdir ama sonra bir içkiye ne kadar olduğunu fark eder. Bu gün korkunçtan başka bir şey değildi.

Bir yudum alırken "Teşekkürler," diyor. Ve kiraz, biberiye ve... notaları algılıyor.

Hayır, sadece üzüm suyu gibi tadı var.

"Hadi oturalım," diyor Lydia odayı tarayıp kendini park edecek bir yer ararken. Kanepeye burun kıvrıyor ama sonra yemek masasını uygun buluyor. Karşılıklı oturuyorlar, Lydia sanki kırılmasından korkuyormuş gibi koltuğuna yavaşça yerleşiyor.

"Şarap içmeyecek misin?" Cassie soruyor.

"Oh, *hayır*." Lydia gözlerini devirir. "O türden hoşlanmıyorum. Anna ve Constantine dün gece getirdiler. Ama sen içmelisin."

O da öyle yapıyor. Sağlıklı bir yudum daha alır ve gün hakkında biraz daha iyi hisseder. Güzel, sıcak bir his kaplıyor içini. Ve Lydia'nın burada olmasına neredeyse seviniyor. Belki Lydia en sevdiği kişi değildir ama yanında biri varsa evine izinsiz giren biri hakkında endişelenmesine gerek yoktur.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Cassie sonunda söyledi. "Francesca."

Cassie şarabını tükürmemek için kendini zor tutuyordu. Lydia'nın söylemesini beklediği son şey buydu. Cassie, Lydia ve Francesca'nın hâlâ kanka olduklarını düşündüğü zamanlarda bu mantıklı olabilirdi. Ama neden şimdi? Neden Francesca *ölmüşken*?

"Oh," diye mırıldanıyor Cassie.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Lydia, Cassie şimdi tırnaklarından birkaçının çiğnenmiş olduğunu fark etse de, mükemmel manikürlü gibi görünen elini kaldırdı. "Erkek arkadaşının eski sevgilisi hakkında konuşmak istemiyorsun. Ama beni dinlemen istiyorum."

"Tamam..."

"Mesele şu ki..." Lydia şimdi ona sertçe bakmaktadır, bu da Cassie'nin şarabından bir yudum daha almasına neden olur. "Joel'in sana Francesca ile olan ilişkimden bahsettiğini hiç sanmıyorum. Bahsetti mi?"

Cassie kaşlarını çatar. "Hayır..."

"Ben öyle düşünmüyorum." Bacak bacak üstüne atıyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Joel'i Francesca'yla tanıştıran bendim."

Cassie'nin ağzı açık kalır. "Ben... Hiçbir fikrim yoktu."

Yine de mantıklı. Lydia'nın Francesca'ya karşı neden bu kadar savunmacı olduğunu şimdi anlıyor. Cassie'nin neden yaşayamadığını.

"Francesca benim kız kardeşimdi," diyor Lydia. Gözleri uzaklara dalmış. "Benim küçük kız kardeşim. Onu Kappa evine girerken ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Diğer tüm birinci sınıf kızlarından daha uzundu ve kendini on yaş büyük bir kadın gibi taşıyordu. Onda herkesin onu tanımak istemesine neden olan bir şey vardı."

Cassie başka ne söyleyeceğini bilemediği için "Ah," diye mırıldanıyor.

"Francesca mezun olduktan sonra şehre taşındığında," diye devam ediyor Lydia, "ve restoranını açtığında, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Çünkü o hala benim küçük kız kardeşimdi ve benim görevim ona göz kulak olmaktı. Yani, o benim en iyi arkadaşımdı. Dedğim gibi, Violet'in vaftiz annesiydi."

Cassie, "Ben... Ben çok üzgünüm," diye sözlerini sürdürür.

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyor Lydia. "Onu Joel'le tanıştırmamanın hayatını tamamlayacağını düşünmüştüm. Bir kadının verebileceği en önemli karar budur, bilirsin, kocası olarak kimi seçeceği. Ve onun için daha iyi bir adam düşünemezdim. O zamanlar başka biriyle birlikteydi ve onunla oturup konuştum, daha iyisini yapabileceğine ikna ettim. O da beni dinledi." Lydia'nın gözleri nemlendi. "Francesca'ya yardım ettiğimi sanıyordum."

"Senin hatan değildi o..." Cassie cümleyi tamamlayamıyor.

"Hayır, değildi." Lydia hafif kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırdı. "Joel'in hatasıydı."

Cassie kafasında bir uğultu hissediyor. Bu tam olarak sarhoşluk hissi değil. Bu farklı bir şey. Neredeyse sersemlemiş hissediyor.

"Francesca'nın ölümünden Joel sorumlu." Lydia'nın çenesi gözle görülür şekilde gerilir. "Ondan ayrıldı ve sonra da kendini öldürdü. Bana onun sorumlu olmadığını söyle."

Cassie gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Burası sıcak mı?"

Vücudunun her yerinde bir sıcaklık hissi var. Tanrım, onun nesi var? Ne tür bir şarap bu?

"Hamileydi, bunu biliyor muydun?" Lydia öyle diyor.

Lydia'nın son altmış saniye içinde söylediği ilk şey bu oldu. "Öyle miydi?"

Lydia başını sallıyor. "Çocuğuna hamileyken sevdiği adam tarafından terk edilmenin onun için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? etmesine şaşmamalı!" Kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden seninle çıkmaya başladığında, hayatına devam ettiği için kızgın hissettim. Mutlu olmayı hak etmiyor."

"Evet..." Cassie mırıldanıyor.

"İşte bu yüzden seni takip etmeye başladım."

Cassie'nin göz kapakları ağırlaşıyor. Lydia'nın söylediklerine odaklanmaya çalışıyor ama yapamıyor. Hiçbir şeye odaklanamıyor. Lydia'nın ona bir şey anlatmaya çalıştığını biliyor ama her bir cümleyi ayrı ayrı duyuyor ve bir araya getiremiyor.

Sen...

Joel...

Ödemem

gerekiyordu... Asla

affetmedim...

Ve Bu ve son şey Cassie hatıralar önce o
bilincini kaybeder.

Bölüm 55: Eski Sevgili

Joel'i Francesca'nın restoranında bulmak beni hiç şaşırtmadı.

Buraya her zaman gelir. Ya da en azından Francesca öldükten sonraki yıl gelirdi. Bir aile üyesi burayı satın aldı ve onun onuruna bu ismi verdi. Angela, Francesca'nın annesiydi. Büyükanmemle aynı adı taşıyordu; Francesca ile bir başka ortak noktamız daha vardı.

Ama Cassie'yle birlikte olduğundan beri Joel buraya pek gelmiyor. Bunu atlatıyor. Uzun zamandır ilk kez yeniden mutlu oldu.

Francesca'nın bir zamanlar sahibi olduğu küçük restorana girdim. Buraya ilk geldiğimde, Francesca hâlâ hayattayken, onu çok kıskanmışım. Benim istediğim adama sahipti ve benim hayalim olan kendi restoranına sahip olma hayalini yaşıyordu. Hep bunun gibi küçük bir İtalyan bistrosu hayal etmişim.

Bazen Dean bana devam etmemi söylüyor. Hayallerimin peşinden gitmemi, kendi restoranımı açmamı. Ama şimdi yapamam. Andrew bu kadar gençken olmaz. Ve artık bana ihtiyacı kalmadığında, çok geç olacak. Hayır, o hayal beni geçti. Ama en azından küçük ailem için yemek pişirebiliyorum. Francesca bir daha asla kimseye yemek yapamayacak.

Restorana giriyorum ve Joel'in oturup bir kadeh şarap içtiği yere doğru yürüyorum. Masasına yaklaştığımda gözlerini kaldırıyor ve karşısındaki koltuğa oturduğumda hiçbir şey söylemiyor.

Joel hala eskisi kadar yakışıklı. Bugünlerde Dean'in görünüşünü tercih ediyorum. Kocamın yüzüne bakmaktan asla yorulmuyorum. Ama Joel eski çekiciliğini kaybetmedi. İyi yaşlanacak. Bahse girerim acil servisteki tüm kadınlar hala ona asılıyordur.

"Cassie'den hoşlanıyorum," diyorum sessizliği bozmak için. Joel gözlerini masaya diyor.

"Evet, ben de öyle." "Peki sen burada ne arıyorsun?"

İç çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyorum. Francesca'yla olan şey... çok zordu. Hâlâ atlatabilmiş değilim. Bazen atlattığımı sanıyorum ama atlatamadım."

"Bence öylesin."

"Hayır." Tartışmaya yer bırakmadan kararlı bir şekilde söylüyor. "Bu... korkunçtu. Onunla olan tüm ilişkim... çalkantılıydı."

Gülümsüyorum. "Farklı bir şey istediğini söylemiştin."

"Hatırlatma bana." Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyor. "Cassie'yle işler artık gerçekten gerginleşiyor ve ben..."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Vay canına, ona gerçekten , değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Öyleyim. Ama bir yanım bunu istemiyor, çünkü... Francesca'da olduğu gibi bir başkasını kaybetmeyi kaldıramam. Dayanamıyorum işte. Neredeyse beni öldürüyordu."

Francesca'nın ölümünden sonra Joel'e ne olduğunu duydum. Dean bana çok fazla içmeye başladığını söyledi. İşten izin almak zorunda kalacak kadar kötüye gitmiş. İşini, tıbbi lisansını kaybetmeye çok yaklaştı. Bu onu neredeyse mahvediyordu.

"Berbat durumdayım, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Sonunda birlikte olmadığımız için şanslısın."

"Mmm."

Mavi gözlerini kaldırıyor. "İlişkimizi bitirdiğim için benden nefret ettiğini biliyorum ama doğru olanın bu olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Seni önemsiyordum ama birlikte mutlu değildik. Alışkanlıktan dolayı birlikte kalıyorduk." peçeteyle oynuyor. "Seni ve Con'u gördüğümde... Birlikte çok harikasınız. Ben de bunu istiyorum. Her zaman istediğim buydu."

O haklı. O zamanlar bunu göremiyordum ama diğer yarımı bulduğumda, ilişkimizi bitirdiğinde bana bir iyilik yaptığını fark ettim.

"Peki Cassie'nin nesi var? Neden onunla bunu yapamıyorsun?"

"Bilmiyorum." İç çekiyor. "Cassie çılgınca şeyler söylüyor. Bir kadının onu *takip* ettiğini düşünüyor. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum."

"Olay şu." Dirseklerimi masaya koydum ve öne doğru eğildim. "Sanırım haklı olabilir."

Gözlerini bana dikti. "Onu kimin takip ettiğini düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum. "Sanırım Lydia."

"Lydia mı?" Joel homurdanıyor. "Birini takip etmeye zahmet edemez. O çok önemli ve çalışmakla meşgul ve... bilmiyorum... Violet'a Mandarin konuşmayı falan öğretiyor."

Duraksıyorum, bir sonraki bilgiyi açıklayıp açıklamamakta kararsızım. Ama Joel tüm hikâyeyi bilmeli. "Lydia ve Pete zor zamanlar geçiriyor ve o... Francesca'yı gerçekten çok özleyiyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ beni , değil mi?"

"Suçluyor."

"Onu suçlayamam." Şakaklarını ovuşturuyor. "Hâlâ kendimi suçluyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama bu onun-"

"O kadar emin olma. Lydia, Francesca'ya olanlar yüzünden senden nefret ediyor.

Cassie'nin onun yerine geçmesine çok kızmış."

"Bunu sana o mu *söyledi*?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca Cassie'yle konuştum ve bana dairesinde birinin olduğunu düşündüğünü söyledi."

"*Dairesinde* biri mi var?" Gözleri büyür. "Tanrım, neden bana söylemedi?" O kadar hızlı ayağa fırlıyor ki oturduğu sandalye geriye doğru devriliyor. "Onunla konuşmam lazım. Bu işin aslını öğrenmeliyiz."

Ama eşyalarımı toplamam ve onu takip etmem için bir dakika bekliyor. Restoranın çıkışına doğru yürürken, elinin kolumu çektiğini hissediyorum. "Hey, Anna," diyor.

Ona bakmak için döndüm. "Evet?"

Gülümsemesi çarpık. "Tekrar arkadaş olduğumuza gerçekten çok sevindim. Ben de hayatının istediğin gibi gitmesine sevindim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ben de."

Bölüm 56: Eski Sevgili

Cassie'nin dairesine Uber'le gitmek on dakikadan az sürüyor. Joel'in geldiğini haber vermek için onu arayıp aramamayı tartışıyorum ve sonunda ona bir mesaj atmaya karar veriyorum. Cevap vermedi ama meşgul olduğunu anladım.

Binaya girdiğimizde dahili telefonda Cassie'nin adını buluyorum ve bizi çağırmasını bekliyorum. Yaklaşık otuz saniye bekledikten sonra Joel'e dönüyorum. "Anlamıyorum," diyorum. "Bana buraya gelmemi söyledi."

Joel, "Bende anahtar var" .

Geri çekiliyorum ve kapıyı açmasına izin veriyorum. Cassie'nin dairesine çıkarken midem takla atıyor. Bir şeyler . Bunu içimde hissedebiliyorum. Francesca'nın bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğim gibi.

"Anlamıyorum," diyorum tekrar. "Cassie dairede kalacağını ve beni bekleyeceğini söyledi."

"Belki de duşadır?"

Ama duşta olduğunu sanmıyorum. Joel'in yüzündeki ifadeden onun da öyle düşünmediğini anlayabiliyorum. Asansörün düğmesine tekrar basıyor, daha hızlı çıkmasını istiyor. Sanırım ikimiz de yukarıda bulacaklarımızdan korkuyoruz.

Cassie'nin kapısına geldiğimizde Joel'i dürtüyorum. "Zili çalma. Sadece aç. yukarı."

Sessizce bakışıyoruz. Anahtarını kilide sokuyor ve kapıyı açıyor. Kapı.

İçeri girdiğinde Joel'in yüzü bembeyaz oldu. Bir adım geri atıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Cassie yemek masasının yanında yerde yatıyor, bilinci kapalı. Koyu renk saçları etrafına dağılmış ve yüzü renksiz. Gözleri yarıklara kadar açık.

Ve Lydia var.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle başında duruyordu.

Aman Tanrım. Hayal ettiğimden de kötüymüş.

"Cassie!" Joel kız arkadaşının yanına koşar. Şu anda doktor modunda, nabzını kontrol ediyor, nefes alıp almadığına bakıyor. Geçen gece yanlışlıkla fıstık yediğinde onu kurtarmıştı; bu sefer çok geç olabilirdi. "Cassie, uyan!"

Ağız bir karış açık kalan Lydia'ya doğru belli belirsiz bir adım atıyorum.
"Lydia, ne yaptın sen? Burada neler oluyor?"

Lydia'nın gözleri odanın içinde geziniyor. "Ben hiçbir şey yapmadım! Biz sadece... Yani, onunla sohbet ediyordum ve o bayıldı."

"911'i arayın!" Joel bize havlıyor. Başını kaldırıp hâlâ geyik bakışlı Lydia'ya bakıyor. "Tabii çoktan aramadıysan?"

"Hayır," diyor Lydia usulca. "Ben ."

Joel'in yüzündeki öfke ifadesi neredeyse dehşet vericiydi. "Neden olmasın?" "Çünkü... Ben..." Ellerini birbirine kenetliyor. "Ne yapacağımı bilemedim

yap. O sadece... düştü. Ben senin gibi bir doktor değilim."

Çantamdaki telefonuma uzanıp 911'i aradım. Onlara yerde baygın bir kadın olduğunu söyledim.

"Yoldalar," diye rapor verdim.

"Hâlâ nefes alıyor," diye rapor veriyor Joel, yüzünde bir rahatlama ifadesiyle. Lydia'ya bakıyor. "Ona ne verdin?"

Lydia kanepeye çöküyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Özür dilerim," diye inliyor. "Bunu yapmamalıydım. Francesca'yı o kadar çok özledim ki... Ben... Ben istemedim..."

Ama Joel dinlemiyor. Cassie'nin yanına çömelmiş, ona fısıldıyor, "Dayan. Lütfen dayan. İyi olacaksın..."

Onu kurtaracağız. Onu kurtarmasına yardım edeceğim.

Yaptıklarımın en azından bunu yapabilirim.

Bölüm 57: Yeni Kız

Cassie uyandığında nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktur.

Hatırladığı son şey Lydia ile içki içtiği. Lydia korkunç şeyler söylüyor ve ona ölmüş olmayı diliyormuş gibi bakıyordu. Ve sonra.

Hiçbir şey.

Cassie gözlerini kırıştırır ve görüşü gözlerini ovuşturur. Bir yatakta yatıyor, o kadar net. Beyaz bir tavan görüyor. Sol koluna giden bir serum askısı. Bir hastane önlüğü.

Ve Joel, yatağının yanındaki sandalyede uyuyor.

Ne olduğundan emin değil ama bir şey çok açık: Joel onun hayatını kurtardı. Tekrar.

"Joel." Sesi kelimenin üzerinde çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Joel, uyan."

Gözleri çırpınarak açılıyor. Ama onun uyanık olduğunu görünce dik oturuyor.

Cassie'nin hiç görmediği kadar geniş gülümsüyor. "Cassie, Tanrı'ya şükür."

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor. Ağzında pamuk varmış gibi hissediyor

o.

Tereddüt ediyor. "Bu... karmaşık."

Gözlerini tekrar ovuşturur. Başı . "Lütfen söyle bana."

Öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Neredeyse bir saat sessiz kaldı.

Konuşmadan önce tam bir dakika. "Lydia seni öldürmeye çalıştı." Cassie nefesini içine çekti.

"Ne?"

"Biliyorum. Ben de inanamıyorum." İçini çekti. "O ve Francesca çok yakınlardı. Kardeş gibiydiler. Francesca'nın ölümü için beni suçladı."

"Bu çılgınlık!"

Başını iki yana sallar. "Pek sayılmaz. Kendimi suçladım. Hâlâ kendimi suçluyorum." Bir an sessiz kalıp duvara . "Beni cezalandırmak istedi.

Sana bir şey olursa, bunun beni uçurumun kenarına iteceğini düşündü." Onun eline uzanıyor. "Ve öyle de oldu."

Cassie boğazındaki yumruyu yutar. "Sorumlunun o olduğunu nasıl anladın?"

"Anna söyledi aslında," diyor.

"Anna mı?" Lydia gelmeden önce Anna'yla telefonda nasıl konuştuğunu hatırlayarak kaşlarını çatı. Ne kadar endişeli görünüyordu. "Anna'yla arkadaş olduğunuzu bile bilmiyordum."

Elinin içine öksürüyor. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama Anna ve ben eskiden çıkıyorduk. Hayır, sadece çıkmıyorduk. O benim kız arkadaşımdı. Uzun bir süre. Gerçekten uzun bir süre."

Bu onu şaşırtıyor. Anna ve Con birbirleri için yaratılmış gibi görünüyorlar, onu başka biriyle hayal etmek zor. Ama yine de, çılgınca bir şekilde mantıklı geliyor. Cassie ve Francesca gibi Anna'nın da saçları ve gözleri koyu renk. Cassie, Anna'nın kızlık soyadının Mascolo olduğunu duymuş. Kesinlikle Joel'in tipi. Kimin bitirdiğini merak ediyor.

"Anna olmasaydı," diyor Joel, "seni kurtarmak için oraya zamanında varamazdık. Ve ben de seni kaybedebilirdim."

Cassie olasılığı hayal ediyor ama kafasını toparlamakta zorlanıyor. Bir hafta içinde neredeyse iki kez ölüyordu. Çin yemeğindeki yer fıstığından Lydia'nın sorumlu olup olmadığını merak ediyor. Bu konuda içinde kötü bir his var.

Joel onun elini sıkar. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum Cassie. Seni kaybedebileceğimi düşündüğümde, Tanrım... benim için son gibiydi." Onu tekrar sıkıyor. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Beni bir daha asla böyle korkutma," diye onu uyarır. "Ben... Ben seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Tabii ki istiyor. Ne de olsa onun hayatını kurtardı.

Sonsöz: İki Ay Sonra

Cassie

"Andrew çok iyi bir bebek!"

Cassie, Anna'nın bebeğini kucağına almış ve onu aşağı yukarı zıplatıyor. Her zıplayışında gülüyor, tıpkı babası gibi yanağında bir gamze beliriyor. Cassie'nin bebekler konusunda çok fazla deneyimi yok ama daha sevimli bir bebek hayal edemiyor. Joel ve Cassie'nin bir saat sonra akşam yemeği rezervasyonları var ama Cassie ayrılmak istemiyor.

Anna gülümseyerek, "O gerçekten çok uslu," diyor. "Her zaman gülümsüyor ve mutlu."

"Tabii ki," diyor Con, "bunun tek nedeni Anna'nın dünyadaki en iyi anne olması."

Anna güler ama Cassie bunun abartı olduğundan emin değildir. Anna küçük Andrew'un üzerine çok titriyor. Onun her ihtiyacıyla ilgileniyor. O gerçekten bir süper anne. Cassie, Con'un süper baba olduğundan emin değil ama Anna'nın üzerine titrediği için ona kesinlikle süper koca diyebilir. İkisi birlikte o kadar mutlular ki, bu onlardan yayılıyor.

Con kanepede oturan Joel'i dürtüyor. "Bu size bir fikir veriyor mu?"

Joel güler ve bir şey söylemez ama ikisi anlamlı bakışlar atarlar. Birlikte yaşamaya karar vermişlerdir ve Cassie kendini hazır hissetmektedir. Ve küçük Andrew'a baktığında, yakın gelecekte bebek sahibi olmanın o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşünür.

Elbette, son zamanlarda aklında çok şey var. Bookland'deki işler, Joel sayesinde son zamanlarda önemli ölçüde arttı. Joel'e "işlerinin" yarısının ders kitabı arayan tıp öğrencilerini geri çevirmekle geçtiğinden yakındığında Joel, "Tıp kitapları satmıyorsunuz çünkü...?" dedi.

Geçerli bir noktaydı. Kullanılmış ders kitaplarını ucuza satın almak için tıp öğrencileri ve asistanlarla bağlantı kurmasına yardım etti. Şimdi altı raf dolusu tıp kitabı var ve raflardan uçup gidiyorlar - her biri bir şiir kitabından çok daha fazla paraya satılıyor. O istemiyor

büyükannesi ve büyükbabasının kitapçı vizyonuna ihanet ediyor, ama kapıları açık tutacak olan şey bu. Bu mükemmel bir çözüm.

Bu da dolabının arkasındaki şifonyerden kurtulduğu anlamına geliyor. Tanrıya şükür.

Cassie asla yasaları çiğnemek istememişti. Her şey yeterince masumane bir şekilde, büyükbaba Marv'ın bir şekilde *Rüzgar Gibi Geçti*'nin gerçek bir ilk baskısını ele geçirmesiyle başladı. İyi durumdaydı ve on bin dolara sattı. Birkaç koleksiyoncu bu satışı duyduktan sonra, başka koleksiyon baskıları olup olmadığını soran çok sayıda telefon aldı. Ama yoktu. Ama bu ona bir fikir verdi.

Eski kitapları taklit etmenin hiç de zor olmadığı ortaya çıktı. Marv kitapları eskitmek için ceviz yağı satın almış ve kitapların eski ve yıpranmış görünmesini sağlayacak teknikler üzerine saatlerce okumuş. Sonra da sahte orijinallik sertifikaları hazırladı.

Onu kurtaran şey açgözlülük yapmamasıydı. Birkaç ayda bir sadece bir kitap satıyordu; bu da bocalayan kitapçıyı batmaktan kurtarmaya yetiyordu.

Bea ve Marv çaresiz olmasalardı bunu asla yapmazlardı. Cassie gerçeği Marv dede çoktan ölmüş ve Bea'nın eşyalarını karıştırmasına yardım edene kadar öğrenememişti. Cassie mükemmel ilk baskılardan birini eline almış ve gerçek olmasını umarak ama kalbinde gerçek olamayacağını bilerek ona bakmıştı.

Bea'nın mazeretleri ağlamaklıydı. *Yeterince para kazanamadık. Her şeyimizi kaybedebilirdik.*

Bunu bir daha asla yapamazsın, diye onu uyardı Cassie.

Ama Bea bunu yine yaptı ve Cassie, büyükannesinin yapması gerekeni yaptığını bilerek görmezden geldi. Bea'nın ölümünden sadece altı ay sonra bir koleksiyoncudan telefon aldı. *Satın alabileceğim bir şeyiniz var mı?*

Hayır dedi. Arayan bir sonraki kişiye de hayır dedi. Ama satışların özellikle kötü gittiği bir ayda Cassie kendi kendine, "*Ne zararı var ki?*" diye düşündü.

Her alışveriş yaptığında, bunun sonuncusu olduğunu söylüyordu kendine. Ama başka ne seçeneği vardı ki? O fazladan para olmadan, işi biterdi. Büyükannesi ve büyükbabasının dükkanını kaybedemezdi.

Ama bundan nefret ediyordu. Her gün polisin kapısına dayanmasından korkuyordu. Ve şimdi Joel sayesinde Bookland kapılarını açık tutabilecek ve bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacak.

"Benim sıram!" Joel, Cassie'nin bebeği ona vermesi için kollarını uzatıyor. "Joel Amca'ya gel."

Andrew, Joel'in kollarına girdiğinde sevinçle gurulduyor. Cassie son zamanlarda onu kucağına alma konusunda daha rahat olsa da hâla biraz garip hissediyor. Lydia'nın onun "ana" olmadığına dair yorumunu düşünmemeye alışıyor.

Cassie'ye yapmaya çalıştıkları düşünüldüğünde Lydia'nın herhangi bir konuda yorum yapmaya hakkı yoktu. Gözyaşları içinde her şeyi itiraf etti ve eski en iyi arkadaşının yerini başka bir kadının alması fikrine dayanamadığını söyledi.

Neyse ki Lydia şu anda hapiste ve cinayete teşebbüs suçundan yargılanmayı bekliyor. Onun sokaklardan uzak olduğunu bilmek Cassie'yi rahatlatıyor. Yine de Violet'in evde annesinin olmamasına üzülüyor, çünkü Lydia küçük kızını çok seviyordu.

Anna gözlerini Cassie'den ayırmadan, "Siz ikiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz," diyor. "Birlikte yaşamak çok güzel olacak."

Cassie'nin yanakları ısınır. "Teşekkürler."

"Bunu hak ediyorsun." Anna'nın koyu renk gözleri yüzüne dikilmişti ve bir an için kendini huzursuz hissetti. "*O yapmadı.*"

Cassie bu ifade karşısında kaşlarını çatar. Anna'ya ne demek istediğini sormak üzereyken Joel bir çığlık atar.

"Ah, Anna..." Joel, bir ton süt tkren Andrew'u tutuyor. "Biraz yardım eder misin?"

Anna'nın gülmesi ve bebeği ondan almasıyla ortam aniden aydınlanıyor. Bir mendille çenesine dokunuyor ama pek işe yaramıyor. "Cassie," diyor. "Andrew'un odasından bir bez alabilir misin?"

"Elbette!" Cassie yardım etmekten mutluluk duyarak ayağa fırlar. Yeter ki Anna ondan bez değiştirmesini istemesin.

Andrew'un canlı bir gök mavisine boyanmış yatak odasına gider. Yatağının üzerinde renkli bir cep telefonu ve ii doldurulmuş hayvanlarla dolu bir oyuncak kutusu var. Burası bir erkek bebek için ideal bir odadır - odanın her köşesinden yayılan sevgiyi hissedebilir. Ama hiçbir yerde paçavra göremiyor. O yüzden odanın köşesindeki mavi şifonyere gider ve en st çekmeceyi açar.

Ve kalbi durur.

Altın bir gl kolye. Lydia'nın dairesindeki fotoğrafta Francesca'nın giydiğinin aynısı. Lydia'nın bana her zaman taktığını söylediği.

Zaman.

Anna'da neden bu kolye var?

Tabii ki, bu bir tesadüf olmalı. Dışarıda bunun gibi binlerce kolye olmalı. Ve bunun bir mücevher kutusu yerine Andrew'un şifonyer çekmecesinin dibine tıklanmış olması da hiçbir şey ifade etmiyor.

Öyle mi?

Cassie altın gülü parmaklarıyla yana çevirir. Ancak zaman gülün üzerindeki bir yazıyı fark eder:

En iyi arkadaşım Francesca'ya. Sevgiler, Lydia.

Cassie, Joel'in ilk randevularını gerçekleştirdikleri suşi restoranını önermesinin bir tesadüf olup olmadığını merak eder. Güzel bir yemek ve hoş bir akşamdı ama nedense buraya bir daha hiç gitmemişlerdi. Farklı türde taşıma bantlı restoranlar hakkında nasıl şakalaştıklarını hatırlıyor.

Taksi Broadway'de köşeyi dönerken Cassie eteğindeki gevşek bir ipi çekiştiriyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Joel ona gülümser. "Tabii ki. Ne istersen."

"Francesca'nın eskiden taktığı altın gül kolyeyi hatırlıyor musun?"

Joel'in yüzündeki gülümseme anında kaybolur. "Bana sormak istediğin şey *bu mu*?"

"Ben sadece..." Cassie, Anna'nın çekmecesindeki kolyeyi düşünmeden edemiyor. Neden orada olduğuna dair bir açıklaması olmalıydı. "Fotoğrafta gördüm ve çok farklıydı. Nereden aldığını merak ediyordum."

Neredeyse hasta görünüyor. "Lütfen bir kolye alma. *Lütfen.*" "Ama-"

"Ondan ayrıldığım gün o kolyeyi takıyordu," diye kaçırır. "Kendini öldürdüğü gün. Tamam mı? Yani... Bir daha böyle bir kolye görmek istemiyorum. *Asla.*"

Francesca öldüğü gün o kolyeyi takıyordu. Ve bir şekilde o kolye Anna'nın evinde.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" Joel diyor ki. "Lütfen?"

"Elbette," diye mırıldanıyor. "Bahsettiğim için özür dilerim."

Taksi restoranın önünde kayarak durur. Joel taksinin kapısını onun için açık tutar ve kızın elini kendi elinin içine alır.

restorana giden taksiye biner. Kadın içeri girerken, adam kolunu onun omzuna atar. Kadın başını ona yaslar.

Ev sahibi onları taşıma bandının yanındaki bir kabine götürür. Bu, ilk buluşmalarında oturdukları kabin olabilir Cassie hatırlayamıyor.

"hatırlıyor musun?" diye soruyor. Kadın gülümsüyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

"İlk randevumuz," diyor. "Birçoğunun ilki. Öyle olacağını biliyordum." "Biliyor muydun?"

"Kesinlikle. İçimde seninle ilgili bir his vardı."

Garson onlara iki kadeh şarap getirirken Cassie kendi kendine onun hakkında da bir şeyler hissettiğini düşünür. Ondan önce de erkeklerle çıkmıştı ama hiçbiri onun hayatını iki kez kurtaramamıştı. O, Catherine'in Heathcliff'i. Bea'sinin Marv'ı. Birlikte yaşamaya başladıkları için çok mutlu.

"Dinle, Cassie." Masanın üzerinden Cassie'nin elini tutuyor ve parmaklarının sıcaklığı Cassie'nin kendi parmaklarının ne kadar soğuk olduğunu fark etmesine neden oluyor. "Seninle çıktığım süre hayatımın en güzel zamanlarıydı."

"Evet." Cassie şarap bardağını kaldırır.

"Biraz erken olduğunun farkındayım," diye devam ediyor, "ama bazen içinizden bir his gelir ve onunla hareket etmek zorunda kalırsınız. Anlıyor musunuz?"

Cassie bardağını iki yudumda boşaltır. "Uh-huh..."

"Yani..."

Onun gözlerinin içine bakar. Kalbi

çarpıyor. "Benimle evlenir misin, Cassie?"

Kelimeler beynindeki bulanıklığı delip geçiyor. Dikkati tekrar Joel'e yönelir ve birden onun elinde mavi kadife bir kutu tuttuğunu fark eder. Joel kutuyu açarken menteşesi gıcırıyor ve kız kocaman bir elmasa bakıyor. Bu onun hayalini kurduğu peri masalı sonudur. Dükkânındaki kitaplardan biri gibi.

"Evet," diyor. "Evet, seninle evleneceğim."

Kabinin onun tarafına kayıyor ve sanki ilk kez öpüşüyorlarmış gibi onu öpüyor. Sonraki bir saati suşi yiyerek ve öpüşerek geçirirler. Hiç bu kadar mutlu olduğundan emin değildir. Joel harika bir adamdır ve harika bir koca ve baba olacaktır.

Ve gelecek için planlar yaparken, Anna'nın şifonyer çekmecesindeki altın gül kolyeyi düşünür. Anna'nın sırrı. Mutlu sona ulaşıyor ve Anna olmasaydı bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyor.

Bunu hak ediyorsun. O hak etmedi.
Cassie asla söylemeyecek.

Anna

Hayatımda bana haksızlık eden üç kişi var: Lydia, Francesca ve Joel.

Lydia, Joel ile olan sağlam ilişkimde birkaç çatlak gördü ve en iyi arkadaşı ve kız öğrenci birliğindeki kız kardeşi Francesca'nın harika bir adamla bir şansı olması için onu bitirmeye teşvik etti. Bir *doktorla*. Lydia araya girmeseydi Joel'in bana evlenme teklif edeceğine inanıyorum.

Francesca, Lydia'nın hakkı olan adamı baştan çıkarma planına uydu. Onu terk edemesin diye bilerek mi hamile kaldı? Bunu asla bilemeyeceğim. Eğer hayatta kalsaydı, kesinlikle onu affeder ve onunla evlenirdi.

Francesca'yı takip etmek çok kolaydı. Çantasından anahtarlarını çalmak kolaydı. O anahtarları kullanarak tezgahının üzerindeki şarap şişesine bir şişe dolusu uyku hapi atmak ve alkolle sakinleştiricinin birleşiminin işe yaramasını izlemek de kolaydı. Eğer hamileyken bu kadar çok içmeseydi, bu asla olmayacaktı. Yani bu onun hatasıydı, gerçekten.

İyice sersemlediğinde onu banyoya götürdüm. Tıraş bıçağını buldum.

Hiç şansı yoktu.

İntihar gibi görünmesini istememiştim. Her şeyin kurgulanmış olduğuna ve Francesca'nın canına kıymadığına dair ipuçları bıraktım. İpuçlarının Joel'e ulaşması gerekiyordu - hamile eski kız arkadaşını öldürdüğü için onu uzun süre hapse göndermek için. Ama polis tembeldi. Joel sorgulandı ama ölümün intihar olduğuna karar verildi.

Yine de, her biri kendi yöntemiyle ödedi. Francesca bunu hayatıyla ödedi. Lydia en iyi arkadaşını kaybetti ve delirerek onun yerine geçen kızı takip etmeye başladı. Joel, Francesca ile birlikte yarattıkları çocuğu kaybetti ve hayatını onun ölümü için kendini suçlayarak geçirecek.

Yine de onun hatasıydı. Bir bakıma.

Ama şimdi Joel'i affettim. Mutluluğu buldum. Beni seven bir kocam ve güzel bir oğlum var. Hayatıma devam edebilirim. Joel ve Cassie'nin birlikte mutlu olmalarına izin verebilirim.

Bana bir daha karşı gelmedikleri sürece.

SON

Eski Sevgiliyi okumaktan keyif aldınız mı? [Freida McFadden'in unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın](#)'ın Amazon'da satışa sunulan !

Teşekkür

İlk taslağımlı bitirdiğim noktadan son haline kadar ne kadar çok yardım aldığım inanılmaz. Hayatımda öyle şeyler oluyor ki, sahip olduğum desteğe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum; arkadaşlarım ve ailem bana fikir vermek ya da daha fazlasını yapmak için her zaman yanımda oluyorlar.

Öncelikle Melanie'ye teşekkür etmek istiyorum. Kendisi bu kitabı okumadı ama muhtemelen bir kapak hakkında daha görüş bildirmek zorunda kalırsa kusacağını söyleyecektir. Anneme teşekkür ederim, kitabı hiç anlamamasına rağmen iki *kez* telefonundan olmak üzere *üç kez* okuduğu için - bu gerçek bir sevgi gerektirir. Kate'e teşekkür ederim, harika ve eksiksiz düzenleme işi için. Jess'e sonsuza kadar sürecek sert eleştirileri için teşekkür ederim. Midemi bulandırıyor ama kitabı her zaman daha iyi hale getiriyor. Kapak tavsiyesi için Rhona'ya tekrar teşekkürler.

Yeni arkadaşlara teşekkür ederim. Zorlu sonda bana yardımcı Jen'e teşekkürler. Harika tavsiyelerin için Rebecca'ya teşekkürler. Yeni yazı grubuma teşekkürler-evet, sadece ilk iki bölümü okudunuz, ama bazen bu yeterli oluyor.

"Teşekkür" kelimesinin doğru yazılışını bana öğrettiği için babama teşekkür ederim. Görünüşe göre, bu ülkede tercih edilen yazım fazladan "e" olmadan yazılıyor. İki kez kontrol etmedim ama onun kararına güveniyorum.

Ve son olarak, kocama teşekkür ederim. Kitabımla ilgili sızlanmalarımı, atıp tutmalarımı ve övgülerimi *fazla* sinirlenmeden dinlediği için.

Eski sevgiliyi okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak . Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen [beni Amazon'da takip edin!](#) [Beni Bookbub](#)'da da takip edebilirsiniz! Ya da okur grubum [Freida McFans](#)'a katılabilirsiniz!

Ayrıca, kitaplarımı istila eden mutant yazım hatalarının insanüstü türlerini tedavi etmeyi başarmış olsam da, şimdi kurtulamadığım tüm bu yazım hatası *varyantları var*. Herhangi bir yazım hatası bulursanız ve düzeltebilmem için bana işaret ederseniz, babalık nezaketi göstermiş olurum.

Ve şimdi lütfen yeni kitabım *Mahkum*'dan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

Mahkum

Hapishane kapıları arkamdan kapanırken, hayatımda verdiğim her kararı sorguluyorum.

Şu anda olmak istediğim yer burası değil. Hem de *hiç*. Kim maksimum güvenli bir hapishanede olmak ister ki? Bahse girerim kimse bunu istemez. Eğer bu duvarların içindeyseniz, yol boyunca bazı kötü yaşam seçimleri yapmış olabilirsiniz.

Eminim

öyledir.

"İsim?"

Mavi infaz koruma memuru üniforması giymiş bir kadın, hapishanenin girişindeki cam bölmenin arkasından bana bakıyor. Gözleri donuk ve cam gibi ve burada olmayı o da benim kadar istemiyormuş gibi görünüyor.

"Brooke Sullivan." Boğazımı temizliyorum. "Dorothy Kuntz ile buluşmam mı gerekiyor?"

Kadın önündeki kâğıtlarla dolu panoya bakıyor. Listeyi tarıyor, beni duyduğunu ya da neden burada olduğuma dair bir şey bildiğini kabul etmiyor. Arkamdaki küçük bekleme alanına bakıyorum, plastik sandalyelerden birinde oturan buruşuk yaşlı bir adam dışında boş, otobüste oturuyormuş gibi gazete okuyor. Sanki etrafımızda dikenli tellerle çevrili, devasa nöbetçi kuleleri yokmuş gibi.

Birkaç dakika sonra, odada bir uğultu yankılanıyor - sıçrayıp bir adım geri atmama neden olacak kadar yüksek bir ses. Sağ tarafımdaki kırmızı dikey parmaklıklı kapı yavaşça kayarak açılıyor ve uzun, loş bir koridor ortaya çıkıyor.

Koridora bakıyorum, ayaklarım yere yapışmış. "İçeri... içeri girmeli miyim?"

Kadın donuk gözleriyle bana bakıyor. "Evet, gidin. Koridorun sonundaki güvenlik kontrolünden geçeceksiniz."

Karanlık koridora doğru başını sallıyor ve tekrar kayarak kapanan ve yankılanan bir gümbürtüyle kilitlenen parmaklıklı kapıdan geçerken içimi bir ürperti kaplıyor. Buraya daha önce hiç gelmedim. İş görüşmem telefonla yapılmıştı ve müdür beni işe almak için o kadar çaresizdi ki, önce benimle tanışmak zorunda bile hissetmedi - özgeçmişim ve

tavsiyesi yeterliydi. Bir yıllık bir sözleşme imzaladım ve geçen hafta faksladım.

Ve şimdi buradayım. Hayatımın gelecek yılı için.

Bu bir hata. Buraya hiç gelmemeliydim.

Arkama, çoktan kapanmış olan kırmızı metal parmaklıklara bakıyorum. Çok geç değil. Bir sözleşme imzalamış olsam da, bundan kurtulabileceğime eminim. Hâlâ geri dönüp burayı terk edebilirim. Bu hapishanenin sakinlerinin aksine, ben burada olmak zorunda değilim.

Bu işi istemiyordum. Bu iş dışında başka bir iş istiyordum. Ancak New York'un kuzeyindeki Raker kasabasına 60 dakikalık mesafede bulunan tüm işlere başvurdum ve bu hapishane beni görüşmeye çağıran tek yer oldu. Bu benim son tercihimdi ve bu işi aldığım için kendimi şanslı hissediyordum.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum.

Koridorun sonundaki güvenlik kontrolünde, ikinci bir parmaklıklı kapıyı koruyan bir adam var. Kırk yaşlarında, kısa, askeri tarzda kesilmiş saçları var ve ön masadaki ölü gözlü kadınla aynı keskin mavi üniformayı giyiyor. Göğüs cebine iliştirilmiş kimlik kartına baktım: Ceza İnfaz Memuru Steven Benton.

"Merhaba!" Biraz fazla cıvıl cıvıl olduğunu fark ettiğim bir sesle söylüyorum ama kendime engel olamıyorum. "Adım Brooke Sullivan ve bugün burada çalıştığım ilk gün."

Benton'ın karanlık gözleri üzerimde gezinirken ifadesi değişmiyor. Bu sabah yaptığım tüm moda seçimlerini yeniden düşünürken kıvranıyorum. Maksimum güvenli bir erkek hapishanesinde çalıştığım için, müstehcen olarak yorumlanabilecek bir şekilde giyinmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Bu yüzden siyah düğmeli uzun kollu bir gömlekle eşleştirilmiş bir çift çizme kesim siyah elbise pantolonu giyiyorum. Hava neredeyse seksen derece, yazın son sıcak günlerinden biri ve siyah giydiğim için pişmanım ama dikkatleri üzerime en az çekmenin yolu bu gibi görünüyordu. Koyu renk saçlarım basit bir at kuyruğuyla arkaya tutturulmuş. Üzerimdeki tek makyaj göz altlarımdaki koyu halkaları gizlemek için kullandığım kapatıcı ve dudaklarımla neredeyse aynı renkte olan bir ruj parçası.

"Bir dahaki sefere," diyor, "topuklu ayakkabı yok."

"Oh!" Siyah topuklu ayakkabılarıma baktım. Bırakın *ayakkabı kurallarını*, kimse bana kıyafet kurallarıyla ilgili herhangi bir yönlendirme bile *yapmamıştı*. "Şey, çok yüksek değiller. Ve *kalınlar*, keskin falan *değiller*. Gerçekten sanmıyorum..."

Benton bana bakarken itirazlarım dudaklarımda kalıyor. Yüksek topuk yok. Aldım.

o.

Benton çantamı metal dedektöründen geçiriyor, sonra ben de çok daha büyük bir dedektörden geçiyorum. Havaalanındaymışım gibi hissettiğime dair gergin bir şaka yapıyorum ama bu adamın şakalardan pek hoşlanmadığını hissediyorum. Bir dahaki sefere, yüksek topuk yok, şaka yok.

"Dorothy Kuntz'la buluşmam gerekiyor," dedim ona. "Kendisi burada hemşire."

Benton homurdanıyor. "Sen de mi hemşiresin?"

"Pratisyen hemşire," diye düzeltiyorum. "Buradaki klinikte çalışacağım."

Bana bir kaşını kaldırdı. "İyi şanslar." Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim.

Benton bir düğmeye basıyor ve ikinci parmaklıkları kapılar açılmadan hemen önce yine o kulak tırmalayan vızıltı sesi duyuluyor. Beni koridordan hapishanenin tıbbi bölümüne yönlendiriyor. Koridorda garip bir kimyasal koku var ve tepedeki floresan ışıkları sürekli yanıp sönüyor. Attığım her adımda, bir mahkûmun aniden ortaya çıkıp yüksek topuklu ayakkabılarımdan biriyle beni öldüresiye dövmesinden korkuyorum.

Koridorun sonunda sola döndüğümde bir kadın beni bekliyor. Aşağı yukarı altmış yaşlarında, kırpılmış gri saçları ve sağlam bir yapısı var; belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Gardiyanların aksine, lacivert bir önlük giymiş. Bu hapishanede şimdiye kadar tanıştığım herkes gibi o da gülümsemiyor. Acaba burada kurallara aykırı mı? Sözleşmemi kontrol etmeliyim. *Çalışanlar gülümsedikleri için işlerine son verilebilir.*

"Brooke Sullivan?" diye soruyor, beklediğimden daha derin, kısık bir sesle.

"Doğru ya. Sen Dorothy misin?"

Tıpkı öndeki muhafız gibi, o da beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ve tıpkı onun gibi, gördükleri karşısında tamamen hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Yüksek topuk yok," diyor bana.

"Biliyorum. I-"

"Madem biliyorsun, neden giydin?"

"Yani..." Yüzüm yanıyor. "Artık biliyorum."

Bu cevabı gönülsüzce kabul ediyor ve beni oryantasyonumu yalınayak geçirmeye zorlamamaya karar veriyor. Bir el sallıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde peşinden koridora doğru koşuyorum. Tıbbi koğuşun tüm dış cephesi aynı şekilde

Hapishanenin geri kalanıyla aynı kimyasal koku ve aynı titrek floresan ışıkları. Duvara dizilmiş bir dizi plastik sandalye var ama boşlar. Odalardan birinin kapısını anahtarla açıyor.

"Burası senin muayene odan olacak" dedi.

İçeri bakıyorum. Oda, Queens'te çalıştığım acil bakım kliniğindeki gibi yaklaşık yarısı büyüklüğünde. Ama bunun dışında aynı görünüyor. Odanın ortasında bir muayene masası, oturmam için bir tabure ve küçük bir masa.

"Bir ofisim olacak mı?" Ben soruyorum.

Dorothy başını sallıyor. "Orada bir masa var. Görmüyor musun?"

Yani hastalar omzumun üzerinden bakarken belgelemem mi gerekiyor? "Peki ya bilgisayar?"

"Tıbbi kayıtların hepsi kağıt üzerinde."

Bunu duyduğuma çok şaşırdım. Hiç kağıt tıbbi kayıtların olduğu bir yerde çalışmadım. Artık buna izin verildiğini bile bilmiyordum. Ama sanırım hapishanede kurallar biraz farklı.

Muayene odasının yanındaki bir odayı işaret ediyor. "Orası kayıt odası. Kimlik kartınız orayı açacaktır. Gitmeden önce size bunlardan bir tane alırız."

Kimlik kartını duvardaki tarayıcıya tutuyor ve yüksek sesli bir klik sesi duyuluyor. Kapıyı açtığında dosya dolaplarıyla dolu küçük, tozlu bir odayla karşılaşır. Tonlarca ve tonlarca dosya dolabı. Bu ızdırap verici olacak.

"Burada denetleyen bir doktor var mı?" Ben soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Dr. Wittenburg yaklaşık yarım düzine hapishaneye bakıyor. Onu pek göremezsiniz ama telefonla ulaşabilirsiniz."

Bu beni huzursuz ediyor. Acil serviste hiç yalnız kalmadım. Ama sanırım oradaki sorunlar burada göreceğimden daha ciddi. En azından ben öyle umuyorum.

Turdaki bir sonraki durağımız malzeme odası. Burası acil bakım kliniğindeki oda ile hemen hemen aynı, ama tabii ki daha küçük ve kimlik kartı ile girilebiliyor. Sargı bezleri, dikiş malzemeleri, çeşitli kutular, tüpler ve kimyasallar var.

Dorothy bana "İlaçları sadece ben verebilirim" dedi. "Siz siparişi yazarsınız, ben de ilacı hastaya veririm. Eğer elimizde olmayan bir şey varsa, sipariş verebiliriz."

Terli ellerimi siyah elbise pantolonuma sürüyorum. "Doğru, tamam."

Dorothy bana uzun uzun baktı. "Maksimum güvenli bir hapishanede çalışmaktan endişe duyduğunu biliyorum ama bu adamların çoğunun senin ilgine minnettar olacağını bilmelisin. Profesyonel olduğun sürece hiçbir sorun yaşamayacaksın."

"Doğru..."

"Kişisel bilgilerinizi paylaşmayın." Dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Onlara nerede yaşadığınızı söylemeyin. Onlara hayatınız hakkında *hiçbir şey söylemeyin*. Hiçbir fotoğraf koymayın. Çocuğunuz var mı?"

"Benim bir oğlum var."

Dorothy bana şaşkınlıkla bakıyor. Hayır dememi bekliyordu. Bir çocuğum olduğunu söylediğimde çoğu insan şaşıyor. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen çok daha genç görünüyorum. Yine de kendimi çok daha yaşlı hissediyorum.

Üniversitedeymişim gibi görünüyorum ama 50 yaşındaymışım gibi hissediyorum. Hayatımın hikayesi.

"Pekala," diyor Dorothy, "çocuğun hakkında konuşma. Profesyonelce davran. Her zaman. Eski işinde neye alışkın bilmiyorum ama bu adamlar senin arkadaşın değil. Bunlar son derece ciddi suçlar işlemiş suçlular ve birçoğu ömür boyu burada kalacak."

"Biliyorum." Oğlum, biliyorum.

"Ve en önemlisi..." Dorothy'nin buz mavisi gözleri beni delip geçti. "Unutmamalısın ki bu adamların çoğu seni meşru nedenlerle göreceksin olsa da, bazıları uyuşturucu almak için burada. Eczanemizde az miktarda narkotik var, ancak bunlar nadir durumlar için ayrılmıştır. Bu adamların sizi, kötüye kullanmaları ya da satmaları için uyuşturucu reçetesi yazmanız konusunda kandırmalarına izin vermeyin."

"Tabii ki..."

"Ayrıca," diye ekliyor, "asla uyuşturucu karşılığında herhangi bir ödeme kabul etmeyin. Eğer biri size böyle bir teklifte bulunursa, doğruca bana gelin."

Nefesimi içime çekiyorum. "Bunu *asla* yapmam."

Dorothy bana sert bir bakış attı. "Evet, sonuncusu da böyle demişti. Şimdi kendisi de böyle bir yere düşecek."

Bir an için nutkum tutuldu. Müdür benimle görüştüğünde, burada çalışan son kişiyi sormuştum ve o da "kişisel nedenlerle" ayrıldığını söylemişti. Mahkumlara uyuşturucu satmaktan tutuklandığından bahsetmemişi.

Benden önce bu işi yapan son kişinin şu anda hapiste olduğunu düşünmek çok üzücü. Hapishane sistemine girdikten sonra çıkmanın zor olduğunu duymuştum. Belki aynı şey burada çalışan insanlar için de geçerlidir.

Dorothy yüzündeki ifadeyi fark ediyor ve ifadesi biraz olsun yumuşuyor. "Merak etme," diyor. "Düşündüğün kadar korkutucu değil. Gerçekten, tıpkı diğer tıbbi işler gibi. Hastaları görüyorsun, onları iyileştiriyorsun, sonra da hayatlarına geri gönderiyorsun."

"Evet..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sadece merak ediyordum... Cezaevindeki tüm mahkûmları görmekten sorumlu olacak mıyım? Yani, sadece bir bölümü mü göreceğim yoksa...?"

Dudakları kıvrılır. "Hayır, sen osun, kızım. Herkesle görüşüyorsun. Bunda bir sorun var mı?"

"Hayır, hiç de değil"
diyorum. Ama bu bir
yalan.

Bu işi kabul etmekte isteksiz olmamın asıl nedeni, bir mahkumun beni kendi ayakkabımla öldürmesinden korkmam değil. Bu hapishanedeki mahkumlardan biri yüzünden. Uzun zaman önce tanıdığım ve bir daha asla görmek istemediğim biri.

Ama bunu Dorothy'ye söyleyemem. İlk erkek arkadaşım olan adamın şu anda Raker Maksimum Güvenlikli Cezaevi'nde şartlı tahliye ihtimali olmaksızın ömür boyu hapis cezasını çeken bir mahkum olduğunu ona açıklayamam.

Ve onu buraya koyan benim.

[The Inmate'i bugün Amazon'dan satın alın!](#)

FREIDA McFADDEN'IN DİĞER ROMANLARI

Mahkum

Hizmetçi

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski
Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı
Bebek Şehri
İntihar Tıbbı
Şeytan Önlük Giyer
Bildiğin Şeytan

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.